

ITALIA TRIMITE UN TABLOU AL MADONEI PE FRONTUL ABISINIAN

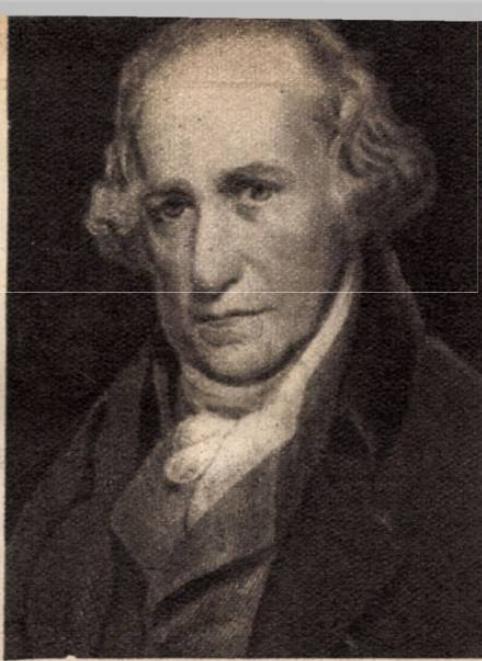
Un minunat tablou al Madonei a fost trimis de Italia pe frontul abisinian.

Tabloul a fost transportat pe vaporul „Conte Grande”. Fotografia noastră a fost luată puțin înainte de plecarea vaporului. În dreapta, lângă tablou, episcopul militar, generalul Rusticoni.

CUVÂNTAREA LUI ROOSEVELT

Fotografia noastră îl înfățișează pe Franklin Roosevelt, președintele Statelor Unite în timpul discursului rostit pentru stabilirea atitudinii Americii în conflictul italo-abisinian. În dreapta șade fiul său.

200 DE ANI DELA NAȘTEREA LUI JAMES WATT

La 19 ianuarie 1735 s'a născut la Greenock (Scoția) James Watt, părintele mașinei cu vapor, lumina lumii. Publicăm portretul lui Watt.

ROMA IL RECHEAMA PE GENERALUL NOBILE

Generalul Umberto Nobile, conducătorul nenorocitei expediții făcute spre Polul Nord în 1929, a fost rechemat în Italia de către Mussolini după un exil de 4 ani pe care și l-a petrecut în Rusia. Nobile căzuse în disgrație în Italia deoarece atunci când s'au făcut operațiunile de salvare el s'a pus în siguranță înaintea echipajului său. În timpul cât a stat în Rusia, Nobile a fost consilier tehnic al Comisarului Poporului pentru aviație. Publicăm portretul generalului Umberto Nobile.

RENUMITUL FIZICIAN...

german Max Planck deținător al premiului Nobel este acela care a înființat asociația monarhică „Kaiser Wilhelm”. Astăzi el este învinovățit de membrii societății că a vorbit împotriva unei restaurări a monarhiei în Germania. În același timp membrii asociației l-au invitat pe Ex-Kronprinzul să participe la sărbătoarea aniversării a 25 de ani dela întemeierea societății.

JAMES MAC DONALD...

...duce o campanie susținută pe care o supune atenției Ligii Națiunilor în favoarea Evreilor și nearienilor din Germania. Fotografia noastră înfățișează un recent portret al lui James Mac Donald.

Cel mai vechiu parlament

NU de mult Suedia a sărbătorit a 500-a aniversare a Riksdag-ului său. Dar acum doi ani, Islanda a serbat o mie de ani dela înființarea parlamentului de acolo, căruia i se spune Thing. Thing-ul norvegian e și mai bătrân și totuși are înaintea lui „Wittenegemot-ul” anglo-saxon, astăzi denumit Camera Lorzilor. Parlamentul Suedez s'a întrunit pentru întâia oară la 20 Mai 1434 la Abroga, în provincia Dalecastle. Deputații acestei provincii sunt mândri că se pot plimba și astăzi pe străzile orașului Stockholm, îmbrăcați în costumele pitorești de acum cinci sute de ani.

Figura Dv. în oglinda dovedește îngrijirea prin NIVEA

O piele îngrijită cu Nivea, rămâne frumoasă și catifelată cu toate ocupațiile în gospodărie. Afară de aceasta, fără îndoială, masajul regulat cu Nivea va apăra tenul contra influențelor neplăcute, produse de umezeala și raceala vremii. Nivea menține pielea fină și fragedă și evită asprirea sau craparea ei. - Numai Nivea conține „Eucerita” substanța aderența pielii și pe aceasta se bazează neîntrecutul ei efect, deaceia ea nu poate fi înlocuită.

SUPORTERI ENTUZIASTI

Doi suporteri entuziaști ai renumitei echipe de football din Anglia „Arsenal” au pornit să urmărească matchul pe care această echipă îl va susține pentru campionatul Angliei într-un oraș din provincie. Atât de fanatici sunt, încât și-au confecționat costume făcute după modelul și în culorile echipamentului marelui echipe.

CEA MAI VECHE PARIZIANĂ

D-na Aufaur, pariziană în vârstă de 103 ani a fost sărbătorită oficial săptămâna aceasta. Un copil de 3 ani, adică exact, cu 100 de ani mai tânăr decât d-na Aufaur i-a oferit flori. Fotografia noastră o înfățișează pe „decana Parisului” punându-și cu un rest de cochetărie pălăria pe care a purtat-o la sărbătorire.

ANIVERSAREA LUI „SCRIP”

„Scrip”, câinele unui scenarist din Hollywood a fost copios sărbătorit cu prilejul zilei sale aniversare. Fotografia noastră îl înfățișează pe „Scrip” împreună cu câțiva camarazi și cu trei drăgălașe stele de cinema care au luat loc în jurul mesei.

IN AȘTEPTAREA CĂLDURII

Drăgălașii copii din fotografia noastră au debarcat în portul Southampton de pe un vas militar. Deși timpul este nefavorabil ei poartă pe cap căștile coloniale, prevenind astfel căldura. Dealminteri a doua zi ei s'au îmbarcat din nou pentru a pleca spre India.

CEI MAI FRUMOȘI OCHI DIN ANGLIA

Peste o sută de domnișoare și doamne din Londra au luat parte la concursul organizat pentru găsirea celor mai frumoși ochi din Anglia. Fotografia noastră înfățișează pe unul dintre membrii juriului interogând pe concurențe.

Ca și Tosca, eroina din operă, ea a crezut că gloanțele vor fi oarbe.

Paris, 6 Ian.

MULT discutatul mister al ultimelor momente din viața frumoasei spioane germane Mata Hari, care a fost executată în 1917, pare a se fi clarificat în sfârșit.

În recenta-i carte, Camille Pitollot, gazetar și romancier, fost ofițer în armată și făcând parte din serviciul diplomatic francez în Spania pe timpul războiului mondial, actualmente profesor de literatură la Sorbonna, declară că această femeie a fost victima unei situații similare cu aceea care constituie scena culminantă, a faimoasei opere „Tosca”. Explicațiile pe care le dă Pitollot sunt acceptate atât în Franța cât și în Spania, deoarece elucidează și armonizează diferitele versiuni, povestite până acum de către aceia care n-au cunoscut drama în întregime.

Se știe că Mata Hari a fost una dintre cele mai curagioase și mai frământate femei. Dacă dansatoarea ar fi avut câtuși de puțin simțul prudenței, n'ar fi fost prinsă niciodată și astăzi ar putea să trăiască încă dintr-o formidabilă avere, combinată de aurul francez și german, plata unei trădări a ambelor părți, cu o suverană imparțialitate. Așa cum a lucrat însă, asumându-și cele mai nesăbuite riscuri, a dovedit un total dispreț pentru moarte.

Până și atitudinea ei înaintea Curții marțiale a dovedit aceasta. Dar în închisoare, când a auzit că fusese condamnată la moarte a avut un acces de nervi, manifestând o spaimă tot atât de mare ca și a celui mai de pe urmă poltron. Câteva zile mai târziu însă, ea cânta veselă ca o ciocârlie în spațioasa-i celulă din închisoarea Saint Lazare, sigură fiind că vre-unul dintre prietenii pe care-i avea în înaltele cercuri politice ale Franței, avea să-i obție în cele din urmă grațierea.

Cu o seară înaintea execuției, o soră de caritate fu trimisă să o anunțe că i se refuzase grațierea. Călugărița se aștepta la o nouă scenă de disperare, dar ce se n'împlă? În loc să fîpe, să leșine, să cadă în genunchi, prizoniera se mărgini să remarce zâmbind: „Care va să zică, Mata Hari trebuie să moară în zorii zilei. Vrei să știi ce gândesc despre asta? Ei bine, nu sunt scriitoare, nici oratoare, mă exprim însă foarte bine prin dans. — Adu-mi rochia pe care o vei găsi în cufărul meu, imediat ce vei ridica capul.

Sora îi îndeplinea dorința, pentru că primise ordinul să o consoleze pe prizonieră și să caute a o întări. Aruncându-și vestimintele depe ea, dansatoarea îmbracă rochia vaporosă de scenă și, în celula Nr. 12 dansă cu abandon, inspirată, de par'că s'ar fi aflat înaintea unui public de premieră.

Sora o privia uimită. Acesta era dansul morții. Pentru artistă însemna poate o rugăciune, dar ei îi părea mai curând o triumfătoare revoltă a acestei păcătoase femei împotriva legilor decenței. Când își termină exhibiția coreografică, Mata Hari se întinse pe patul ei, obosită și căzu adânc în somnul inocenților. Această purtare a părut atunci de neînțeles, dar acum totul se explică.

Cu mult înainte de ivirea zorilor, pe coridoarele închisorii răsunau cisme militare. Ofițeri în uniformă, cu figurile rigide, ascunzând sub masca unei excesive severități faptul că le repugna să execute o femeie, oricât de păcătoasă ar fi fost ea, fură întâmpinați de sora care nu închisese ochii toată noaptea.

„E gata? — întrebară ei.

„Doarme încă — răspunse sora.

„Atunci am să o trezesc — anunță Maître Clunet, apărătorul ei, care venise cu acești domni. Intrând în celulă, faimosul avocat își trezi clienta șoptindu-i ceva la ureche. Spre spaima tuturor, ea izbucni într'un hohot de râs, care

le dădu impresia că înnebunise.

„Știi ce mi-a șoptit bunul meu prieten? — întreabă ea, râzând din nou. — M'a sfătuit să spun că mă simt mamă, pentruca astfel să obțin o amânare a execuției. Dar Mata Hari, deși inocentă nu se va preta la o astfel de înșelătorie. Domnilor, vă însoțesc, imediat ce mă voi fi îmbrăcat.

Această îmbrăcare dură însă o oră, pentru că femeia se pregăti pentru întâlnirea cu moartea ca și cum ar fi trebuit să apară înaintea unui monarh. Multe alte personaje marcante o așteptaseră astfel, și nu era să facă o excepție cu moartea. În cele din urmă Mata Hari ieși din celulă, iar dispoziția ei de o exuberantă veselie, făcu asupra ofițerilor o impresie cu mult mai penibilă decât dacă ar fi văzut-o palidă și tremurând de spaimă. Ajunsă la Vincennes, unde se executau toți condamnații militari din regiunea respectivă, Mata Hari sări cea dintâi din trăsură și-și roti privirile în jur, examinând peisajul de par'că și-ar fi ales un decor pentru dans. Mâna unuia dintre ofițerii care o conduceau spre locul execuției, tremura și ea remarcă râzând:

„Caraghioși mai sunteți dv., ucigașii de profesie. Uite, eu nu tremur”.

Nu primi să i se lege ochii și cu un zâmbet fermecător privi fără să clipească plutonul de execuție.

Mai fuseseră mulți alți condamnați înaintea ei care-și priviseră astfel călăii, dar figurile lor erau palide și n'avuseră puterea să zâmbească.

„Trageți!” — se auzi un ordin, urmat de o formidabilă detunătură. Frumoasa dansatoare căzu și rămase nemișcată. Un ofițer, cu figura albă ca varul se apropie de ea, cu revolverul în mână, pentru a-i da lovitura de grație, dar văzu că nu mai era nevoie. Moartea fusese instantanee.

După războiu, au început a circula versiuni, în sensul că autoritățile militare sau celea ale închisorii se temuseră că femeia condamnată să nu-și piardă stăpânirea de sine și să facă o scenă penibilă. De aceea, îi spusese că puternicii ei prieteni, deși nu putuseră obține o grație oficială, aranjaseră ca puștile plutonului de execuție să fie încărcate cu gloanțe oarbe. La auzul salvei, ea trebuia să cadă cu fața în jos și să rămâie nemișcată.

Avea apoi să fie dusă pe o targă, în aparență spre a fi îngropată, dar în realitate pentru a fi trecută peste frontieră. Crezând în această poveste, dansatoarea și-a savurat execuția crezând că totul se reducea la o scenă teatrală.

Versiunea aceasta, nu numai că a fost desmințită de autorități, dar acestea au spus chiar că nu înțeleseseră să facă o excepție tocmai cu ea. Legenda a continuat să circule însă sub diferite forme. Cea mai larg răspândită dintre acestea spunea că un personaj sus pus, care fusese prietenul dansatoarei și se temea ca ea să nu facă în ultimele momente revelațiuni compromițătoare pentru el, i-a închis gura, vizitând-o în închisoare și asigurând-o că aranjase ca execuția să nu fie decât o mascaradă.

Adevărul este însă, că nici una dintre marile personalități ale Franței, n'a călcat în celula spioanei. Camille Pitollot o știe de la prietenul său maiorul Ledoux, care lucra în cadrele serviciului de spionaj francez. Pitollot se afla pe timpul războiului în Spania, făcând parte din corpul diplomatic francez și avusese într-o vreme însărcinarea să o urmărească pe dansatoare la întâlnirile pe care aceasta le avea cu agenții germani. După război i-au căzut în mână atâtea documente și a avut atâtea prieteni în cercurile oficiale,

În fața plutonului de execuție spioana Mata Hari a manifestat o veselie neobicinuită. Ea era convinsă că gloanțele soldaților sunt oarbe.

incât încetul cu încetul a reconstituit tot ceea ce s'a petrecut între culise, rămânând neînregistrat. În cele din urmă el a găsit într-o mănăstire carthuziană situată lângă Burgos, Spania, un călugăr care a fost pe vremuri Pierre de Mortissac, o figură aproape tot atât de bizară ca și Mata Hari. Acesta pare a fi fost ultimul său prieten, un fel de corespunzător masculin al ei.

Pierre de Mortissac a fost un Don Juan extrem de bogat, a cărui ocupație de predilecție era vânătoarea de femei. Dar ca mai toți maniacii de acest fel, nu-l interesau decât femeile cinstite, adică, coruperea lor. Omul acesta ducea după sine un lanț de inimi zdrobite și divorțuri, ce nu-i turburau însă câtuși de puțin conștiința. El avea între altele o vilă lângă Londra, unde una din victimele sale, o copilă care abia împlinise 15 ani s'a sinucis, lăsând următoarele rânduri:

„Te iert pentru că te ador, dar știu în aceste clipe de chin și agonie că Dumnezeu nu ți-o va ierta.”

După această întâmplare, Mortissac n'a mai fost văzut în Anglia, nu pentru că ar fi avut mustrări de conștiință, ci pentru ostilitatea pe care i-o arătau foștii săi prieteni englezi. El își continuă neturburat cariera, de cealaltă parte a Canalului până la deslănțuirea războiului, în cursul căruia dădu un bal în marele său palat pe care-l avea în inima Parisului. La această festivitate, Mata Hari fu invitată, ca un număr plătit, spre a contribui la succesul seratei. El făcea aceasta pentru prietenii săi, căci Mortissac nu se simțea atras de femeile dubioase și nu-l interesaseră niciodată manifestările de artă orientală. Dar în seara aceea, la vederea acestei femei de o scandalosă reputație, executând un dans indian, el se îndrăgosti ca un adolescent. În cartea sa, Pitollot nu face nici o încercare pentru a explica acest capriciu al destinului. Întâmplător, Mata Hari, deși născută în Java, era fiica unor Olandezi, fără picătură de sânge oriental în vinele sale, iar ochii săi aveau caracteristicul albastru al popoarelor albastru germanice.

Mata Hari duse până atunci o viață de curtezană. Dela divorțul său, și chiar înainte, își alesese prietenii în măsura în care aceștia îi puteau fi de folos prin bogăția și influența lor. Dar în epoca acestui bal, ea își luase un fel de vacanță îndrăgostindu-se de un ofițer francez foarte sărac, care orbise în război.

N'avem deci un motiv să presupunem că împărțase pasiunea bogatului Don Juan.

Apoi Mata Hari își începu riscul joc, vânzând Franței secretele Germaniei și Germaniei secretele Franței. La Curtea Marțială, când a fost judecată, s'a spus că din cauza ei Franța pierduse o întreagă divizie, dar ce pierduse Germania nu s'a menționat.

Francezii o suspectaseră din capul locului și o trimisese în Germania prin Anglia și Spania unde fu atât de puțin prudentă în comunicările ei cu agenții inamicului încât când reveni pe pământul aliaților era ca și moartă. Ea care înșelase și trădase atâția bărbați ajunsese să creadă că guvernele care nu erau formate decât tot din bărbați, puteau fi tot atât de ușor prostit. De aceea, vestea că fusese condamnată la moarte, o zgudui profund, determinând acea primă și singură criză de nervi pe care a avut-o în celula sa. Curând după aceea însă, ea apelă la câțiva din foștii prieteni sus puși. Aceștia îi răspunseră precauți prin mesageri, asigurând-o că se făceau fără înțelare intervenții secrete pentru obținerea grației sale. Cât de sinceri au fost aceștia și care a fost rezultatul demersurilor lor nu se știe, dar a survenit între timp altceva.

Mortissac, Don Juanul, se grăbi să vină în ajutorul dansatoarei. Poseda o mare avere și dispunea de o considerabilă influență în cercurile politice. A lui fu ideea ca execuția să se facă cu gloanțe oarbe. Ceilalți prieteni ai spioanei, departe de a se opune la acest plan, se grăbiră să-și abandoneze proiectele, asociându-și forțele într-o aceeași direcție. Conspirația părea a nu întâmpina nici un obstacol: totul mergea de minune. Când Mortissac o vizită pe dansatoare în închisoare, și-i spuse ce pusese la cale, ea se declară mulțumită și se liniști.

Proiectul s'ar fi realizat, dacă n'ar fi fost dorința de răzbunare a unuia din fruntașii guvernului despre care Mata Hari declarase înaintea Curții Marțiale că era și el vândut Germanilor. În ultima clipă, omul acesta dădu totul pe față și se luă toate măsurile pentru ca plutonul de execuție să primească obșnuitele cartușe de plumb.

Vedeți deci că situația se aseamănă cu aceea din „Tosca” unde șeful poliției romane, promite frumoasei femei, că armele soldaților vor fi încărcate cu gloanțe oarbe.

Dar deabia acum vine partea cu adevărat ciudată și romanescă a acestei aventuri. Mortissac, Don Juanul fără scrupul, pe care nu-l mișcase nenorocirea unei nesfârșite serii de femei oneste, și nici sinuciderea acelei mici englezoaice, fu cuprins de disperare când i se aduse vestea binemeritatului sfârșit al unei femei care n'avusese în toată viața ei o clipă de onestitate. Mortissac a dispărut brusc, pentru a fi descoperit și identificat abia acum de către Pitollot în „Fratele B”, un călugăr carthuzian din mănăstirea spaniolă Miraflores.

Dar la toate întrebările scriitorului el s'a încăpățânat a răspunde: „Vă înșelați, nu sunt eu Mortissac. Omul acela a murit de mult.”

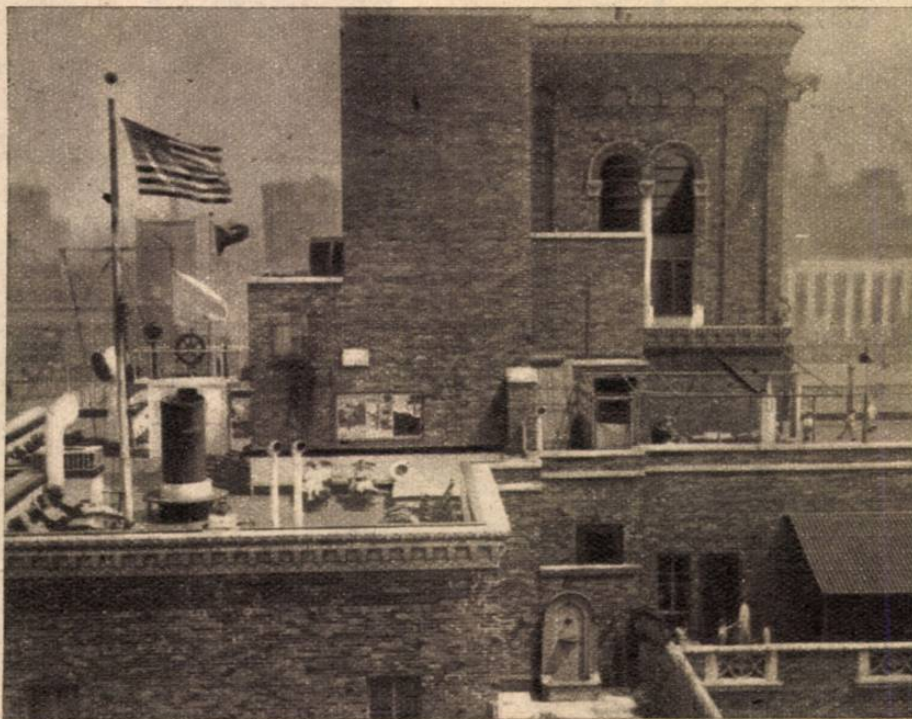
A. B.

REGELE, PRINTR'UN REPREZENTANT AL SĂU, A BOTEZAT AL 16-LEA COPIL AL UNUI ȚĂRAN

Săptămâna trecută a avut loc la Brașov botezul celui de al 16-lea copil al locuitorului Gh. Bularca din comuna Hărman, cătunul Podu Oltului. Plugarul Bularca, tatăl a 11 fii și patru fete, câpătând un al 16-lea copil, s'a adresat Suveranului, rugându-l să accepte să-i fie naș. Dorința i-a fost împlinită și Suveranul a delegat pe d. colonel Gherghel comandant al reg. 89 infanterie să-l reprezinte la botez. Fotografia noastră îl înfățișează pe plugar cu cei 16 copii ai săi.

ACTUALITĂȚI

PUNTE DE VAPOR PE UN SGĂRIE NOUR

Cel mai mare apartament house din New-York este „London Terrace”. Suprafața pe care o ocupă în oraș corespunde unui mare sat din Europa, iar numărul locuitorilor echivalează cu cel al unui oraș mijlociu. Sunt 4.500 de apartamente cu mai mult de 12.000 de locuitori care stau în imensa clădire. Pentru a le face tuturor șederea cât mai plăcută apartament-house-ul a fost instalat după ultimele cerințe ale confortului modern. Pe acoperiș a fost amenajată o elegantă punte de transatlantic așa cum vedem în fotografia noastră.

ROLURI INVERSATE: H. G. WELLS FOTO- GRAFIAZĂ O ZIARISTĂ

După ce reporterii fotografi ai ziarelor l-au urmărit în toate momentele vieții sale, marele scriitor englez H. G. Wells care se află actualmente la Hollywood și-a făcut o deosebită plăcere din a fotografia el pe reporterii care venise să-l intervieveze.

Regele George al Angliei și Regina Mary fotografiați cu prilejul încoronării.

REGELE ANGLIEI VIZITAND SCOTIA

Iată în fotografia noastră pe Regele Angliei trecând în revistă compania de onoare în gara Balmoral din regiunea castelului Balmoral. Instantaneul a fost luat în timpul convalescenței Regelui după boala gravă de care a suferit acum patru ani.

25 ANI DE DOMNIE
Regele George al Angliei și Regina Mary, fotografiați cu prilejul aniversării a 25 de ani de domnie glorioasă.

ASPECTE DIN VIAȚA REGELUI GEORGE V AL ANGLIEI

PE TERENUL DE SPORT...

...dând mâna cu fiecare jucător al echipelor finaliste în cupa Angliei.

LA 69 DE ANI

La 4 iunie 1934, Suveranul Angliei a împlinit 69 de ani. Fotografia alăturată a fost luată cu prilejul parăzii care o avut loc.

LA JUBILEU...

Regele Angliei în balconul palatului Buckingham, cu regina Mary și prințesele Elisabeta și Margareta.

REGELE GEORGE AL ANGLIEI CA PRINCEPE DE WALES

JUAN VICENTE GOMEZ

— DICTATORUL AGRAMAT —

DE mult trebuia să bănuim că exercitarea dictaturii nu cere însuși de prea mare inteligență și cultură, ci numai de energie, încăpățănare și cruzime. Natura ne prezintă însăși un tip perfect de dictator — de care aflăm abia după moartea lui — pe Juan Vicente Gomez, stăpânul statelor unite, ale republicii Venezuela (America de Sud), tiranul ignorant și categoric.

Țara, vecină cu Oceanul Atlantic și împrejmuită de munți are o suprafață de aproape un milion de kilometri pătrați, iar numărul locuitorilor nu se ridică nici până la trei milioane: Sunt toți un amestec de Spanioli, Indieni și Negri. În munții stâncoși, cari ocrotesc văi fertile, au mai rămas câteva triburi de indieni puri, așa cum i-a cunoscut Columb, la descoperirea Americii, supuși câte unui prinț localnic, numit și acum cacic. Dar marea majoritate a populației e corcică, ceea ce explică, în primul rând moravurile simple, crude și forma politică elementară, primitivă, — dictatura celui mai crud și îndrăzneț: e forma care durează de mai

Un portret al fostului președinte Juan Vicente Gomez.

Generalul Eleazar Lopez Contreras, armând cortegiul funebru al predecesorului său președintele dictator Gomez.

După moartea președintelui Gomez au avut loc în Venezuela mari turburări. Fotografia noastră înfățișează automobilul unuia dintre aspiranții la președinție distrus de un grup de revoluționari.

Sicriul cu corpul nelusufflet al generalului Gomez.

rechiziționat — desigur, fără nici o plată — fânul din pod, de care „armata” națională avea se pare nevoie urgentă. Furios de acest jaf, Gomez se pune în fruntea unei cete de prieteni înarmați, scoboară în văi și de-acă amenință Capitala Caracas, unde se afla „guvernul” și președintele „republicii”. Speriați de acest nou „general”, oamenii politici îi recunosc numaidecât calitatea.

Astfel ajunge Gomez, din mic fermier, general legitim și apoi vice-președintele „republicii”. Pentru munca pământului, creșterea vitelor și vânzarea produselor, nu avusese nevoie de știință de carte. Nici pentru administrarea Venezuelei, care e doar o moșie întinsă pe un milion de kilometri pătrați, scrisul și cititul n'ar fi fost de nevoie, dacă n'ar fi existat ziarele, acele ciudate foi tipărite, în cari se scriu tot felul de denunțuri și injurii la adresa conducătorilor „republicii”. Dar Gomez, vice-președintele nu se lasă abătut numai pentru atâta lucru și cum n'avea gust să-și piardă vremea, învățând alfabetul, numi câțiva slujbași, cari să-i citească tare, în fiecare dimineață, ziarele.

Când „președintele” Venezuelei, Cipriano Castro plecă în Europa, să-și caute sănătatea zdruncinată, vice-președintele Gomez îi trimise vorbă, pe drum să nu se mai întoarcă, dacă voia să-și păstreze capul, de oarece „guvernul” îl destituisă și-l exilase. Această

bine de un veac, de când Venezuela, eliberată de sub administrația spaniolă, trăiește ca stat independent. Până'n ultimul timp, locuitorii Venezuelei se hrăneau din produsul solului — cafea, leguminoase și trestie de zahăr — iar dictatorii, „generalii” veniau mai toți din rândurile poporului. Juan Vincente Gomez, care-a murit la 80 de ani și a umplut deci cu numele și isprăvile lui aproape un veac, fusese și el un mic cultivator. Ar fi rămas poate pentru totdeauna în bătaura curții lui și-ar fi murit necunoscut, dacă n'ar fi venit într-o dimineață slujbași ai guvernului, cari i-au

INAINTE de război cu câțiva ani, plictisit de vizitele unui tânăr care-i aducea în fiecare lună câte un roman nou, spre a-l citi, Paul Bourget îi zise servitoarei:

— Când va mai veni domnul acesta, spune-i că nu sunt acasă. Trece câțiva timp și iată că ju-nele scriitor se prezintă din nou, cu un manuscris voluminos. Servitoarea îl întâmpină anunțându-l că stăpânul ei ieșise în oraș. — Nu-i acasă? — se miră musafirul — dar cum se face că pălăria maestrului a rămas în cuier? Atunci auzi o voce mâniașă strigând:

— Află, domnule, că am două pălării!

Întâmplarea aceasta amintește o ieșire aproape identică a generalului Galifet care, auzindu-l pe un vizitator stăruind să fie primit de el, ieși brusc în anticameră și strigă:

— Ce dracu, domnule, nu vezi că nu sunt acasă?

COLONELUL PIOLLET DECORAT CU LEGIUNEA DE ONOARE

Colonelul Piollet care a răpus cu lovituri de sabie pe asasinul regelui Alexandru a fost decorat recent la Marsilia cu Legiunea de Onoare în gradul de comandor.

Un record ciudat

I-a bătut un american: acela de-a fi tată la 94 de ani. Recordul a fost omologat de mai mulți medici din New-York cari, punându-și în joc prestigiul lor profesional, au declarat că nu poate fi o eroare. Soția acestui recordman n'are decât 27 ani. Din căsătoriile precedente bătrânul a avut 16 copii și 38 nepoți. Celui mai mic moșneagul va putea să-i istorisească întregul război de secesiune.

IN evul mediu, când oamenii obișnuiau să bea vârtos (nu că astăzi!) obiectul cel mai prețios al unui bărbat era cupa lui, adesea cizelată special pentru el. El își lua cupa cu sine, la cărciumă, în fiecare seară și în mormânt după moarte. Legat de piciorul cupei era un flueraș, de care se folosea să ceară gazdei reînnoirea porției.

INTĂRIRI DE TRUPE PENTRU MANCHUCO

Fotografia noastră a fost luată în timpul unei scurte escale făcută de trupele japoneze în orașul Osaka. Soldații trimiși spre Manchuko sunt tratați cu ceai.

Plăceri de iarnă

UN savant american, doctorul Oyrenfurth, care a condus o expediție în Hymalaia, povestește ca absolut exactă o serie de constatări pe cari el ar fi avut ocazie să le facă, printre locuitorii Tibetului. Unii, numai prin sugestie — zice savantul — sunt în stare să producă atâta căldură, încât pot să stea în zăpadă, în cămașă, fără să simtă cătuși de puțin frigul; și la nevoie, își usucă vestimintele ude, cu singurul mijloc — se'nțelege — al puterii voinței. În această ordine de fapte ar fi chiar o ierarhie: are drept să se numească elev Tibetani care reușește să-și usuce numai haina lui; și maestru se cheamă acela care usucă douăzeci, ale altora.

ARMATA ROȘIE FACE SPORT DE IARNĂ

Soldații armatei roșii fac un intens antrenament sportiv. Fotografia noastră înfățișează un interesant exercițiu de iarnă. Cavaleria trage pe soldați pe sky deasupra unui fluviu înghețat.

întâmplare se petrecu în 1908. De-atunci Juan Vincente Gomez, luându-și măsurile simple, dar riguroase — uneori cu revolverul și spânzurătoarea — ca să nu aibe soarta predecesorului, rămase până la moarte, acum câteva zile, stăpânul absolut al țării lui. Când afacerile civile și politice îl oboseau se retrăgea, pentru o vreme, mulțumindu-se cu rangul de șef suprem al armatei și pune pe scaunul prezidențial un locțiitor temporar, care însă nu-i ieșea din cuvânt.

Venezuelenii n'au pe semne nevoi politice mari și nici ambiții de libertate, conștiința lor nedepășind cercul curții părintești și al ogorului, pe care-l muncesc. Atâta vreme cât în țară era liniște, cât nu li se „rechiziționa” recolta și nu erau siliți să tragă cu pușca în „adversari” politici — se socotiau fericiți. La asemenea popor de copii, generalul Gomez — cu toată oroarea pe care noi Europeanii, o avem pentru teroarea politică — era „omul potrivit la locul potrivit”. Dovadă: Venezuela a fost statul cel mai pacific din America Centrală și de Sud, din ultimii treizeci de ani. Gomez, a avut atâta bun simț să nu se amestece nici măcar în războiul dintre popoare din 1914, când amestecul ar fi putut fi nespun de bănos.

Întâmplarea a voit ca tot sub domnia absolută a lui Gomez să se descopere în Venezuela pături de petrol. Când au fășnit primele sonde ale societății engleze — care ajunsese după ani de zadarnice cercetări, în pragul falimentului — petrolul se revarsă în valuri atât de bogate, că inundă toată regiunea, înneacă sate întregi și fură nevoie de baraje speciale, pentru captarea acestui „aur negru”. De-atunci Venezuela trăește o viață țără grijă. Din redevențele de petrol, Gomez a plătit toate datoriile și n'a mai avut nevoie deloc să ridice depe cetățean atâtea rânduri de piei, care se numesc impozite. În Venezuela nu există impuneri.

„Președintele” republicei, tatăl patriei lui, era tată și în strictul înțeles al cuvântului, al multor copii din Venezuela, a foarte mulți copii. Burlac până la moarte — ca un adevărat militar — toate femeile și fetele din Venezuela erau la dispoziția Stăpânului, la al cărui gust se supuneau fără murmur, uneori cu încântare, totdeauna cu teamă. Numărul copiilor dictatorului nu s'a putut stabili cu precizie; el trece în orice caz de două sute. Pe cei pe cari tatăl a avut mijlocul să-i recunoască sigur ca fiind ai lui, i-a înzestrat și le-a dat slujbe în stat, sau mari proprietăți: tot bugetul Statului și întreaga Venezuelă fiind a lui, nu-i lipseau posibilitățile.

Acest patriarh de sânge spaniolo-indian a închis ochii. Cu toate intrigile invidioșilor, cu toată amărăciunea dușmanilor, Venezuela a pierdut în Gomez un stăpân sigur de sine și care i-a dăruit unicul fel de liniște cu puțință pe acele meleaguri. Și pacea acolo e bună oricum, ori de la cine ar veni. Se va găsi oare printre numeroșii copii ai lui Gomez, măcar unul cu însușirile tatălui, care să-i ia locul, pe scaunul „prezidențial”?...

A.

ARSURILE de STOMAC VOR INCETA

„Toate neplăcerile Dv. provenite dela stomac vor inceta și vă veți simți bine dela prima doză de **Magnesia Bisurata**, anti-acidul cel mai energic care există. **Magnesia Bisurata** reacționând asupra cauzelor răului însuși, vă va suprima în cinci minute arsurile și alte neplăceri gastrice” — iată ce spune doctorul.

Nu așteptați, ca acest bolnav, ca neplăcerile Dv. provenite de la stomac să devină cronice, chinându-vă. Din clipa din care vă veți simți indispuș, negăsindu-vă, parcă, locul, veți descoperi că, — 9 din 10 cazuri, — pricina inițială provine din stomac. Nu uitați că stoma-

cul Dv. e organul vital a cărui funcționare reacționează asupra rinichilor, ficatului și intestinelor. Nu riscați să fiți diminuați fizicește și moralicește prin suferințe cronice digestive. Să aveți, întotdeauna, la îndemână un flacon de **Magnesia Bisurata**. O mică doză în puțină apă va suprima, în cinci minute, toate neplăcerile de cari suferiți ca, de pildă: senzații de acru, îngreunări la mers, congestie după masă, migrene sau insomnie.

Magnesia Bisurata nu e un simplu *praf* ci o formulă *completă* conținând ingrediente cari, dealungul a 20 de ani, au făcut dovada eficacității, alinând milioane de martiri ai stomacului.

Magnesia Bisurata

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile cu prețul de Lei 75, sau format mare economic Lei 110.

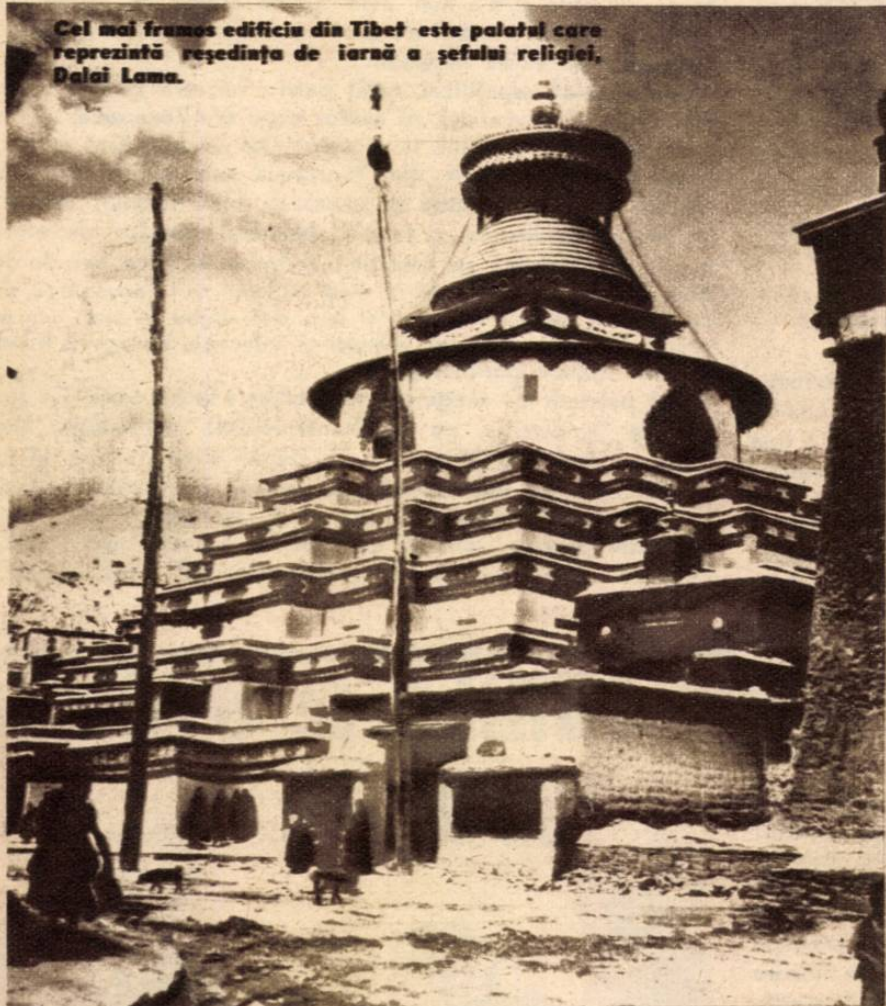
O călătorie în Tibet prin misterele lumii invizibile

Intr'un volum apărut de curând, profesorul Cannon, psihiatru și neurolog cu faimă mondială, directorul unui mare azil de bolnavi nervoși din împrejurimile Londrei, expune teoria sa științifică asupra clarvăzătorilor și a puterilor mintale ale ființei omenești, stârnind o adevărată vâlvă de curiozitate și interes...

Trebue să se știe că această carte a fost scrisă în urma unei lungi călătorii în Tibet unde profesorul Cannon a stat vreme de trei ani. Călătoria a început într'un chip destul de straniu. Intr'o bună zi, gândul de a pleca într'acolo puse stăpânire pe el cu atâta înverșunare încât omul acesta care nu ieșise niciodată din Anglia, a fost aproape silit, împins de o putere misterioasă (despre care în urmă el află că emana dela căpeteniile spirituale ale templului din Lhasa) ca să se imbarce fără zăbavă pe un vapor.

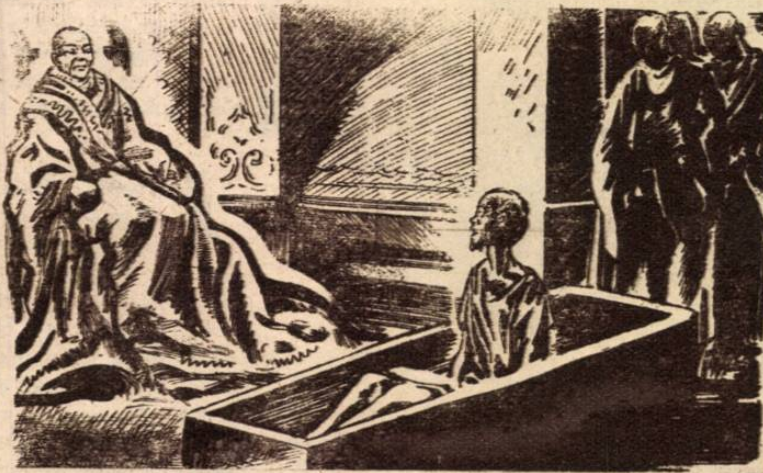
Cel mai frumos edificiu din Tibet este palatul care reprezintă reședința de iarnă a șefului religiei, Dalai Lama.

ca să capete, de multe ori cu ajutorul alcaloizilor, supunerea viscerelor noastre. În India sunt șase categorii de „Yogi” dintre cari cea supremă nu recunoaște nici o autoritate și nici o putere superioară sie-și. Ea stăpânește tainele cele mai însemnate și formează casta nobilă. Secția fakirilor, cea mai umilă dintre toate, e disprețuită de celelalte întrucât, cu ajutorul hipnotismului vulgar, săvârșește numai lucrări de exhibiție.

OMUL CARE CĂLĂTOREȘTE ÎN SOMN

La început, profesorul Cannon călătoria cu un adept indian despre care ne istorisește următoarele: în aparență un om calm și normal, profesorul X... care preda învățământul superior în școli, după ce petrecuse seara la teatru sau la cinematograful, se închidea în casă făcând experiențe cu un adevărat suflet omenesc. În fiecare noapte el își aducea corpul într'o stare profundă de înțepeneală și inconștiență, strein de lucrurile din afară. Intr'o zi, îmi spuse: — De obicei, oamenii nu fac ceea ce fac eu. Am reușit, educându-mi încet-încet spiritul, să-l îndrumez și să-l călăuzesc spre țări depărtate, spre prieteni întâlniți cu mulți ani în urmă, spre ființe dragi cari s'au descătușat din învelișul lor material. Cât de mari sunt secretele ce le putem afla apropiindu-ne de spiritul Universal a-toate-cunoscător! Știți că noi murim în fiecare noapte și reînviem în fiecare dimineață? a muri este același lucru cu a dormi cu

Un tânăr luptător tibetan consultă pe vrăjitor asupra viitorului său.

Doi actori, dansatori sfinți ai templului Lhasa.

Condamnații din Tibet, înainte de a-și ispași pedeapsa sunt prezentați mulțimii în piața publică, așa cum vedem în fotografia noastră.

În cursul acestei călătorii în India, Cannon a avut dese prilejuri să se convingă că Tibetanii sunt încă stăpâni pe toate tainele generațiilor trecute și că nu numai își conduc singuri corpul și spiritul, dar au controlul deplin al unor anumite forțe invizibile pe cari știința oficială nu le-a pătruns până astăzi. De altminteri, ei nu socotesc de loc o minune ceea ce nouă ni se pare din cale afară de extraordinar, ci simpla aplicare a legilor firești.

Chiar astăzi înțelepții orientali ne prețuiesc pe noi, occidentali, ca niște ființe incapabile să controlăm morala și fizicul corpului nostru propriu. Fakirii, de exemplu, cari alcătuiesc o clasă inferioară „Yogilor” pot cu o ușurință surprinzătoare să oprească bătăile inimii, secrețiunea propriilor glande endocrine și chiar să schimbe mișcările de contracțiune ale esofagului reușind fără pic de caznă să facă un obiect ca să urmeze drumul opus aceluia pe care au apucat alimentele.

La noi, D-zeu știe câtă trudă depune un medic

singura deosebire că nu ne mai trezim în dimineața următoare pe lumea aceasta pământească. Și fiindu cu tot dinadinsul să-mi dovedească puterile lui misterioase. Întrebându-mă dacă uscarea unui copac ar fi fost prețuită de mine ca un act extraordinar, el se apropie de un arbore a cărui înfățișare depășise cu siguranță o sută de ani. Rămânând la oarecare distanță, îi vorbi în felul următor:

— Ascultă, știu că te-ai purtat cumsecade; ai luptat și mi-ai apărat sufletul. Acum a sosit timpul pentru tine să pleci din această lume a deșertăciunii și nimicniciei. Mori așa dar și nu-ți mai prelungi existența aci!

Spre uimirea mea, copacul se uscă într-o clipită, văzând cu ochii, din creștet până la rădăcini. Faptul a fost constatat și de alte câteva persoane cari pot oricând să depune mărturie. Călătoria savantului prof. Cannon a avut loc în primăvara anului 1929. Era însoțit de un înzestrat cu o mare capacitate mintală pe care-l numește în cartea lui „**Înțeleptul**”. Bagajul obișnuit era compus din 35 valize și călătoria fără să se sinchisească de atacurile eventuale ale bandiților, nu-i învâfășe să pue în jurul caravanei sale o natură de ocrotire care-l ajuta să depline.

După un mers de mai multe zile profesorul Cannon își dă seama că uitase o valiză într'un castel, cu ocazia ultimului popas făcut acolo. Neputând să folosească nici un mijloc spre a trimite o înștiințare, se gândi în cele din urmă să utilizeze telepatia. Și făcu operația trebuitoare asupra însoțitorului. În zece minute, acesta căzu în transă; corpul lui se răci, respirația încetă iar bătăile inimii n'au mai fost simțite. Fruntea îi era leaarcă de sudoare. Timp de trei ore rămase într-o stare mult asemănătoare morții. În cele din urmă deschise ochii: avea un aer istovit din cale afară. Își reveni în simțiri și anunță că valiza în chestiune avea să sosească peste opt zile, trimisă pe apă cu o pirogă.

Toate acestea se împliniră cu exactitate. Profesorul Cannon întrebându-l pe insul care adusesese valiza uitată, află că înștiințarea fusese dată cu viu grai omenesc, prin ușa comisariatului de poliție care era prietenul lui.

Negreșit, acest soi de telepatie nu-i altceva decât o concentrare a gândului călăuzit de voință și înrăurind asupra unui al treilea, în multe cazuri fără nici un limbaj pe care să-l perceapă urechea.

O VIZITĂ LA MARELE LAMA

Către sfârșitul călătoriei sale, doctorul Cannon a avut cinstea deosebită să fie primit personal de Dalai Lama.

„Intrăm într-o cameră — scrie ilustrul psihiatru — unde pe un tron superb învelit în draperii de aur ședea marele Lama.

Un simțământ straniu mă copleși la vederea lui. O emanație albăstruie, deasă de vreo 20 centimetri, plutea peste suprafața corpului său. Pasă-mi-te era vorba de **aura vizibilă**, un fel de ceață străvezie despre care pomenește totdeauna orice „medium” privindu-l pe cineva căzut în stare de transă.

După ce ne-a salutat, Dalai Lama rosti o rugăciune și numai decât intrară opt oameni aducând un coșciug greu. Acesta fu deschis și mi se îngădui să examinez corpul rece și lipsit de viață al celui care zăcea înăuntru. Apoi, Marele Lama pronunță câteva vorbe într-o limbă stranie și iată corpul mortului din sicriu înviind treptat — treptat, ridicându-se în capul oaselor, în picioare, mergând spre Marele Lama, salutându-l și, cu ochii mereu nedeslipiți de privirea marelui preot, întorcându-se în cele din urmă în culcușul lui. La câteva minute mai târziu, corpul părea mort odată mai mult.

Dalai Lama citind gândul profesorului Cannon, spuse că fenomenul pe care-l văzuse era mult mai profund decât și-ar fi putut închipui. Omul acela din coșciug avea o vârstă de câteva sute de ani. La fiecare șapte ani, el învia în felul pe care-l văzuse pentru a recade numai decât într'un somn cataleptic, mai profund decât l-ar putea provoca oricare fakir. Sufletul lui vizitând pământul, în lung și'n lat, luase încarnarea Marelui Cavaler Comandor al Ordinului, șef suprem al secției care luptă cu atâta înverșunare împotriva nenorocitei influențe a Magiei Negre.

Doctorul Cannon și „**Înțeleptul**” au trăit trei săptămâni în lăcașul tainicei mănăstiri tibetane. Ei nu sunt autorizați, cel puțin deocamdată, să divulge lucrurile văzute acolo. Cu toate acestea se apropie timpul când vor putea da în vileag minunile și grozăviile la săvârșirea cărora au fost martori. Atunci stupefarea va fi imensă pentru acei cari au întemeiat progresul omenesc pe progresul material și au limitat propășirea ființei la aceea a inteligenței, finând seama numai de fenomenele din afară și mărturia imediată a simțurilor...

ECHIPA STADIUL ROMÂN ÎN FRANȚA

Echipa de rugby a Stadului Român a făcut recent un mare turneu în străinătate. Fotografia noastră îi înfățișează pe echipieri într'una din gările orașelor pe care le-au vizitat și apoi pe teren schimbând, fanionul cu una dintre echipele franceze.

A MURIT RUDYARD KIPLING

Celebrul scriitor Rudyard Kipling a încetat din viață la Londra în vârstă de 70 de ani. Fotografia noastră îl înfățișează pe Rudyard Kipling (dreapta) în anul 1929.

TOATA LUMEA SELECTA CITEȘTE „MAGAZINUL”

Mici sfaturi
Scherk

Vă va iubi mai mult decât dacă-l scăpați de tortura cotidiană, dedupă ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă usturimea rasului, netezeste pielea și l'fereste de infecții. Flacoane à Lei 51, 72 și 129.

O pudră care „ține” este pudra „Mystikum” Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cufii à Lei 35, 75 și 130.

Machiajul natural caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți „naturală” îmbinând lădru „Mystikum” Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cufia Lei 70.

REPREZINTANȚA GENERALĂ „EXCELSIOR” CALEA MOȘILOR 78, BUCUREȘTI

Tuturor le folosește și Dvs. nu știți nimic încă?

Lotion
Faciale
Scherk
(Lotion de față Scherk)

Atunci este într'adevăr timp să cunoașteți Loziunea de față Scherk! Si tenul Dvs. se va îndrepta repede devenind curat și proaspăt. Faceți neapărat o încercare — însă imediat • Flacoane à Lei 62", 103", 164", 300", 475".

SCHERK

Accidente feminine

O mamă care-și naște copilul într-o fântână, și alte întâmplări tot atât de bizare survenite în lumea femeilor pe anul 1935.

FEMEILE au în genere vieți mai lungi și mai adăpostite decât ale bărbaților, dar reușesc totuși a se expune uneori la mari primejdii, ajungând a figura în lista celor mai extraordinare accidente ale anului. Dacă s'ar decerne un premiu pentru cel mai fantastic și mai de necrezut accident ce s'a produs în cursul anului 1935, acesta ar reveni cu siguranță D-nei Alton L. Jordan din districtul Chatham, Carolina de Nord.

Femeia aceasta trebuia să dea naștere unui copil. Era tânără, voinică și se bucura de o sănătate perfectă. Mai avusese și alți copii fără a fi suferit nici o turburare, iar acum, grație prescripțiilor medicului în privința regimului alimentar și altor pregătiri, îl aștepta pe acesta în condițiuni excepțional de favorabile. La primul simptom n'avea decât să telefoneze și în câteva minute

îi venea o moașă urmată curând de medic. Soțul ei, care lucra la fermă în imediata apropiere, putea sări în orice moment, în mașină și să-i aducă ceea ce necesita dela farmacie. Dacă

Iată un accident feminin fără urmări prea grave dar totuși destul de neplăcut.

O femeie a alunecat pe parchetul prea lustruit al sălii de așteptare din gara centrală a New-York-ului și și-a rupt piciorul. Ea a fost transportată pe un cărucior.

aceasta se făcuse nevăzută. Ei nu se alarmară însă închipuindu-și că trecuse îndărătul șopronului pentru a vorbi cu tatăl lor.

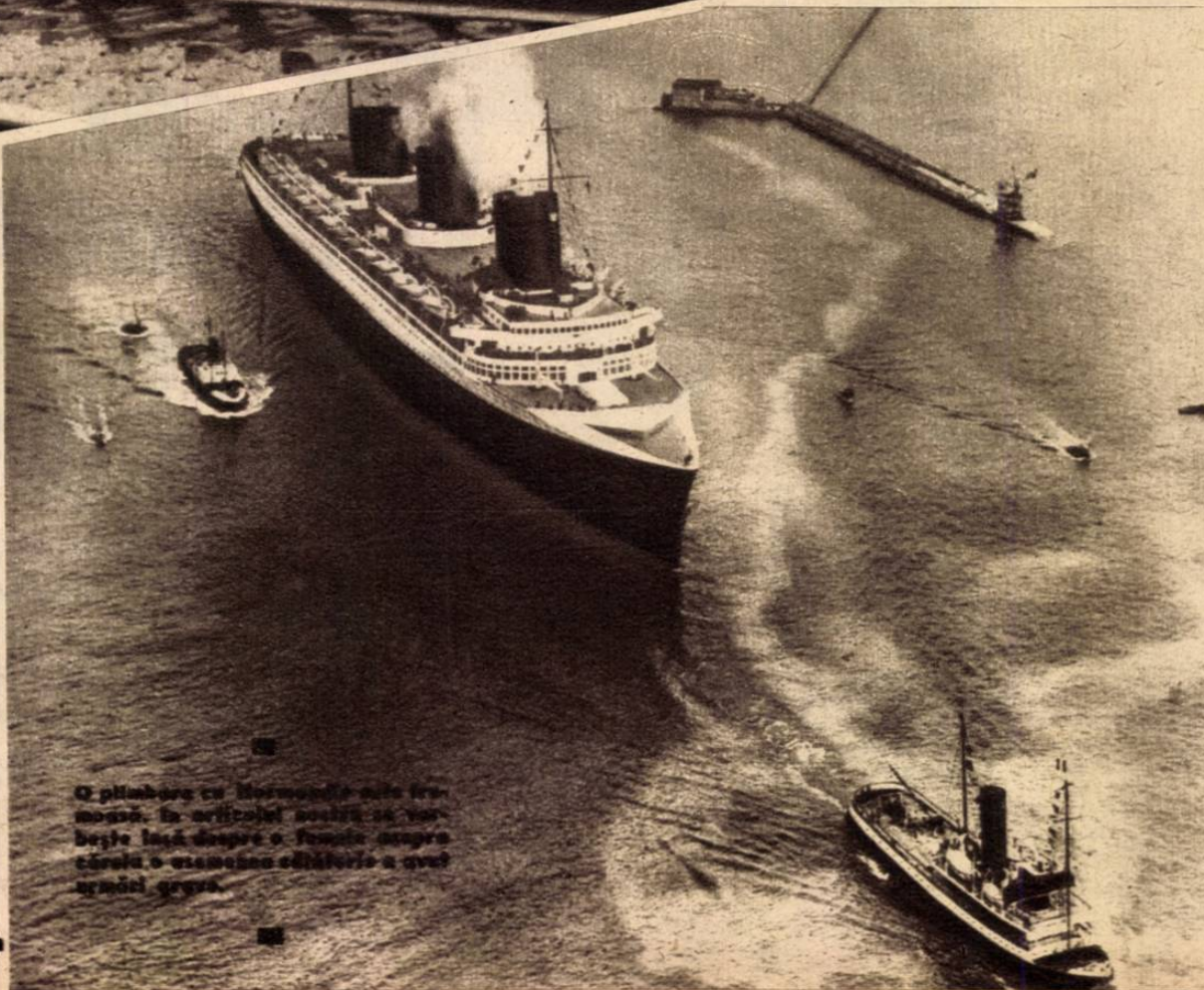
Mama le atrăsese adesea atenția să ia seama să nu cadă în fântână și li s'ar fi părut cu neputință ca tocmai ei să i se întâmple un astfel de accident. Micuții se mai jucară astfel vreo 45 de minute după care din fericire unul din ei voi să-i ceară mamei permisiunea de a se duce la ferma vecină și se puseră cu toții să o caute.

întâmplător ar fi survenit ceva care să îngrijoreze pe medici o ambulanță ar fi transportat pacienta la un spital prevăzut cu cel mai desăvârșit echipament științific. Totul era pregătit în favoarea acestei mame, dar iată că în ultimul moment D-na Jordan făcu ce făcu și căzu în fântâna din curte născându-și copilul sub apă în împrejurări ce eclipsează acele faimoase nașteri ale soțiilor de pionieri în căruțe cu coviltir, sub atacurile Indienilor.

În după amiaza zilei de 22 Oct. D-na Jordan știa din experiențele pe care le mai avusese că deslegarea nu mai era departe, dar că nu venise încă timpul să trimeată după doctor. Ea luă o găleată și se duse la fântâna care se afla la o mică distanță de bucătărie.

Pentru această treabă l-ar fi putut chema pe soțul său care lucra pe undeva pe aproape, dar D-na Jordan, găsi că ceea ce îi trebuia acum era puțin exercițiu.

Se duse deci la fântână, care era acoperită, coborî găleata, o lăsă să se umple cu apă și apoi începu să tragă cum mai făcuse de atâtea ori până atunci. Copiii săi care se aflau la fereastra bucătăriei își văzuseră mama înaintând cu pași fermi spre puț. Când se uitară iar după câteva minute,

O plimbare cu Titanic este în mod sigur în articolul acesta se vorbește încă despre o femeie care a căzut o vreme înăuntrul apei urmând greva.

Trecând întâmplător pe lângă fântână, ei se opriă auzind niște sgomote ciudate, așa cum obișnuiau ei să facă urlând într'un butoi. Numai când se uitară în fântână înțelesesă că ceea ce auzeau era vocea mamei care striga după ajutor. Figura ei, abia de se ridica cu câțiva milimetri deasupra apei, și cu greutate isbuti să le spună: „**Chemați-l pe tatăl vostru repede**”.

Copiii o luară la goană țipând cât îi ținea gura, iar tatăl lor își lăsă lucru și veni la ei furios: „Nu vă e rușine să urlați în halul ăsta, când știți în ce stare se află mama voastră”. Copiii se liniștiră și se apropiară de el în tăcere.

— Ei, ce s'a întâmplat? întrebă d-nul Jordan.
— Mama ne-a trimis după tine, — îl informă unul din ei.

— Bine, mă duc, zise tatăl, lăsându-și sculele. — S'a dus în dormitor?

— Nu — zise copilul — e în puț. Cred că a căzut acolo.

D-nul Jordan alergă la fântână și se convinse că micuțul îi spusese adevărul. Cu toate că apa era adâncă și rece, el izbuti să-și tragă soția afară în câteva minute.

Fermierul robust fu cât pe aci să leșine când văzu în brațele femeii un nou născut cântărind cel puțin 4 kgr.

— Cu siguranță că e mort, zise ea slăbită — s'a născut aproape imediat ce m'am pomenit înăuntru, sub șocul căderii și a apei reci. Nu i-am putut ține capul deasupra apei, deabia am reușit să mi-l țin pe al meu. Fermierul își duse nevasta în casă și telefonează după o ambulanță.

El nu mai dorea acum altceva decât să-și salveze soția de bolile ce o pândesc în urma unei astfel de aventuri și printre care se plasează în primul rând pneumonia. Că acel copilăș rece și vânăt ar mai fi putut avea viață în el, era cu neputință de închipuit. Nimeni nu poate trăi sub apă.

Deși părea înghețat de moarte, mama puse urechea pe pieptul noului născut și spuse că-i auzea inima bătând. Soțul său n'o crezu, dar îi făcu pe plac, și băgă copilul într'o cadă cu apă caldă. Încercarea aceasta fu răsplătită cu neîndoelnice semne de viață. Copilul respira și la sosirea ambulanței, căpătase un glas ascuțit cu care exprima o justificată indignare.

Trei zile mai târziu, medicii spitalului anunțau părintelui uimit că atât mama cât și copilul se aflau în afara de orice pericol. D-na Jordan povesti apoi că simțise o ușoară amețală, pe când trăgea găleata plină cu apă, dar cum aceasta se afla aproape de suprafața ei ținuse să ducă operația la bun sfârșit. În secunda următoare însă leșinase și se rostogolise în puț.

Răceala apei o redeșteptase imediat contribuind împreună cu spaima căderii la grăbirea nașterii. Încercase să ridice capul copilului la suprafața apei dar n'o ajutasera puterile. Din când în când reușea să strige după ajutor. După un răstimp care-i păru un lanț de ore dar care nu fu în fond decât 45 de minute, văzuse căpșoarele copiilor săi pe marginea fântânei, și în cele din urmă fusese salvată.

Populația acelei regiuni privește ca o minune faptul că o ființă omenească și în special un copil, a putut sta trei sferturi de oră sub apă fără să moară. Pentru medici, cazul a fost interesant dar comporta mai puțin mister. Plămânii unui copil pot respira cu mult înainte de naștere, însă până atunci, el n'are ocazia s'o facă și obține oxigenul necesar prin mamă. Unii copii încep să respire imediat după naștere, alții însă, trebuiesc stimulați prin diferite metode inclusiv vechiul obicei al lovirei cu un șervet.

Atâta vreme cât legătura dintre mamă și copil nu s'a rupt, acesta din urmă n'are nevoie să respire. În cazul de față viața noului născut a fost salvată de faptul că a fost despărțit definitiv de trupul mamei abia după 45 de minute dela naștere.

* * *

D-na Delight Palmer Gaynor s'a apucat în primăvara trecută să-și scuture casa hotărându-se să-și curețe mobilele cu un lichid despre care o prietenă a sa îi spusese „scotea până și petele de leopard”.

D-na Gaynor auzise că unele dintre aceste lichide sunt explozibile și ar putea face o casă să sară în aer sau că cel puțin, i-ar putea răni mâinile, ochii și plămânii. Dar cine ar fi visat că deschizând tinicheaua, femeia aceasta da, asemeni unei Pandore moderne, drumul genilor nebuniei?

Soțul, D. Berkeley Gaynor susține că aspirând vaporii preparatului, femeia sa a căpătat o neferită toxică, ce i-a atins rinichii atât de grav încât aceștia i-au afectat la rândul-le creierul, trebuind să fie internată într'o casă de sănătate unde a rămas din Mai și până acum. Un proces prin care se cere suma de 150.000 dolari despăgubiri, a fost intentat împotriva firmei care a pus lichidul fatal pe piață.

* * *

Louis J. Ehret un tânăr milionar american a invitat-o într'o seară pe Miss Eileen Wenzel să facă o plimbare cu mașina sa în jurul New-York-ului. Miss Wenzel era o foarte frumoasă actriță de music-hall, și devenise cunoscută sub porecla de „**încântarea fotografiilor**”. Părăseau tocmai o serată care avea loc la Cazinoul Parcului Central când mașina intră în stălpul unui felinar iar Miss Wenzel căzu cu obrazul peste pare-brise-ul care se sparge. S'a ales cu treizecișase de tăieturi pe față și toate ostelile pe care și le-a dat un chirurg plastic pentru a-i salva frumusețea, au rămas zadarnice. Cariera ei de actriță a luat sfârșit cu acest accident de automobil. A intentat tânărului său prieten un proces de despăgubiri cerând 250.000 de dolari iar juriul i-a acordat 90.000 dolari.

* * *

D-na Lorene Caldwell din Kansas City pretinde că un accident de cale ferată pe care l-a avut pe linia Chicago-Alton, a transformat-o dintr'o femeie sveltă și sglobie într'o creatură obeză. Tribunalul nu i-a acordat însă decât 1000 de dolari despăgubiri, a nouăzecea parte din ceea ce ceruse ea.

* * *

D-ra Ethel S. Wakeman, o profesoară new-yorkeză în vârstă de 53 de ani, a auzit că societățile de asigurare consideră lumea mai la adăpost într'un vagon de cale ferată decât într'o cameră de baie, și a avut recent ghinionul să confirme această teorie. În drum spre tren, ea se opri în cabinetul doamnelor din marea gară centrală a New-York-ului, alunecă pe podeaua frecată cu săpun și căzu rupându-și un picior, pentru care tribunalul i-a acordat 20.000 de dolari despăgubiri.

* * *

Dacă ar fi să se deacearnă un al doilea premiu pentru cel mai incredibil accident al anului, acesta s'ar cuveni probabil D-nei Nastia Poliakova, o cântăreață țigancă, care a dat Compania de Navigație Franceză în judecată pretinzând că noul său transatlantic „**Normandie**” a avut vibrații atât de puternice încât i-a dislocat o piatră a rinichiului stâng, cauzându-i pierderi ce se cifrează la 100.000 de dolari.

Doamna Poliakova avea cabina cu No. 960 în clasa turiștilor, care, după câte spunea ea, se afla situată exact deasupra uneia din elicele vasului și a făcut astfel drumul dela Havre la New-York. Iată ce spune procesul verbal încheiat în vederea deschiderii acțiunii:

„Violentele și excesivele vibrații ale vasului Normandie au făcut ca piatra din rinichiul stâng al reclamantei să se dislocheze rănind în parte țesuturile acestui organ, după care a urmat o infecție reclamând extirparea rinichiului stâng. Cu ocazia acestei operații, reclamanta a contractat o pneumonie”.

Toate aceste nenorociri sunt puse în seama unui defect de construcție al vasului. Dar argumentul că vibrațiile elicelor ar fi determinat dislocarea acelei pietre renale, nu e destul de puternic. O companie de navigație are dreptul să conteze într'o oarecare măsură pe rezistența pasagerilor săi.

NIMIC NU PROTEJEAZĂ MAI BINE TENUL DECÂT PUDRA „caligenică”

■ Insușirile speciale ale pudrei caligenice (finețea ei extraordinară, aderența și regularitatea ei, permeabilitatea ei la aer) îi asigură o remarcabilă putere de protecție.

■ Moda băilor de soare a scos în evidență acțiunea dăunătoare a anumitor raze pentru pielea obrazului. Frigul o usucă, vântul o arde, umezeala o lăbărțează. Pudrele cunoscute până în prezent nu puteau proteja epiderma decât aplicate în straturi groase, pe care o femeie frumoasă nu le poate însă admite.

■ Pudra Angélus Louis-Philippe, dimpotrivă, dozează razele solare și permite epidermei de a se bronză cu în-cetul, fără primejdia vreunei reacțiuni; încorporând-se celulelor, ea le protejează și contra intemperiilor. La adă-

postul pudrei Angélus, epiderma își menține sănătatea, respiră în voie profită de lumină și aer.

Din aceeași fabricație cu celebrul ruj Angélus

■ Foarte discret parfumată, Pudra Angélus Louis-Philippe se prezintă în 6 nuanțe încântătoare: naturelle, rachel, ocre, ocre rosée, sungold și Sun-Tan; una din aceste nuanțe este aceea care vă trebuie.

Rujul Angélus

PUDRA CALIGENICĂ

Louis Philippe
ANGÉLUS

Astăzi când mai toate articolele de parfumerie se produc în țară
Pudra Angélus Louis-Philippe „caligenică”
este unul din rarele produse ce se aduc gata fabricate și montate din Paris.

Regele Ibn Saud al Arabiei avea câte două soții pentru fiecare din săptămânile anului, și nimeni nu s'a gândit vreodată să-l blameze pentru aceasta. Ultima sa căsătorie a indignat poporul pentru că a plătit pentru ea mai mult decât merita.

IBN Saud, regele celei mai fertile părți a Arabiei, avea 104 soții, adică, câte două femei pe săptămână ceea ce se socotea ca absolut normal pentru un adevărat monarh mahomedan. El a mai contractat însă recent o căsătorie care a indignat pe supuși într-o asemenea măsură încât sunt temeri că va izbucni o revoluție. Valul acesta de furie a fost determinat de părintele noii soții care s'a lăudat că regatul său ginere plătișe pentru fată 5000 vite și 300 de cămile, un preț pe care după ei, nu-l merită nici o femeie. Coranul interzice în mod expres celor bogăți să dea femeilor o valoare fictivă, cotându-le la un preț ce se ridică deasupra posibilităților sărăciei.

Majestatea sa recunoaște că a plătit cu mult mai mult decât ar merita vreă femeie, fie ea și cu stea în frunte dar aduce argumentul că motive pur politice l-au îndemnat să ia pe fiica puternicului șeic, Nuaf el Shellan, și că dacă acesta a cerut un asemenea preț, nu înțelege de ce ar fi tocmai el, — victima târgului, — de blamat. În Arabia se votează cu gloanțe în loc de urne și au loc alegeri cu praf de pușcă, oricâte ori opoziția poate aduna o armată destul de puternică spre a-și încerca norocul; numai că de data aceasta cel mai recent socru al regelui are câteva mii de buni fînțași înarmați cu cele mai moderne puști.

Ca dovadă că această căsătorie a fost un act pur politic, regele n'a intrat în harem să-și vadă ultima soție decât după o săptămână dela sosirea ei și atunci, făcându-i doar o simplă și scurtă vizită formală. În afară de aceasta, noua venită e mai vrâstnică decât celelalte femei din harem și după părerea tuturor frumusețea ei nu este remarcabilă.

BARBATE

Doă pitorești aspecte din țara lui Ibn-Saud.

Ruinele unuia dintre cele mai vechi și bogate orașe: Mokka.

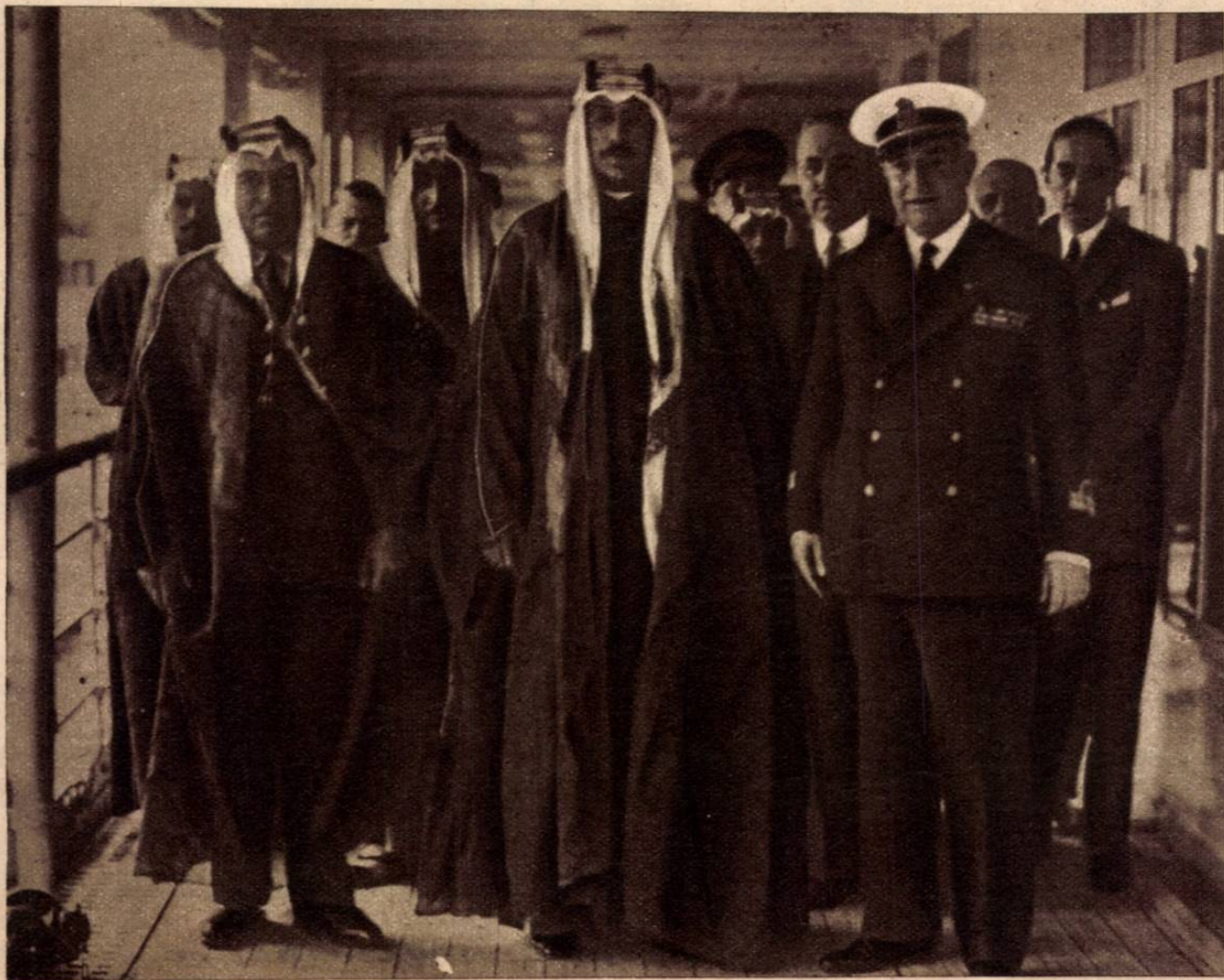
Frumoasa arabă din fotografia noastră pretinde a fi descendentă a unei vechi familii regale abisiniene.

Ibn-Saud fotografiat cu prilejul sosirii sale la Neapoli.

haremul său. Cu greu se poate realiza o coaliție solidă a femeilor și stăpânului lor" dar când aceasta se produce, rezultatele pot fi o revoltă militară. Mașinațiunile combinate a mai bine de 100 cele mai multe au puternice legături politice, pot da loc unor prin care regele să fie ucis de de către propria-i gardă. Ibn Saud a mai avut o astfel de revoltă de harem dar domnea pe atunci un calm desăvârșit, a putut s'o înăbușe. Numai că de data aceasta, femeile sale n'ar putea fi incitate după cum am mai spus, această ultimă căsătorie a lui, nu prezintă interes.

Revolta despre care am pomenit s'a produs numai din vina

IL 105 cu SOȚII

ile pe care le-a dat
urca cota femeilor
ucuros de cel puțin
Rangul său îl obligă
il obligă să trăiască

ar putea deveni o
răritele său a răpit
e bucată din Arabia,
re vorbesc gloanțele
un fost licențiat al
tească și se închina la
fesc în rândurile popu-
spiritele până și în

impotriva „damnu-
ot fi mai grave decât
de femei dintre care
formidabile răscoale

dat fiind că în țară
fără multă greutate.
răzvrătire, deoarece
pentru ele cine știe
regelui care spunea

neconținut că dintre toate soțiile și concubinele sale,
numai o tânără fată din Damasc pe care o cumpărase
pentru cântecele ei, își merita hrana și adăpostul, fiind
o femeie cum nu se întâlnește decât una la mie. Cum
și era de așteptat, frumusețea din Damasc, ajunsă să
nu-și mai încapă în piele de mândrie și nu pierde nici
o ocazie pentru a-și umili semenele.

În cele din urmă femeile se coalizară și trimiseră regelui
un ultimatum cerându-i să-și expulzeze favorita din
harem.

Majestatea Sa le citi atunci un verset din Coran și
ele îi răspunseră cu aceleași rânduri dându-le însă o
altă interpretare. După acest nehotărât duel de cuvinte,
doamnele declarară grevă. Dat fiind că femeile unui
harem nu sunt obligate să îndeplinească nici un fel de
muncă, ba mai mult, au sclave care le îmbracă și le
scaldă, și nu sunt nici odată consultate în ceea ce pri-
vește gospodăria palatului, cu greu v'ați putea închipui
cum s'ar manifesta o astfel de grevă.

Ei bine, iată cum își realizează amenințarea: nu se mai
lăsară scaldate, parfumate, pieptănate și împodobite.
Majestatea Sa ar fi putut acum să se retragă cu fa-
vorita sa și să le lase pe celelalte să capete cele mai
desgustătoare aspecte, fără ca el să le vadă și până
când doamnele aveau să ajungă a nu se mai putea
uita unele la altele. Dar, e o rușine și un scandal ca
un harem să-și facă astfel de cap, multă vreme. Regele
le dădu o săptămână pentru a capitula, avertizându-le
că dacă până la sfârșitul acestui termen rămăneau tot
neînduplecate, avea să le pedepsească crunt.

Zvonuri care de care mai înfricoșătoare, veneau mereu
în harem, ca o tălmăcire a acestui avertisment. Se
spunea că vor primi fiecare din ele câte o sută de
bice ude pe spinarea goală și bastoane la tălpi. Se
cutremurară, dar zvonul le găsi unite printr'un jurământ
în sensul că dacă vreuna din ele ar fi avut o clipă de
slăbiciune să fie înjunghiată de semenele sale.

Le veni apoi vorba că de nu cedau înaintea bății,
regele avea să aleagă șapte dintre ele pentru o exe-
cuție capitală. Femeile se cutremurară din nou dar
era prea târziu deoarece din cauza jurământului prin
care se legaseră, cea mai mică șovăire ar fi fost fie-
căreia din ele fatală.

Palide și tremurând de spaimă, pensionarele haremului
își întâmpinară cu un aer dârz stăpânul. Sentința lui fu
însă cu totul neașteptată. Când auzi că se încăpățâneau
în greva pe care o declaraseră, el scoase un oftăt și
zise:

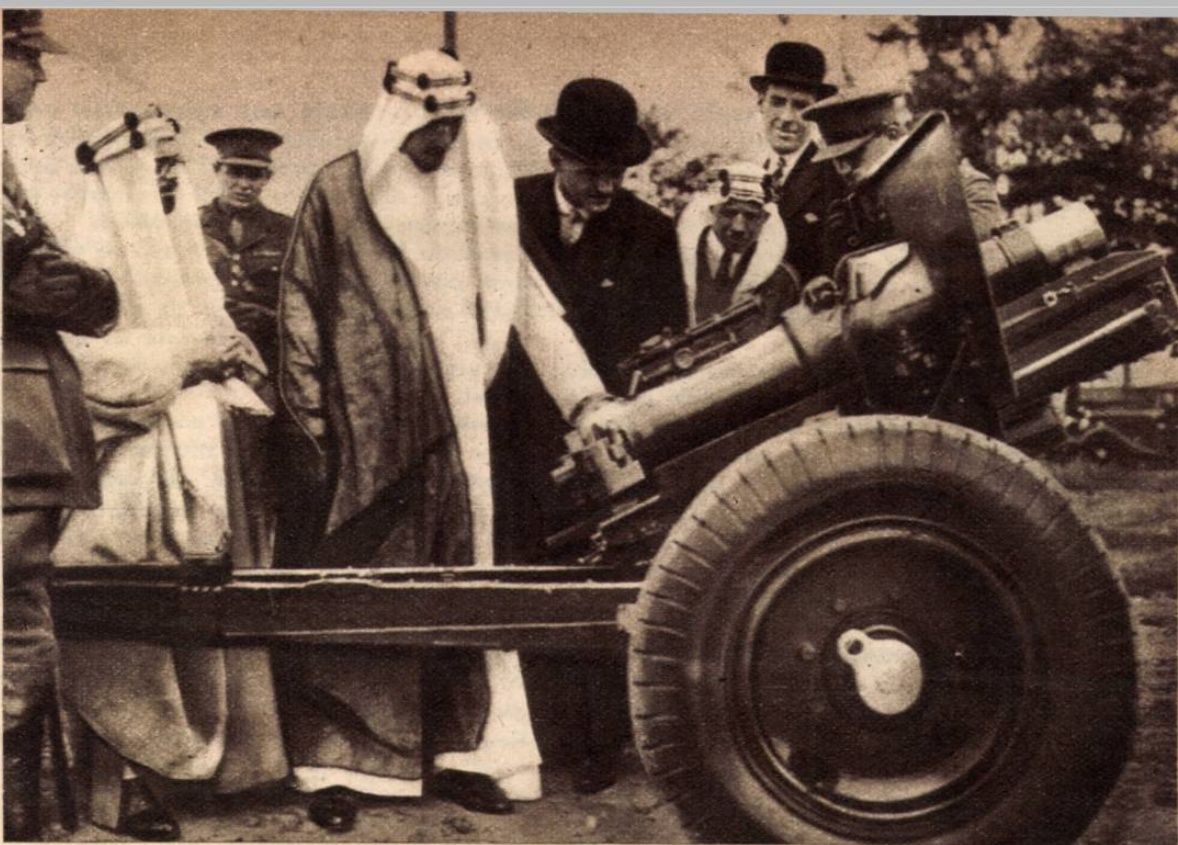
— Foarte bine, am să vă trimit acasă la părinții voștri.
Apoi părăsi haremul zâmbind. După ce-și reveni din
uimire care în primele momente le înmărmurise, femeile
dădură fuga la Coran și spre marea lor disperare,
specialiștii le spuseră că regele avea tot dreptul să-și
realizeze amenințarea. Dar aceasta este cea mai mare
rușine pentru o femeie musulmană, o umilire care nu i
se aduce aproape niciodată, pentru că s'ar omori ime-
diat. Deci, acest harem avea să aleagă acum între o
împăcare cu sultanul sau o sinucidere în masă.

Astfel luă sfârșit greva. Regele nu se depărtase prea
mult când fu ajuns din urmă de un eunuc care-i anunță
că soțiile cereau iertare. Pentru a arăta că era și el
un stăpân plin de tact, sultanul, acceptând pacea, le
țină un mic discurs cu care isbuti să însenineze spiritele
învinselor.

— Am fost nedrept spunând că numai una dintre voi
merită ospitalitatea haremului meu; mai sunt încă alte
trei foarte bine înzestrate de Alah, dar pe acestea
nu le voi numi.

Din ziua aceea majestatea sa și-a câștigat dragostea
femeilor sale într-o asemenea măsură, încât cu sigu-
ranță că încercările inamicilor săi de a deslănțui o
revoltă în harem, ar rămâne infructuoase.

După cum am mai spus, scandalul pe care opoziția în-
cearcă al creea în jurul ultimei sale căsătorii, le inte-
rează foarte puțin. Faptul că regele n'a dat încă
nici o atenție noii venit, le mulțumește pe deplin.
Ele știu bine că Ibn Saud a plătit cu 5000 de vite

și 300 de cămile o opțiune asupra luptătorilor lui Nuaf și că fiica lui
nu este decât o cheazăie.

Unui occidental i-ar putea părea la prima ochire, că pentru întreținerea
unui harem atât de mare ar fi nevoie de averi fabuloase așa cum
n'a ajuns încă să posede un om. Se știe că regele Spaniei isbutea cu
mare dificultate să acopere cheltuelile unei singure soții, regina
Victoria, care-și comanda toaletele la Paris în Rue de la Paix,
și era cunoscută ca cea mai elegantă regină din Europa. Dealtfel se
crede că o bună parte din facturile ei au rămas neplătite. Și dacă
regele Spaniei n'a putut plăti notele unei singure soții, cum de isbu-
tește monarhul arab să facă față cheltuelilor a o sută cinci femei?

Ibn-Saud examinând un
nou model de tun.

Ibn-Saud trecând în revi-
stă garda de onoare la
sosirea la Roma.
Războinici arabi.

Răspunsul la aceasta este că femeile sultanului nu-și cumpără rochii și bijuterii dela Paris, nu călătoresc în jurul lumii în yachturi proprii și trenuri speciale, nu joacă la curse nici în cazinouri, nu închiriază apartamente întregi în marile hoteluri dela Monte Carlo și alte localități balneare, într'un cuvânt nu se dedau la nici una din extravagantele ce constituiesc însăși viața femeilor de rang din țările mai civilizate.

Soțiile regelui Arabiei ies foarte rar la plimbare și atunci cu gardieni, spre a privi dela distanță câte un lăcaș de rugăciune, deoarece femeile nu sunt admise în moschee. Ele poartă un fel de pelerină ce le învalue din cap și până în tălpi, neavând decât două tăieturi în dreptul ochilor. Iar dacă ies din harem pe furie, aceasta o fac numai după ce s'a înopțat, sau în travesti, iar aventura nu e în nici un caz o sursă de cheltueli pentru rege.

Când haremul călătorește, este transportat într'o caravană de autobuze a câte 12 și 24 de locuri. Un eunuc stă la volan iar un altul păzește ușa dindărăt. Femeile pot privi afară prin ferestrele acoperite cu niște jaluzele, și caravana are în total aspectul unui șir de dube ce transportă o ceată de criminali periculoși. Autobuzele poartă însă pe partea dinainte niște inscripții anunțând că în ele se află soțiile regelui, așa că până și șeicii evită să se apropie și să încerce a flirta cu ele.

Ele se hrănesc cu mâncăruri făcute în mare parte cu carne de oase și rare ori cu pasăre. Nu doresc niciodată să bea vin, pentru că aceasta ar fi un păcat și sunt în culmea fericirii când primesc o cutie cu bomboane indigene, ce costă echivalentul a câțiva lei.

Nu se duc niciodată la operă sau la teatru și nici nu li se aduce vreo distracție în harem, cum obicinuia să facă sultanul Turciei.

Mahomedanii Wahabi sunt puritani așa că amuzamentele de acest fel sunt privite ca un păcat. Cel mai de seamă divertisment ce se poate acorda soțiilor regelui arab este să li se trimită o femeie bătrână care să le ghicească viitorul și să le spună povești.

Arabia nu e o țară bogată dar are șapte milioane de locuitori și veniturile regelui sunt considerabile deși asupra cifrei lor se păstrează cel mai strict secret.

Ceeace face ca guvernarea acelei părți din Arabia pe care o stăpânește acum Ibn Saud, să fie privilegiată, este faptul că în ea se cuprind orașele sacre Mecca și Medina. Regulat în fiecare an, mii de mahomedani pioși vin în pelerinaj la Mecca și sumele pe care le lasă acolo sunt absolut prodigioase. Ceeace primesc ei în schimb, deși reprezintă o mare valoare religioasă, nu costă în fond nimic.

Punctul de atracție este micul sanctuar „Kaaba“

din Mecca, despre care mahomedanii cred c'ar fi centrul Universului și o legătură directă cu Paradisul. Ei au convingerea că a fost întemeiat de către Abraham, tatăl lui Ishmael, din familia din care descinde Mahomed.

Reședința lui Ibn Saud se află în orașul sfânt și se presupune că el ar guverna după principii. Astfel nu bea, nu fumează, nu cântă și nu dansează. Tot ce li se permite este un mare număr de soții, și'n al doilea rând, bucuria de a fi soldat.

Regele a mai avut până acum foarte mult de lucru cu supușii săi cari au temperamente violente și sunt vecinic în fierbere. În ultima vreme el a cucerit tribu Idrissi din principatul Azir, care înseamnă „inaccesibilul“. Locuitorii s'au plâns că șeicii regelui au decapitat o bună parte din membrii tribului. Azirul are cetăți misterioase, și palate falnice în care n'a călcat până acum picior de alb, cunoscute fiind doar din descrierile Arabilor și din ceeace s'a putut observa în trecăt din aeroplan.

Regele a făgăduit să guverneze el însuși districtul Idrissi, având grije să se respecte principiile țării și tocmai pentru a rezolva această dificultate a contractat căsătoria despre care am vorbit la începutul acestui articol. Vom aminti aci că și regele Solomon a urmat o politică similară în încercarea sa de a realiza o prietenie internațională, căci a avut 300 de soții tyriene, toate prințese. Nu putem spune însă că duceau un menaj fără nouri.

Regele Ibn Saud reprezintă tipul ideal al monarhului arab. Are 1.98 m. înălțime și poartă un vestmânt lung și larg de mătase albă cu o glugă fixată pe cap de o tichie roșie lucrată cu fir. E un călăreț de rasă, putând stăpâni cel mai sălbatec cal, și s'a dovedit un neîntrecut dominator al triburilor din deșert cunoscute până la el ca foarte sălbatece.

În cursul războiului, în care a cucerit alături de tatăl său Mecca și Medina, învingând pe regele Irakului, el l-a învinuit pe acesta din urmă că bea vin și că-și măritase fiicele, fără să fie seamă de obârșia mirilor, dându-le după aceea cari îi oferiseră un preț mai mare, că se închina la mormintele străbunilor și de multe alte încălcări ale literei Coranului.

Din cele de mai sus se poate vedea că acuzația ce se aduce regelui Ibn Saud, că s'ar fi îndepărtat de principiile mahomedane cu ocazia ultimei sale căsătorii, comportă multă gravitate. El a divorțat până acum de 74 soții spunând pur și simplu de trei ori: „mă despart de tine“.

Regele Ibn Saud a avut nu de mult un războiu cu fara vecină Imam sau Yemen, pe care a învins-o impunându-i protectoratul său.

B. A.

Suferințele omenești sunt multiple și nesfârșite

totuși mulțimea celor vindecați, sporește zilnic grație lui „Gastro D.“. Maladiile tubului digestiv chinuesc într'atât generația noastră, încât savanții au ajuns la concluzia că aceste boale sunt direct alimentate de starea generală postbelică a indivizilor, și că nu trebuiesc tratate ca simple fenomene locale. Iată ce ne scrie un proaspăt vindecat, d. Sutu Ștefan, București Noi, strada Mărgărite Basilescu 2: Am suferit timp de 3 ani de stomac și de ficat și toate medicamentele ce le-am încercat au fost fără folos. De la primele lingurițe de „Gastro D.“ toate

manifestările boalei au dispărut, iar vomitățile, grețurile și arsurile au încetat ca prin minune. După 4 flacoane de „Gastro D.“ m'am vindecat complet.

Nu găsesc cuvinte de mulțumire dar am ținut totuși necesar să vă scriu pentru a afla și alții de efectele neprețuite a lui „Gastro D.“

Se trimite contra ramburs cu lei 130, de către Repr. G-rală pentru întreaga Europă: Farmacia Thoiss din București, Calea Victoriei 124.

De vânzare la farmacii.

SOIR DE PARIS

Scara mare de intrare a Operei Mari din Paris... Chiar și aci, la reprezentațiunile de gală, a pătruns SOIR DE PARIS, creația lui

BOURJOIS PARIS

Cereți deci pudra, parfumul și apa de Colonia SOIR DE PARIS.

BOURJOIS

REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 32 de pagini mari, tipărite la Heliogravură, în culori PREȚUL LEI 10. —

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 „
Pe trei luni	100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.64.30
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „ADEVERUL“ S. A.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrii, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

RUBRICA MEDICALĂ

Ce nu știe toată lumea.

Că persoanele atinse de boli de inimă, tuberculozii, cei cu tensiunea mărită, arteriosclerozii, astmaticii nu voe să facă ascensiuni în munți. Ascensiunea putând să le fie fatală.

1) P. V. B. Loco. — a) Radio-terapia asociată cu 10—12 injecții de Emetină dă rezultate admirabile. b) Treceți prin Bd. Carol 45 să stăm de vorbă personal.

2) Disperată. Iași. — Continuă să întrețineți rana curată ștergând-o cu apă oxigenată. Aplicați apoi pomadă Desitină de 2 ori pe zi. Umblați bandajată.

3) Locotenent Constantinescu. — Se poate face intervenție chirurgicală prin ablație. În străinătate se face fototerapia lui Tinsen. Dacă aveți posibilități materiale, există la Viena un spital numai pentru această maladie. Rezultatele sunt uimitoare.

4) D-na Ștef. Buzău. — E nevoie de un tratament local, care în nici un caz nu poate fi făcut de către D-voastră personal. Mai târziu când fenomenele acute vor ceda veți putea face Diathermie. Acum în nici un caz.

5) Petrescu Mizil. — Sigur că maladia ați retransmis-o. Auto-vaccinul făcut la un laborator bun este indicat. Sigur că face reacție cu temperatură.

Dr. L.

O LIBRĂRIE MODEL...

este librăria Motul din Abrud. Este cea mai veche librărie din Munții Apuseni. Energeticul ei proprietar d. Ioan Tengter dă o deosebită atențiune răspândirii culturii în toate straturile.

ȘTIINȚA

VA DECLARA RĂZBOI MORȚII!

Carrel și Lindbergh au perfecționat „camera vieții”. Brișenko a reușit să învieze un câine mort.

ANUL științific 1936 a început cu un atac foarte violent împotriva morții, dat simultan de savanții americani și ruși. Într'un viitor apropiat e foarte probabil ca mulți oameni cari se sinucid, ori sunt omorâți, să poată fi înviați cu nouile mașini de care va dispune chirurgia. Se va extrage prin trepanație bucată de creier găurită de un glonte și se va pune altă bucată mai bună, artificială. Se va scoate o inimă moartă prin otrăvă, se va spăla în laborator cu zeci de ape și se va pune la loc, pompându-i-se apoi sânge artificial.

Savanții, ca și bătrânii, sunt greu de pornit, dar de-i pornești sunt greu de oprit, exact ca în versurile lui Coșbuc. Știința se pregătește să declare război Morții și odată ce-l va declara, victoria finală va fi a savanților, chiar dacă lupta va ține zeci de ani în șir.

Zadarnic s'a cucerit stratosfera și s'a ajuns în adâncul oceanului. Zadarnic au strămutat astronomii hotărârea Universului la o depărtare de 6 miliarde ani-lumină, iar tehnica americană a reușit să dea automobilului de curse o viteză de aproape 500 km. pe oră.

Luptăm cu furtunile și cu norii, străpungem munții, cântărim aștrii, perfecționăm televiziunea și utilizăm trei game de unde la radio, dar din împărăția Morții n'am cucerit nici o fașie.

Zoro Aga, turc analfabet, a trăit 157 de ani, în timp ce Edison a murit la 84 de ani, Camille Flammarion și Paul Bourget la 83 de ani, iar viața acestor genii ni se pare de invidiat prin lungimea ei. Puțini muritori vor avea mintea unui Edison, Flammarion sau Bourget, dar dorim cu toții să murim octogenari, fără a fi bine înțeles înși pe jumătate morți în ultimii ani ai vieții.

CRUCIADA ÎMPOTRIVA MORȚII

Mulți dintre noi și-au făcut un ideal să ajungă octogenari. Modest ideal mult prea modest față de puterea Științei.

Carrel, cel mai mare fiziolog al lumii după regretatul Richet, ne promite că viața omenească ar putea fi prelungită la 400 de ani.

O viață de câteva secole va fi necesară oamenilor viitorului pentru a face călătorii până în Sirius, dar nimeni n'ar accepta să trăiască 400 de ani la București, în praf, fum și zgomot.

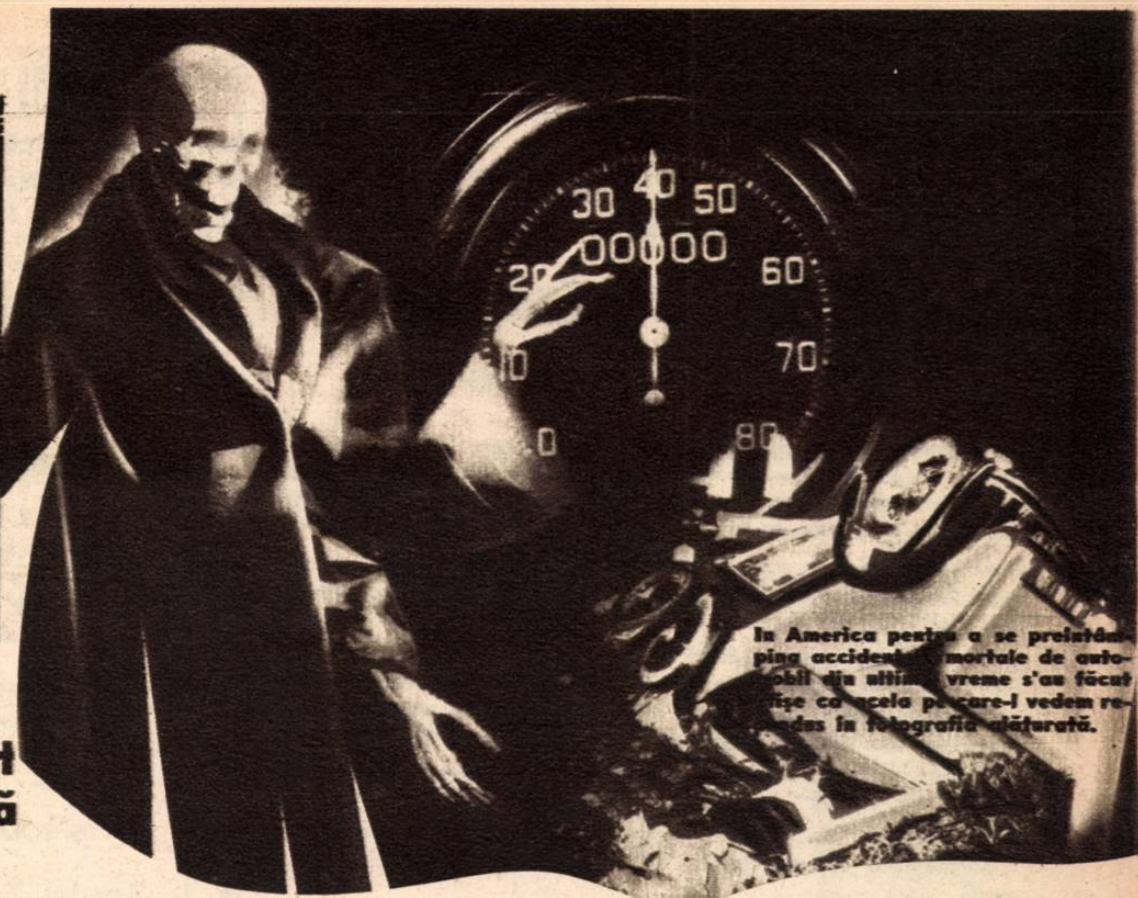
E îmbucurător totuși că specialiștii au avut ideea laudabilă de a porni în cruciadă împotriva morții.

Lindbergh și Edison doi luptători împotriva morții pe cale științifică.

Zoro Aga, care a luptat împotriva morții 157 de ani.

Un câine aproape mort este relăsat în laborator printr-o transfuzie de sânge.

În America pentru a se prelungi viața accidentele mortale de automobile din ultimele vremuri s'au făcut ca și acela pe care-l vedem reprodus în fotografia alăturată.

Primele succese sunt promițătoare, dar până va obține fiziologia o victorie importantă în lupta grea cu moartea, ar putea să treacă prea multă vreme și să fim transformați până atunci în cenușe la crematoriu sau în vitamine pentru viermi.

Oricum ne putem consola cu nădejdea că oamenii viitorului își vor putea permite luxul să moară cel puțin de două ori, cași câinele profesorului Brișenko.

„CAMERA VIEȚII”

Se știe că Lindbergh a devenit un om de știință în urma tragediei morții primului său copil. Printr'un proces firesc al adâncului sufletului omenesc, partea științei care l-a pasionat mai mult pe colonelul Lindbergh e mecanismul vieții și al morții. Dealtminteri, acel care a făcut temerarul să zboare de la New-York—Paris, în Mai 1927, se trage dintr'o familie de cărturari.

Mama sa a fost profesoară de chimie, iar printre ascendenții săi găsim juriști și oameni de știință. Alexis Carrel, cel mai de seamă fiziolog al Americii, a pus la dispoziția lui Lindbergh laboratorul său în anii 1934 și 1935. Celebrul aviator a lucrat acolo până în ziua părăsirii Americii. După doi ani de experiențe Carrel și Lindbergh au reușit să realizeze „camera vieții”, în care pot trăi țesuturi vii scoase din organismul omenesc.

Cei doi savanți americani speră să poată realiza viziunea imaginată de Boussenard în romanul: „Zece mii de ani într'un bloc de gheață”. Omul va putea trăi sute de ani grație camerei vieții, funcțiunile sale vitale vor putea fi adormite un timp cât de îndelungat și apoi reînviat, întocmai ca viața doctorului Sinteză, savantul din romanul lui Boussenard, repusă în funcțiune peste 100 de secole prin fenomenul levitației.

Lindbergh s'a stabilit definitiv în Europa și va continua să perfecționeze „camera vieții” în cursul anului 1936.

UN CAINE INVIAT DIN MORȚI

La congresul internațional de fiziologie, care a avut loc la Moscova, savantul rus prof. dr. Brjușenko a făcut o experiență senzațională cu un câine, în vâzul specialiștilor adunați din toate continentele.

Doctorul Brjușenko a deschis vâna cavă toracică a câinelui în așa fel încât i s'a scurs tot sângele într'un lighean și animalul a rămas mort.

Doctorii veterinari, medicul legist al parchetului, toți au constatat moartea definitivă a câinelui. Rămănea doar să se arunce cadavrul la gunoi și doctorul Brjușenko obține autorizația să înmormânteze câinele mort, spre a nu fi acuzat de S. P. A. și de presă că de dragul unei experiențe vivisectioniste, savantul „lipsit de suflet” a îngropat de viu un câine.

După un sfert de oră dr. Brjușenko a anunțat că refuză să înmormânteze câinele, pentru motivul că vrea să-l învieze din morți.

Și într'adevăr savantul a pus în funcțiune un aparat numit „inimă artificială” care începu să pompeze sângele din lighean în câine, tot prin vâna cavă și în scurt timp au apărut semnele vieții. Au apărut reflexele, inima a început să bată, apoi câinele a început să respire, a deschis ochii și în cele din urmă a înviat scoțând un lătrat de bucurie.

Experiența aceasta a produs o impresie profundă asupra celor de față.

Fiziologul francez Lapique, care a luat parte la experiență a declarat:

„Toată viața am lucrat în mijlocul problemelor fiziologice și pot să spun că în opera aceasta se deschide un mare viitor”.

Învieerea morților va fi mai tare ca televiziunea.

CE E MOARTEA ?

Până vor reuși savanții să învingă moartea, nu e rău să facem cunoștință cu definiția ei, bineînțeles în mod teoretic, nu experimental.

Somnul e o moarte parțială. Cei cari dorm mult trăesc viața numai pe jumătate.

Boala e și ea o moarte parțială. De aceea când suntem bolnavi, ne luptăm cu moartea, o învingem de multe ori, dar victoria finală e a ei.

Omul este mort când încetează toate funcțiunile organismului. Tranzitia dela viață la moarte se face de multe ori printr-o stare intermediară, numită agonie. Mulți oameni au fost înmormântați în faza de agonie.

L. Florin.

Deveniți zilnic mai frumoasă

SCHERK

dacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65. Cereți o mostră de Coldcream contra Lei 12 timbre la »Parfex« Cal. Moșilor 78 București.

Premiații concursului Forvil

Înceind-se concursul FORVIL, a avut loc clasificarea concurenților și decernarea premiilor, în Redacția Revistei „REALITATEA ILUSTRATĂ” și în prezența d-lor: N. Constantin, directorul revistei „Realitatea Ilustrată”, Anton Mânzatu, Inspector la Ministerul Muncii, Tomescu, Ing. Eugen Arion, din partea Uzinelor PARFUMS FORVIL & DENTIFR. du Dr. PIERRE réunis, Nanterre (Franța) și Ing. A. Schor din partea Reprezentanței FORVIL, București.

Și au obținut:

5 VOIAJURI GRATUITE LA PARIS

- Nr. 1. D-na Dr. P. Verzariu, Str. Alex. Lahovary 7, București.
- Nr. 2. D-na V. Scânteie, Cal. Moșilor 126 bis București.
- Nr. 3. D-na Maria J. Mihăilescu, Str. Săgeții 8, București.
- Nr. 4. Ana Bartok, Str. Regală 6, Cluj.
- Nr. 5. Olga Kerestesy, Str. Coșbuc 32, Arad.

Lanțul Nr. 4399. Inițiativa lanțului: D-na Smaranda Socec, Str. Frumoasă 52, București.

Magazinul de desfacere: Drogueria VENUS, Cal. Victoriei 56, București.

5 VOIAJURI GRATUITE LA VIENA

- Nr. 1. D-na Euf. Petrescu, Chișinău, Str. Ștefan cel Mare 182.
- Nr. 2. D-na Radu Maria, Bărlad, Str. Lascăr Costin 17,
- Nr. 3. D-ra Tamara Ciolac, București, Cal. Rahovei 147.
- Nr. 4. D-na Marga Popp, București, Str. Ecaterina Teodorescu 3.
- Nr. 5. D-na Eugenia Popescu, București, Str. Poenaru-Bordea 16.

Lanțul Nr. 4328. Inițiativa lanțului: B. Waldy, Craiova, Str. Unirii 107.

Magazinul de desfacere: Parfumeria „Continental” Craiova Str. Unirii 72.

5 VOIAJURI GRATUITE LA ISTANBUL

- Nr. 1. Victoria Demetrescu, București, Str. Avrig 64.
- Nr. 2. P. Rozopol, București, Hotel Splendid.
- Nr. 3. Stela Vasiliu, București, Str. Cazarmii 25.
- Nr. 4. D-na Dr. Făclieru
- Nr. 5. D-na Const. Hagy Ion, București, Str. Hagiiilor 5

Lanțul Nr. 1437.

Magazinul de desfacere, Drog. Gușa Cionga, București Str. Lipscani 43.

Premii de consolare:

- Nr. 1. Friedmann Alice, Cluj, Str. Gajdu Nr. 9 A.
- Nr. 2. D-na Dorica Ing. Nascu, Deva (Hunedoara) Str. Cuza-Vodă 4.
- Nr. 3. D-na Smaranda Gh. Socec, București, Str. Frumoasă 52.
- Nr. 4. Elena Criban, București, Cal. Griviței 42.
- Nr. 5. Maria Paraschivescu, București, Str. Berzei 2.
- Nr. 6. Edi Negrea, Str. Sălcărilor 20, București,
- Nr. 7. D-na Alexandria Nedelcu, Constanța. Str. Călugăreni 34 bis
- Nr. 8. D-ra Despina Dimitriu, Botoșani, Str. Sft. Neculai 20.
- Nr. 9. D-na Elena Stăicu, București, Str. Romană 82.
- Nr. 10. D-ra Elena Mateescu, Drăgășani Str. I. G. Duca 14.
- Nr. 11. D-na Stuparu, Ploști, Str. Reg. Ferdinand 20.
- Nr. 12. Ghisela Croitoru, Galați, Str. Traian 80.
- Nr. 13. D-na S. Buchha'ter, Craiova, Str. Madona 6.
- Nr. 14. Augusta Bascu, Constanța, Șos. Murfaltar 2.
- Nr. 15. Aurora Brăiescu, Cernăuți, Inspectoratul Jandarm.
- Nr. 16. Beatrice Klein, Tg. Ocna. Magazin de pielărie
- Nr. 17. Viorica Marina, Turda, Str. Dragalina 110.
- Nr. 18. D-na Rozica Ilie, Bărlad, Str. I. C. Brătianu 2.
- Nr. 19. D-na Maria Col. Marinescu, București, Str. Justinian I.
- Nr. 20. Valentina Teodorescu, Corabia, Str. Cuza-Vodă 58.
- Nr. 21. D-na Maior Poșoiu, Calafat
- Nr. 22. Natalia Cristea, Galați, Str. Morilor 1 bis
- Nr. 23. Pessaroff Iordan, Sibiu, Piața Mică, Ghereta 5.
- Nr. 24. Mitrenko Nădejda, Bălți, Str. Coșbuc 15
- Nr. 25. Elena Lt. Col. Grozăvescu, București, Str. Ing. Pandele Tărușanu 8.

- Nr. 26. Aneta Cristea, Craiova, Str. Lahovary 15.
- Nr. 27. Pr. Ernest Ionescu, Com. Blandiana, Jud. Alba
- Nr. 28. Stela Dr. Baz, Câmpeni, Jud. Turda
- Nr. 29. Netty Klein, Craiova, Str. Calomfirescu 48.
- Nr. 30. D-na Elena Becheru, Craiova, Str. Gărei 77.
- Nr. 31. Alexandru Vulpe, Com. Stălpeni, Jud. Muscel
- Nr. 32. Paulina Sapșe, Galați, Str. Traian 8.
- Nr. 33. C. Michell, Constanța, B-dul Ferdinand 72.
- Nr. 34. D-ra Beatrice Teodosiu, București, Bd. Domniței 19.
- Nr. 35. Eugenia Mezzetti, Brașov, Camera de Muncă.

și toate inițiativa lanțurilor al căror număr se termină cu 65.

Orașul cel mai muzical

din lume spun toți că ar fi Chicago. Și există chiar o statistică pentru adevărarea acestei afirmații. Din cartea abonajilor la telefon rezultă că trăesc acolo 175 Bach, 3 Grieg, 18 Richard Wagner, 2 Chopin și 6 Mendelssohn. Din aceeași listă mai aflăm că sunt 6 Jak London, 7 Dante, 5 Cervantes și 5 Joseph Conrad; e de asemenea și un William Shakespeare, însă... profesor de contrabas. Apoi e încă un Gary Cooper, 3 Ronald Colman și 2 Herbert Hoover.

Animalul cel mai rar

Si se spune chiar că ar fi cel mai rar din lume, L-a omorât de curând un vestit vânător englez care, pentru reușita acestui scop, a străbătut nu mai puțin de 40.000 km. prin acele ținuturi supranumite de geografi „triunghiul pierdut”, situat între China și Tibet și mărginit de fluviile Mekang, Salween și Manaddy. Or, care-i animalul cel mai rar din lume? După cât se pare e ursul „panda”, un urs alb, cu pete mari, negre, mult mai trupeș și frumos decât ceilalți din familie. Superba blană a animalului va fi expusă la British Museum.

Destoinicia nu e privilegiul vârstei, și ziua bună se cunoaște de dimineață.

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctoressă din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate țările cosmice. Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

O cetate universitară la capătul pământului

LUÂND exemplul dela marile centre culturale din Occident, s'a hotărât și la noi întemeierea unei Cetăți Universitare al cărei scop de căpetenie va fi să strângă la olaltă toate facultățile și laboratoriile împrăștiate azi prin diferite puncte ale capitalei din cauza lipsei unui local propriu și încăpător.

Știm că însuși M. S. Regele a fost promotorul acestei idei fericite, iar oficialitatea noastră s'a grăbit să aducă la îndeplinire augustul gest. Planurile impunătorului locaș studențesc — între pereții căruia se vor oțeli sufletește generațiile viitoare — sunt puse la punct, aprobate de Consiliul de miniștri și Senatul Universitar, iar Primăria a cedat un teren spațios, în chiar inima orașului. Nu mai lipsesc decât banii...

În fața acestei opere grandioase și semnificative, se cuvine să arătăm aci un fapt analog, exotic: în Asia, într'un oraș din Tonkin, există de asemenea o cetate a studențimii.

* * *

Asia... Acest continent imens e prin sine însuși o omenire aparte, enigmatică și pitorească, bizară și turburătoare, furnicând de civilizații felurite și obiceiuri cari, pentru mintea noastră, sunt aproape cu neputință de înțeles. Tonkinul, aflător în peninsula ce se așterne între Oceanul Indian și marea Chinei, se mărginește cu Siam, cu Birmania, iar la miază-zi și cu China. Se află sub dominația franceză și, datorită acestei împrejurări, n'a cunoscut svircolirile revoluționare, abătute asupra mării repu-

Publicăm în această pagină trei aspecte diferite din China caracteristice prin pitorescul lor.

blice cerești; acolo, viața se desfășoară tot în ritmul datinelor din antichitate. Și una din datinile cele mai curioase este aceea relativă la examenul studenților.

Ceremonia, căci actul în sine e mai mult o ceremonie, are loc în fiecare trei ani în vestitul și străvechiul oraș Nam-Dinh. Concurenții trec acolo examenele, spre a dobândi gradul de „Cunhom” (ar corespunde cam cu bacalaureatul nostru liceal), sau acela de „Tutai” (asemenea licenței universitare în țările noastre europene) și acest soi de examene se desfășoară cu o pompă complicată și solemnă, aidoma ceremoniilor cultelor religioase. Mai totdeauna, candidații ating numărul de zece mii, pe când diplomele nu trec de trei sau patru sute. Candidații sosesc la fața locului, însoțiți fiecare de câte un servitor și de multe ori chiar de diferiți membri ai familiei, alegându-și locuințe — pentru tot timpul șederii lor acolo — în hanurile nu tocmai confortabile ale orașului. În răstimp, la porțile lui Nam-Dinh a răsărit un alt oraș, cu viața sgomotoasă și efemeră: e un lagăr imens, care numără între 10 și 12 mii de corturi situate în așa zisa cetate a studențimii. Fiecare student, ca să-și desvolte tema, se închide în cortul propriu, cu echipamentul complicat de scriitor: un tub de porcelan, conținând pensulele, un bețișor de tuș, o mare provizie de hârtie de mătase. După ce a preparat cerneala, aspirantul la licență, sau la bacalaureat, se apucă să scrie, cu delicatețea și încetineala chibzuită a unui pictor. Limba tonkineză e un amestec din elemente chineze, malaeze și persane, iar caracterele ei, decorative ca niște podoabe, sunt desemnate cu o artă aleasă.

Legat de Tonkin e regatul Annam, aflat de asemenea sub protectorat francez. Suveranul annamit și maestrul ceremoniilor, au facultatea să-i numească pe examinatori, alegându-i dintre mandarini, cari își împlinesc misiunea cu o pompă și o solemnitate pe dea'ntreregul orientale.

Examenul se încheie cu un ceremonial foarte original. Examinatorii, stând pe scaune, de o parte și de alta a drumului, sunt îmbrăcați în vestimente de mătase, cu broderii de aur și o tocă ciudată pe cap. Un servitor anume însărcinat îi apără de soare, cu o umbrelă, iar împrejurul lui stau alți servitori, în număr proporțional cu clasa mandarinului.

Acei cari au susținut examenul, trec într-o defilare lungă și înceată pe drum, prin fața judecătorilor lor. Unul din aceștia citește numele fiecărui ins promovat și provincia din care vine. Un crainic, îmbrăcat cu o cazacă roșie, repetă spusele lui, printr'o pâlnie, care duce vorbele departe. Încet-încet, norocoșii, ieșind din rânduri, se adună în grup, ca să-și primească diplomele precum și câte o haină de mandarin, de culoare albastră închisă. În jurul lor se îndesă acum felicitările și aplauzele rudelor și ale prietenilor, pe când mulțimea celor respinși, se împrăștie tăcută, îngândurată și, mai ales, tristă...

G. R.

SARAWAK

INCHIPUIȚI-VĂ un călător european care, mănânat de dorul pribegiei și mirajul ademenitor al unor ținuturi fabuloase, ar ajunge până la insula Borneo, în marea chineză de miază-zi, tocmai în fața peninsulei unde se află Siamul și Anamul. Ocolind Malacca și Selangor, el debarcă numai decât în portul Sarawak, oraș tipic oceanic, capitala sultanatului independent de Sarawak. Independent, însă de vreo treizeci de ani încoace trecut sub protectoratul mării Britanii...

URMĂRILE UNUI NAUFRAGIU

Dacă întâmplător călătorul ocupă o situație socială destul de însemnată și dacă are o bună recomandare, atunci poate să obțină lesne o audiență la Rajahul care guvernează țara, spre a-i aduce omagiile sale. Acolo însă îl așteaptă o surpriză. Ducându-se la palatul suveranului, găsește o locuință clădită cu tot rafinamentul stilului occidental, iar cât despre stăpânul ei, vede înaintea sa un european dintre cei mai autentici. Dealtfel, însuși numele Rajahului arată origina și țara din care porcede: Sir Charles Viner Broke, un anglosaxon sadea. Este al treilea suveran al dinastiei întemeiată pe acele țărmuri, de

cățiva ani, fiul unui oarecare Francis Johnson, pastor anglican la Berron, în ținutul Somersetshire. James Brooke primi cu însuflețire însărcinarea de-a se duce să exprime rajahului recunoștința britanică...

UN OM HOTĂRIT...

Într'adevăr, acesta se duse la Sarawak și... nu se mai întoarse de acolo. Rajahul se simți mândru să aibe lângă sine un sfetnic alb, atât de inteligent, neînfricat și mai ales îndrăgostit de meleagurile pitorești peste cari domnia, astfel că nu se mai putu lipsi de prietenia și devotamentul acestuia. Precum am spus, Sarawak era o simplă provincie a sultanatului de Brunei. James Brooke înăbuși câteva răscoale, ba descoperi chiar un complot, pornit din anturajul suveranului, pentru suprimarea lui, musafir alb și încă nepoftit. Într-o zi, pe când făceau o plimbare pe mare, Rajahul Muda Hasim și James Brooke, luntrea în care se aflau, depărtându-se prea mult de coastă, fu surprinsă în larg de pirații chinezi. Se încinse o luptă crâncenă și numai datorită Englezului, al cărui curaj și destoinicie au fost puse la grea încercare, Rajahul scăpă dela înec și dela moarte sigură. Faptele acestea contribuie să sporească și mai mult trecerea de care se bucura pe lângă suveranul galben și, la câțva timp mai târziu, când acesta se simți pe moarte — avea 77 ani și domnia dela vârsta de 18 ani! — îi oferi ca răsplată a devotamentului său, tronul Sarawakului. Deși această moștenire lăsată în chip cam ușuratic de subalternul lui nu era cătuși de puțin pe placul sultanului de Brunei, acesta trebui să se incline în fața faptului împlinit, cu atât mai mult că luând frânele con-

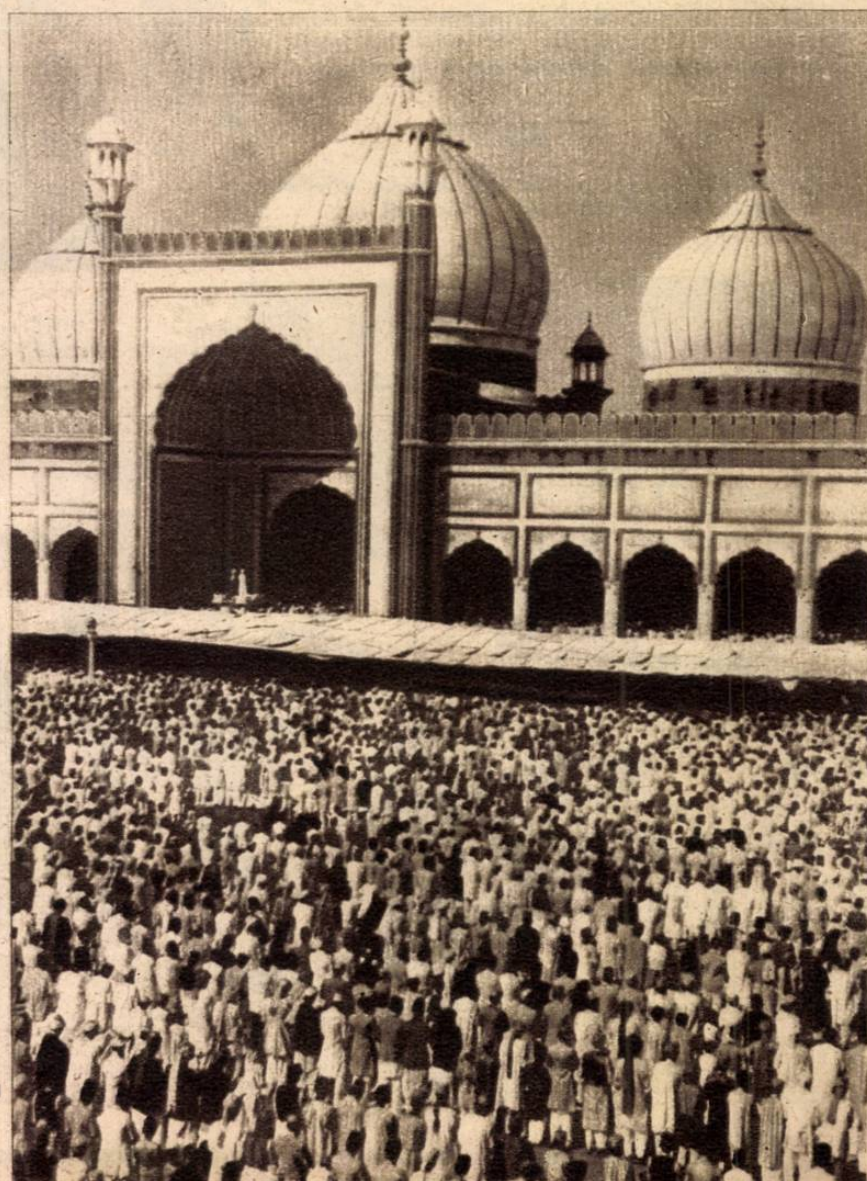

— În India s'a construit un templu ambulant care este purtat prin toate localitățile. Fotografia noastră a fost luată la trecerea templului ambulant prin Madras.

— Un corăbier din Malabar în partea de sud a Indiei.

— Mahomedani în fața moscheii din Delhi, în timpul mării sărbători Backrid.

a capătul pământului, cu o sută de ani în urmă, de către un străbunic al lui. Domnește peste aproape o jumătate milion de supuși, alcătuiți din Malaezi, Arabi și Chinez, printre cari se află numeroși foști vânători de capete. Are drept să fie salutat cu 21 lovituri de tun, iar monedele și timbrele postale, aflate în circulație, poartă gravate pe ele trăsăturile sale caracteristice de englez.

Această stare de lucruri e consecința unui adevărat roman de aventuri. În anul 1828, Sarawak nu era decât o mică provincie, supusă sultanatului de Brunei și guvernată de Rajahul Muda Hasim. În anul acela, un vapor englezesc naufragia în apropierea coastelor de acolo, împănate cu pirați și Rajahul, — ca niciodată într-o asemenea împrejurare — se arătă foarte binevoitor față de nenorocii navigatori, dându-le ospitalitate și ocrotire.

În urma acestui fapt, guvernatorul englez din Singapore se socoti dator să aducă mulțumiri generosului potentat. În rada portului Singapore tocmai se afla vaporușul personal al lui mister James Brooke, un călător neobosit, care cutreera lumea în lung și'n lat de

ducerii, James Brooke instaură fără zăbavă un regim necruțător la Sarawak. După moartea suveranului băștină, dușmanii albului începură să răsară din toate părțile, de astă dată mai neîmblânziți și mai numeroși. De aceea, cu sprijinul câtorva corăbii de război engleze, el trimise pe lumea cealaltă câteva sute de indigeni de pe coastă, cari refuzau să-i recunoască puterea și — se cuvine să spunem adevărul — o sumedenie de pirați canibali. În 1847, când liniștea era asigurată pe tot cuprinsul țării, găsi vreme spre a se duce la Londra. Populația, informată despre aventurile și norocul lui, îi făcu o primire triumfală, iar regina Victoria îl investii cu titlul de lord...

Dar lucrurile luară o nouă întorsătură prin anul 1850.

Rajahul alb, ca să-și consolideze puterea, reușise să înfrângă o trupă de rebeli și pirați, în lupta sângeroasă dela Bating Maru. În această ciocnire el fu nevoit să procedeze atât de nemilos, încât însuși guvernul liberal de pe atunci îi înfieră purtarea și destituie pe comandantul escadrei, care venise într'ajutorul lui. Astfel, câțva timp, James Brooke se văzu singur, lipsit de orice sprijin din afară și cu afacerile cât se poate de încurcate. În locul lui, altul s'ar fi desgustat, s'ar fi retras de-o parte, reîncepându-și viața de călător neostenit.

Dar anii lui cei mai frumoși se scurseseră pe acele meleaguri atât de dragi, îmbătrânise și nu se împăca de fel cu gândul ca eforturile lui,

aproape supraomenești, pentru civilizarea unui petec de pământ barbar, să rămâie fără roade. Da aceea rămase locului, suprimă perceperea oricărui bir dela supușii lui, iar în schimb, prin manopere care-de-care mai ingenioase, smulgea neîncetat câte-o fâșie de teren Sultanatului de Brunei, care astfel se micșora văzând cu ochii, în vreme ce Sarawak își mărea hotarele și ajunsese provincia cea mai înfloritoare din arhipelagul malaez.

Când izbuti, în fine, să se instaleze temeinic pe șubredul și periculosul tron al Sarawakului, chemă lângă sine pe un nepot, Charles, care avu de atunci o domnie pașnică și lipsită de amărăciunile prin care trecuse vrednicul lui unchiu.

În 1904, sir Charles fu recunoscut în mod oficial ca suveran independent și înglobat în categoria domnitorilor vasali, de rangul întâi. Se stinse în anul 1917 și-i urmă la tron, fiul întâi născut, care-și făcuse educația la Oxford, Charles Viner Brooke, actualul suveran. Astăzi, sultanatul vecin de Brunei e redus la o suprafață de numai 80 km. pătrați de teren sterp, întrucât a trebuit să cedeze Sarawakului, treptat-treptat, aproape 57 de km. Pe de altă parte, grație unei descoperiri norocoase, întâmplată prin 1911, se produc acolo circa 5000 tone de petrol pe an.

Charles Viner Brooke s'a căsătorit cu fiica unui comerciant bogat din Boston.

Cum să ne organizăm rezistența

În arta militară există ceea ce se numește organizarea rezistenței. În fața unui inamic superior ca număr, trupele exploatând terenul și utilizând diverse materiale de blindaj și de luptă, se întăresc pe poziție spre a putea rezista atacurilor, în așteptarea momentului prielnic de a trece la ofensivă.

Dacă această rezistență e bine organizată chiar dacă numărul apărătorilor e mic, valorile dușmane se vor sfărâma de ea unul după altul.

În corpul omenesc, lucrurile se petrec la fel. Față de atâția agenți nocivi care-l împresoară, față de miliardele de microbi de atâtea specii cari mișună în jurul nostru și pe care-i respirăm la tot pasul, rezistența noastră stă în sănătatea sângelui nostru, în armata de globule roșii care-l compun. Cunoaștem cu toții, oameni cari prin profesiunea lor sau diferite alte împrejurări, vin mereu în contact cu medii de tuberculoși, fără niciun neajuns pentru ei. Dece?

Pentru că hemoglobina din sângele lor e intactă.

Dacă ne simțim slabi, anemizați, nervoși, dacă ne-a pierit pofta de mâncare, dacă la prima schimbare de temperatură răcim, aceasta însemnează că sângele nostru e prea sărac și deci, nu îndejuns de înarmat. Trebuie să organizăm rezistența. Printre o cură de Tonoglobine, renumitul vin tonic pe bază de hemoglobină, glicerofosfat de calciu, ergosterină, extract de ficat, etc. vom înmulți globulele roșii ale sângelui, vom combate insuficiența hepatică, vom recalcifica țesuturile și vom tonifica inima, înarmând astfel organismul contra tuturor agenților patologici. Pentru toți, vinul Tonoglobine la orice vârstă, Tonoglobine, vin sau sirip, este indispensabil, ca și alimentația zilnică. Pentru toți vinul Tonoglobine este un tonifiant neîntrecut. Echantioane contra lei 20 în mărci poștale, anexând și prezentul anunț, expediază: „Farcosa” București str. Episcopuț Radu 15.

PARADISUL DURERILOR DE DINȚI

În Italia se acordă o importanță deosebită îngrijirii dinților la copii. Grație donațiilor făcute de marele filantrop american George Eastman, s'a instalat la Roma una dintre cele mai moderne clinici dentare din Europa. Acolo sunt tratați numai copiii. Fotografia noastră înfățișează sala mare a clinicii din Roma.

MINUNEA DIN AUSTRIA

Mare vâlvă a stârnit întâmplarea dintr'un sat din Austria. Văduva Caterina Schürf a povestit că de câte ori fiica ei în vârstă de 12 ani se culcă în patul ei de lemn se aud niște bătăi stranie în peretele alăturat. Cu toate cercetările nimeni n'a reușit să descopere până acum originea bătăilor.

DACĂ VĂ ÎNGRIJIȚI

de sănătatea Dvs. și doriți să luați un purgativ, care să aibe un efect sigur și ușor, cereți ARTIN. ARTIN este purgativul cel mai bun și cel mai modern. o adevărată comoară a științei medicale.

Artin

CONFERINȚA ECONOMICĂ INTERBALCANICĂ

Săptămâna trecută s'a inaugurat în Capitală conferința economică interbalcanică. Fotografia noastră a fost luată în timpul cuvântării delegatului iugoslav.

SĂRBĂTORIREA DOAMNEI LUCIA STURDZA BULANDRA

D-na Lucia Sturdza Bulandra a fost sărbătorită săptămâna trecută cu ocazia retragerii din teatru. Fotografiile noastre înfățișează un colț al sălii în timpul sărbătoririi și pe sărbătorită înconjurată de artiști pe scena teatrului Regina Maria.

SUVERANUL NOSTRU ÎN JUGOSLAVIA

M. S. Regele Carol II a făcut săptămâna trecută o vizită surorii sale, Regina Marioara a Jugoslaviei. Cu acest prilej Suveranul nostru a fost la vânătoare împreună cu Prințul regent Paul. În fotografia noastră: M. S. Regele Carol al II-lea, Regina Marioara a Jugoslaviei și Regele Petru al II-lea.

Actualități

IATĂ O MINUNATĂ REȚETĂ DE INFRUMUȘETARE A DINȚILOR D-VS.

O metodă antiseptică
care curăță și dă dinților
strălucire nouă și al-
beață naturală

Pentru a fi frumoasă și atrăgătoare dinții trebuie să aibă strălucirea nestematelor. Acest rezultat îl obțineți urmând exemplul miilor de persoane care au adoptat Kolynos-ul.

Aplicați un centimetru de Kolynos pe o periuță uscată. Imediat spuma antiseptică Kolynos pătrunde în cele mai mici interstii distrugând milioanele de microbi, care atacă dinții Dvs. În scurt timp aceștia devin albi, strălucitori și în gură rămâne o senzație de o curățenie înviorătoare.

Veți fi surprinși cum transformă Kolynos dinții pătați și decolorați.

Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

OAMENI PREDISPUȘI LA NEBUNIE

UNil mincinoși sunt în mod special expuși nebuniei, pe când în cazul altora, tocmai această tendință le creează o specială imunitate. În această ultimă categorie se plasează acei mincinoși, cari cu tot dinadinsul servesc produsul fan-teziei lor altora. Amenințat de demență este individul care se minte pe sine însuși. Cu cât vă mințiți mai puțin, cu atât sunteți mai întreg la minte.

Individul stupid, se află mai la adăpost de nebunie, decât cei mai mulți dintre semenii săi inteligenți.

O strângere de mână cordială și o întâmpinare de o explosivă veselie, poate anunța apropierea unui anumit gen de nebunie, iar o primire rece, o mână ce ți se întinde inertă și umedă, prevestește într-o aceeași măsură ivirea unui altfel de dezechilibru. Fiecare om are ciudățeni, cari dacă iau proporții, ajung la un moment dat să-l debarce într'un ospiciu.

Chiar și spiritele cele mai echilibrate au crize, în care se comportă la fel ca mulți dintre nebunii incurabili.

Nu de mult, un cetățean american a provocat un accident de automobil, comițând o gravă încălcare a regulilor de circulație. Omul nostru, a declarat apoi că ceea ce făcuse el, nu putea fi decât un act de pură demență.

Infractorul era un comerciant integru și absolut responsabil: se ducea spre casă, cu soția sa, într'un automobil, pe care-l conducea. Ambii erau odihniți, nu băuseră alcool, aveau mintea perfect limpede și se aflau pe un drum foarte umblat, depe Long Island (New

Mințiți pe alții? Există șanse să vă păstrați mintea întreagă; vă mințiți și pe d-voastră înșivă, nu e exclus să sfârșiți într'un ospiciu; prostia e o pavază sigură împotriva nebuniei; fiecare din noi are, din când în când, momente de dezechilibru.

caută să se apere, dându-se drept nebuni, omul acesta n'a pretins că i se făcuse un gol în minte.

El își amintea perfect de bine, că privia lampa și că aceasta era încă roșie, dar nu știa nici el cum, creierul său primise mesajul, că trebuia s'o pornească înainte. Deabia când auzise țipetele soției sale, își dăduse seama de greșală. Cercetările făcute în jurul persoanei sale și examinările medicale, la care fu supus, dovediră că era un om integru, normal și bine echilibrat.

Ce determinase oare acea clipă de nebunie, într'un moment când, după cum el singur afirmase, nu existase nimic care să-i turbure mintea? Un mic și nefericit obicei. În momentul când își oprise mașina, după indicația lămpii, un proiect de afaceri îi încolțise în minte și începuse a se desfășura. Tot în momentul acela, soția prinsese a-i vorbi despre soluția unei probleme domestice, cu totul lipsită de importanță pentru el. Se pare că femeia fusese întotdeauna foarte vorbăreașă și că bărbatul dezvoltase treptat capacitatea de a-și urmări firul gândurilor, dându-i în același timp destulă atenție, spre a-i răspunde la nevoe, în așa fel încât ea să aibă impresia că era ascultată.

Asta se putea face fără niciun rezultat supărător, acasă, când omul nostru se afla trântit într'un fotoliu, dar în momentul în care atenția i-a fost solicitată de o a treia acțiune, în cazul de față conducerea automobilului, creierul său n'a mai putut-o cuprinde și astfel a survenit inexplicabilul moment de nebunie. Fără îndoială că mai avusese astfel de clipe și înainte, dar le subestimase importanța, pentru că nu avuseseră urmări serioase. Astfel individul și-a amintit că odată, pe când se gândia într-o direcție și-și asculta soția vorbind cu totul despre altceva, aprinsese un chibrit și-l dusese la gură într-o zădărnica încercare de a aprinde o țigaretă, pe care n'o scosese încă din buzunar.

Tipul, cunoscut ca un „**extravert**” adică acela care se analizează foarte puțin, sau chiar de loc, are o piele de hipopotam, nici o umilire și nici o decepție nu-l pot impresiona mai mult de o clipă. În schimb tipul „**introspectiv**” este într-o mare măsură expus nebuniei. Doctorul Raymond B. Cattell, în cartea sa „*Your Mind and Mine*” publicată la Londra, afirmă că Goethe, marele poet german, care avea un spirit științific atât de strălucit, încât anticipase teoria lui Darwin asupra evoluției, a dezvoltat la un moment dat o formă neurastenică de nebunie, care-a avut un ciclu de șapte ani. Alte cazuri de acest fel au fost Benvenuto Cellini și poetul englez Wainwright. „**Wainwright**” scrie d-rul Cattell „un cunoscut pictor și poet devenit celebru prin colecția de rarități artistice, a fost într-o vreme cuprins de o maladie nervoasă, ce se manifesta printr'un con-

Ioana, Regina Spaniei, a veghiat toată viața lângă cosciugul soțului său Filip I, convinsă că acesta nu murise și că avea să se trezească într-o zi.

York). Era într-o după amiază, comerciantul nu făcuse un drum lung, nu era nici obosit, nici somnoros și nici măcar bolnav. Nu se grăbia și nu avea nici o preocupare supărătoare. Ajungând în dreptul unei încrucișări, lampa din mijloc arată lumina roșie spre el. Individul opri mașina, așa cum ar fi făcut orice alt cetățean. Timp de un minut el privi vehiculele trecându-i pe dinainte. Apoi spre marea sa uimire și a tuturor celorlalți, deși lumina roșie nu se stinsese, apăsă pe accelerator intrând drept în șiragul de automobile, ce se scurgea pe dinainte-i și determină o ciocnire, în care soția sa fu ucisă.

Nefericitul autor al acestui accident, un om cinstit și inteligent, n'a putut da, în primele momente, la poliție, o altă explicație decât că era nebun și că se impunea să fie trimis cât mai curând la King's Park, ospiciu local. Spre deosebire de ucigașii cari

finu sentiment de neliniște. După o bucată de vreme, părăd a-și reveni, el începu viața de faimos dandy.

„Dar în cele din urmă se descoperi că era autorul unui mare număr de falsuri și de asasinat, prin otrăvire. Printre victimele lui se afla și una din cele mai frumoase femei ale timpului, Helen Abercrombie, o cumnată a sa. Când i se impută acest omor, el ridică din umeri și răspunse: „Da, recunosc că fapta mea a fost oribilă, dar avea glesnele atât de groase.”

Demenții văd lucruri ce nu există, dar asta se întâmplă și multor oameni sănătoși. Doctorul Cattell definește diferența între aceste două plămui ale imaginației prin termenii „amăgire”, „iluzie” și „halucinație”.

„Amăgirea” este un sistem de credințe, care afectează purtarea individului, și care nu corespund câtuși de puțin realității. „Halucinația” însă, este perceperea imaginărilor a unor fenomene cu totul inexistente, iar termenul „iluzie” se aplică tot unei false percepții, dar diferă de halucinație prin aceea că aci există ceva, însă greșit înregistrat. Cu greu s’ar putea trage o linie definită de demarcație între amăgiri și halucinații, pentru că despre acestea din urmă, se poate spune mai întotdeauna, în ultimă analiză, că au un slab stimul care „le determină”.

D-rul Cattell scrie următoarele: „Halucinațiile pot fi provocate de vreun proces fiziologic, care are loc în ureche sau retina, de un vag și slab sunet extern, de o imagine, sau de un miros. În perioada sa de nebunie, poetul Meyer vedea fantome albe, plimbându-se și vorbind în șoaptă, printre trestii din apropierea casei sale și auzia râsetele prietenilor morți, ridicându-se din valuri, în puterea nopții. În cazul acesta, deși existau senzații reale, la baza celor ce vedea el și auzia, vom numi experiența mai curând halucinație decât iluzie.

„Schumann, marele compozitor german, credea că motivele sale muzicale îi erau aduse de niște coruri îngerești — când în realitate el se inspira din Schubert și Mendelssohn. Muzicantul sta câte o zi întreagă la masa de lucru, ascultând răpit „muzica cerească”. Cazul acesta ne dovedește că amăgirile și halucinațiile se produc adesea simultan. Deși le întâlnim mai mult în lumea demențiilor, există un mare număr de persoane absolut sănătoase, care și aduc aminte a fi avut în viața

Robert Schumann se credea inspirat de îngeri.

Johann Wolfgang Goethe a avut la un moment dat în viața sa o perioadă de me'ancolie, (o formă ușoară a nebuniei).

Acela care și-a alcătuit costumul de față trimițându-ne fotografia, dovedește un foarte dezvoltat spirit al ridiculului. Vedem aci o satiră a uniformelor pompoase, care fără să vrem, ne face să ne gândim la bizarile aparițiilor din ospiciu.

Beethoven Colini a avut în timpul vieții sale o perioadă de nebunie.

lor una sau două experiențe de acest fel, fie la culcare fie la trezire.

„Cele două fenomene se aseamănă prin aceea că aduc o fașă imagine a realității și prin originea lor. E interesant de observat cum cele mai obicinuie iluzii sunt produse de un mecanism absolut similar celui care determină nălucirile demențului.

„Așteptăm un prieten, care știm că trebuie să sosească din clipă în clipă. Deodată, auzim sunetul caracteristic al vocii sale, vorbind cuiva în stradă, și apoi șgomotul pașilor, pe poteca grădinii, spre casă. Prietenul nu-și face însă apariția, pentru că nici n’a venit. Sub tensiunea așteptării, amăgirea a fost creată de doi străini, cari treceau întâmplător pe stradă”.

Persoanele care obicnuiesc să mintă sunt adesea prinse și luate în răs, dar dacă sunt „extraverte”, sfârșesc după un prim moment de jenă, prin a se asocia la veselie generală. Individul „introvert” pe de altă parte,

nu va minți decât în cazurile când e sigur că nu va fi descoperit. Dar în schimb, se minte pe sine și acesta este începutul drumului ce duce la casa de nebuni. Preotul mincinos, care predică în biserică o viață și duce în secret alta, se află la adăpost de o aberație mintală, atâta vreme cât e conștient de ipocrizia sa.

Regina Ioana a Spaniei, văduva lui Filip I, și-a iubit soțul într-o asemenea măsură, încât nu putea suporta gândul că era mort. A ajuns astfel a se convinge că el dormia doar în cosciugul său și într-o zi avea să se trezească. Regina a vegheat mortul ani la rând împreună cu întreaga curte. Aceasta era fără îndoială nebunie, dar dacă’r fi spus doamnelor sale de onoare că Filip trăia, fără să fi împărțit această credință, văduva ar fi fost doar excentrică.

Omul de afaceri surmenat, sau secretarul său particular, care-a avut o zi obositoare, răspunzând chemărilor telefonice și primind diverși vizitatori, aude peste noapte sunete inexistente, vede imagini fantastice, în care apar telefoane monstruoase și te miri ce alte plămui, ale unei minți obosite. Toate acestea sunt halucinații dar dacă persistă, dau loc demenței.

Oricare ar fi izvorul viziunilor avute de Jeana d’Arc, nu se poate spune că această eroină a fost nebună. Dar iată că cu ocazia unei procesiuni ale-gorice, care-a avut loc în Franța, d-ra Paulette Burbail care o repre-

zenta pe Jeana d’Arc, și-a apropiat rolul atât de complet, încât și-a uitat identitatea. Au trebuit mai multe luni pentru ca obsesia să se destrame și d-ra Burbail să admită că nu era Ioana d’Arc.

Doctorul știe că atunci când un „amunit” pacient îi face o primire cordială, șgomotoasă, ridicându-i mâna la nivelul nasului și scuturându-i-o cu putere, acesta se află pe pragul megalomaniei, o formă a nebuniei, în care bolnavul suferă de iluzia grandoarei.

Dar dacă pacientul îi întinde o mână inertă, care se oferă fără să strângă, doctorul vede în aceasta, tendințe spre melancolie, un spirit nefericit care orice-ar face, se consideră o epavă, un păcătos. Există însă unii cari, ca și Goethe, trec dela o extremă la alta. Starea de depresiune este aproape cronică la introvertul exagerat și răpește toate bucuriile vieții. Dar alcoolul îl transformă temporar într-un extravert, ceea ce-l face adesea să prindă patima beției.

Citiți: „MAGAZINUL”

160 pagini

PUBLICAȚIA LUMEI SELECTE

25 Lei

Sunt oare vindecabile bolile de plămâni?

La astmă, bronșite, tuse învechite, mucozități, răgușeli de lungă durată, fiecare trebuie să citească broșura cu titlul de mai sus. Autorul, dl. Dr. med. Guttman, fost medic-șef al Sanatoriului Finsen, arată în această broșură, în termeni populari, căile naturale pentru înlăturarea acestor boli grele. Fiecare bolnav primește broșura la cerere

în mod gratuit și franco

Scrieți o carte poștală (frecată cu lei 6) cu adresa exactă la:

PUHLMANN & Co., BERLIN 836

MUGGELSTRASSE 25-25 a

Dr. B. LAVER

Medic de sanatoriu, chirurgie,

Boli de Femei

Genito-Urinare

Consult 3-5 p. m.

B-dul Carol 45. Tel. 3.20.72

Dr. Elisabeta Molnar

Medic stomatolog al Casei Cen-

trale, Chirurgie și iucări dentare.

Consult 3-5

Str. Brezoianu 28, Et. I.

13 sau asasinatul din REHANN GAVIE

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Jane Wilkinson, o actriță foarte iubită de publicul londonez, îi trimite pe Hercule Poirot la soțul ei, lordul Edgware, spre a-i cere să divorțeze de ea. În ziua următoare lordul e asasinat. Jane e acuzată de crimă, dar Poirot o crede inocentă, deși Bryan Martin, actorul de cinema, îi spune că Jane a amenințat să-l ucidă soțul, pentru a se putea recăsători cu ducele de Merton.

Poirot, Hastings (asistentul său) și Japp, inspectorul dela Scotland Yard, se duc la locul crimei, unde secretara lordului, Miss Carroll le vorbește despre o neînțelegere ivită între lordul Edgware și căpitanul Ronald Marsh, nepotul și moștenitorul titlului, în urma căreia acesta a fost gonit din casa unchiului său.

Poirot își aduce totodată aminte de o actriță Carlotta Adams, faimoasă pentru talentul cu care o imita pe Jane Wilkinson, dar aceasta este găsită moartă în apartamentul ei, din cauza unei supra-doză de veronal, luată dintr-o minuscule cutie de aur, pe care se află inițiala „D”.

Jenny Driver, prietena Carlotei, nu-i poate fi de prea mare folos lui Poirot, deși acesta are certitudinea că imitarea a fost la lordul Edgware, în noaptea crimei. Pentru a complica afacerea și mai mult, Jane îi spune lui Poirot că, după părerea ei, Geraldina Marsh, fiica lordului Edgware dintr-o primă căsătorie, ar fi avut suficiente motive să-l ucidă tatăl.

Geraldina, într-o stare de acută nervozitate recunoaște că-și detesta părințele. Ronald Marsh, noul lord Edgware, procedează la stabilirea unui alibi, fără a nega însă că a avut o ceartă cu unchiul său. El admite că o cunoaște pe d-ra Adams, dar vestea morții sale e o surpriză pentru el.

— N-aș putea să-ți spun. Dar sunt și eu de părere că era sinceră.

— Cred, dragul meu Hastings, că bravada e întotdeauna foarte interesantă. Și mai cred că ar fi timpul să mâncăm. Ce-ai zice de o omletă? Iar după masă, pe la nouă, va trebui să fac o nouă vizită.

— Unde?

— Acum luăm masa, Hastings, și până la cafea, nu vom mai discuta cazul. Atunci când mâncăm, toate energiile trebuie puse în serviciul stomacului.

Poirot se ținu de cuvânt. Intrară într'un mic restaurant, de pe Soho, unde era bine cunoscut și unde ni se servi o delicioasă omletă, un pui fript și niște savarină cu rom, prăjitura lui favorită.

— Ei, acum cred că putem discuta cazul — îi spusei eu, când ajunserăm la desert.

Poirot își dădu capul pe spate privind în tavan cu ochii pe jumătate închiși.

— Je me pose des questions — zise el.

— Da? — întrebai eu încordat.

— Și sper că și d-ta?

— Desigur replicai eu. Apoi lăsându-mă și eu pe spate și micșorând ochii, aruncai la întâmplare:

— Cine l-a ucis pe lordul Edgware?

Poirot se îndreptă imediat, scuturându-și capul cu energie.

— Nu, nu, Doamne ferește. Asta e întrebarea? Parc'ar fi un individ, care citește un roman criminalist și bănuiește rând pe rând, pe fiecare din personagiile poveștii, fără motiv și fără nici o noimă.

— Ei hai să vedem ce spui d-ta.

— Prima chestiune am discutat-o de mult. Pentru ce și-a schimbat lordul Edgware, atât de brusc, atitudinea, în chestiunea divorțului?

CE S'A ÎNTÂMPLAT CU SCRISOAREA?

— Întrebarea pe care mi-o pun acum este: ce s'a întâmplat cu scrisoarea aceea? Cine-ar fi avut interesul ca lordul Edgware și soția sa, să rămâie legați?

A treia întrebare: ce rost a avut expresia aceea, pe care-ai surprins-o pe figura lui, în momentul plecării noastre? Ai vreun răspuns la asta, Hastings?

Dând din cap: — Drept să-ți spun nu.

— Ești sigur că nu ți s'a părut? Câteodată, dragul meu Hastings ai imaginația un „peu vif”.

— Nu, nu — răspunsei eu, dând iar din cap. — Sunt sigur că nu m'am înșelat.

— Bine, atunci acesta rămâne un fapt de explicat. Cea de-a patra întrebare se referă la ochelarii aceia. Nici Jane Wilkinson, nici Carlotta Adams nu purtau ochelari. Ce căutau atunci ochelarii aceștia, în geanta Carlotei Adams? Și în sfârșit o a cincea întrebare: Ce rost a avut chemarea aceea a Janei Wilkinson, la telefon, pe

când se afla la Chiswick, și cine o fi fost persoana?

Acestea sunt prietene, chestiunile cu care mă frământ. De-aș găsi răspunsurile, m'aș liniști. Dacăș putea concepe o teorie, care să le explice într'un mod satisfăcător, amorul meu propriu n'ar suferi atât de crunt.

— Mai sunt și alte întrebări — observai eu.

— Adică?

— Cine a angajat-o pe Carlotta, în această macabră afacere? Unde a fost ea în seara aceea, înainte și după ora zece? Cine este acel D. care i-a dat cutiuța de aur?

— O, dar chestiunile acestea sunt evidente, nu-ți trebuie subtilitate pentru a le pune.

ami, sunt psihologice. Micile celule de materie cenușie ale creierului...

— Poirot — îl întrerupsei eu agasat. Simțiam că trebuia să opresc tirada cu orice preț — spuneai că ai să faci astă-seară o vizită. Poirot se uită la ceas.

— Ai dreptate — zise el — am să telefonez să văd dacă ne poate primi.

leși din sală și se întoarse, după câteva minute.

— Haidem — zise el — în regulă.

— Unde mergem? — întrebai eu.

— La Chiswick, la Sir Montagu Corner. Aș vrea să aflu ceva mai mult despre chemarea aceea telefonică.

Era zece, când ajunserăm la Sir Montagu Corner, care locuia o elegantă vilă, pe malul râului Chiswick. Furăm introduși într'un hall, împodobit cu panouri artistice. În dreapta se deschise o ușă și văzurăm sufrageria, cu o masă lungă și lustruită, și candelabre bogate.

— Pofțiți pe aci, vă rog. Valetul ne conduse în sus, pe o scară largă și ne făcu semn să intrăm într'o cameră spațioasă, la primul etaj, ale cărei ferestre se deschideau spre râu.

— Domnul Hercule Poirot, anunță valetul.

„E dreptul meu să știu de ce se temeai...”

Sunt niște elemente extrem de simple, pe cari nu le cunoaștem și pe cari le putem afla, dela un minut la altul. Întrebările mele însă, mon

intr'un colț al acestei încăperi, se afla o masă de bridge, în jurul căreia stau patru persoane. La intrarea noastră un bătrân se ridică, întâmpinându-ne.

— E o mare plăcere pentru mine, ocazia de-a vă cunoaște, domnule Poirot.

Era un omuleț puțintel la trup, cu ochii foarte mici și foarte negri, sclipind de inteligență.

— Dați-mi voce să vă recomand domnului și doamnei Widburn.

— Ne-am mai văzut — zise doamna, cu un zâmbet afabil.

— Domnul Ross, continuă gazda prezentările.

Acesta era un tânăr de vreo 22 de ani, blond și foarte simpatic.

— Vă turbur jocul, mă iertați, zise Poirot.

— Ba deloc, căci n'am început încă. Deabia mestecam cărțile.

— O cafea, domnule Poirot?

Prietenul meu refuză cafeaua, dar acceptă un pahar de cognac vechiu, care ne fu adus, în niște pahare mari.

În vreme ce sorbiam licoarea tare și parfumată, Sir Montagu ne întrețin, vorbind despre stampele japoneze, despre covoare persane, despre impresioniștii francezi, muzica modernă, teoriile lui Einstein. Apoi se lăsă pe spate și se privi satisfăcut. Era foarte mulțumit de performanța lui. În semiintinerul încăperii, acest Sir Montagu făcea impresia unui geniu medieval. Ori unde îți îndreptai privirile, descoperai admirabile piese de artă.

— Și acum, Sir Montagu, deoarece nu vreau să abuzez de amabilitatea dumneavoastră vă voi spune care este scopul vizitei mele.

— Ai venit, cred, în chestia Janei Wilkinson — zise doamna Windburn, curioasă.

— Mare noroc a avut doamna aceea c'a venit la dvs. ieri seară — observă Poirot.

— Așa se pare — zise Sir Montagu. — Am invitat-o, știind că e frumoasă și talentată și sperând că-i voi putea fi de folos. Doamna intenționa să-și ia un manager. Dar se pare că eram sortit s'o servesc cu totul în alt mod.

— Norocoasă ființă această Jane — zise d-na Widburn. — Nu știa cum să scape de Edgware și iată că se ivește cineva, care simplifică astfel lucrurile. Acum se va putea căsători, în sfârșit, cu Ducele de Merton. Toată lumea spune asta, iar mama lui turbează.

— E o femeie desăvârșită — zise Sir Montagu. — Mi-aduc aminte că a făcut asupra artei elene câteva observațiuni extrem de inteligente.

Cu greu îmi reținui un zâmbet, închipuindu-mi-o pe Jane spunând „Da“, „Nu“, „Intr'adevăr, cât e de minunat!“ cu vocea-i groasă și plăcută. Sir Montagu era dintre acei oameni, pentru cari inteligența constă în facultatea de a asculta disertațiile cu atenție.

— Edgware era un om ciudat — zise Widburn — și cred că avea câțiva dușmani.

— E adevărat ce se spune, d-le Poirot, — zise D-na Widburn — că cineva i-a împlântat un cuțit în ceafă?

— Absolut, doamnă. A fost o lovitură de maestru, o lovitură științifică. Și acum, îmi vei da voie să viu la obiectul vizitei mele. În cursul dineului, Lady Edgware a fost chemată la telefon și în privința acestui telefon doresc eu să mă informez. Imi dați voie să vorbesc puțin cu servitorii dvs.

— Desigur. D-le Ross, fii te rog bun și apasă pe butonul de colo.

După câteva secunde apărui valetul. Era un bărbat înalt, tomatic, de o înfățișare ecesiastică. Sir Montagu îi explică ce i se cerea. Valetul se întoarse spre Poirot, într-o atitudine de atenție și politețe așteptând să fie întrebat.

— Cine-a răspuns la telefon, atunci când s'a auzit soneria? întrebă Poirot.

— Eu, sir. Telefonul se află într-o cabină, lângă hall.

— Persoana care chema a cerut să vorbească cu Lady Edgware, sau cu Miss Jane Wilkinson?

— Cu lady Edgware, sir.

— Și anume, ce a spus?

Valetul rămase un moment pe gânduri.

— După cât îmi amintesc, eu am spus „Halo“. O voce a întrebat atunci dacă aci era Chiswick 43434. I-am răspuns că da și mi-a cerut să rămân la aparat. Am auzit apoi o altă voce, care m'a întrebat din nou dacă aci era Chiswick 43434 și, la răspunsul meu afirmativ, a spus, Lady Edgware se află acolo? I-am spus că doamna se află într'adevăr la noi, iar vocea mi-a cerut s'o chem la aparat. M'am dus atunci și am informat-o pe doamna care se așezase la masă. S'a ridicat și am condus-o la telefon.

— Pe urmă?

— Doamna a luat receptorul și a întrebat: „Allo? Cine e acolo? după care a spus“, Da, eu, Lady Edgware“. Dam să părăsesc cabina, când doamna mă chemă spunând că legătura fusese ruptă, că auzise un râs la celălalt capăt al firului și închiderea bruscă a aparatului. Mă întreb apoi, dacă persoana care chemase nu-și dăduse cumva numele, și-i răspunsei că nu. Asta a fost tot, d-le. Poirot se încruntă.

— Era o voce de bărbat sau de femeie?

— Cred că era a unei doamne, sir.

— Ce fel de voce, subțire sau groasă?

— Groasă, domnule, vorbea rar și foarte distinct, — făcu o secundă apoi reluă. — S'ar putea să mă înșel, dar părea să fie o străină, „r“-ul era pronunțat cam tare.

— În cazul acesta, s'ar fi putut să fie un scoțian, Donald, — se adresă d-na Widburn, zâmbind, tânărului Ross. Acesta răs.

— De mine în niciun caz nu se poate vorbi, pentru că mă aflu la masă.

Poirot se întoarse din nou către valet.

— Crezi, întrebă el, c'ai recunoaște vocea aceea, dacă ai mai auzi-o cândva? Valetul ezită.

— Nu pot spune nimic, sir. Dar poate că da.

— Îți mulțumesc prietene — zise Poirot.

— Thank you, sir.

Valetul salută și se retrase, cu aerul pontific, ce nu-l părăsise o clipă.

Din ce în ce mai amabil, Sir Montagu Corner insistă să rămânem la bridge. Eu refuzai, cerându-mi scuze, deoarece mizele erau prea mari. Tânărul Ross păru și el bucuros să-și cedeze locul și se așeză lângă mine, urmărind jocul celorlalți patru. Seara se termină cu un considerabil câștig pentru Poirot și Sir Montagu.

În cele din urmă ne ridicărm să plecăm și mulțumim amfizionului, pentru plăcutele ore pe care ni le oferise. Ross veni cu noi.

— Ce omuleț ciudat — zise Poirot când ajunserăm în stradă.

Era o noapte frumoasă și hotărîrăm să mergem pe jos, până om întâlni un taxi, în loc să telefonăm la stație, să ni se trimită.

— Da, un omuleț foarte ciudat — zise iar Poirot.

— Și foarte bogat — observă Ross cu pornire.

— Așa cred.

— Pare să mă simpatizeze — zise Ross. — Sper că asta o să ție. Sprijinul unui astfel de om, înseamnă foarte mult.

— Ești actor, d-le Ross?

Tânărul dădu din cap. Părea trist că nu fusese îndată recunoscut, după nume. Pe cât spunea el, izbutise să se releve recent într-o piesă rusească.

Când se liniști, Poirot îl întrebă:

— Ai cunoscut-o pe Carlotta Adams?

— Nu. Dar zările de astă seară îi anunțau moartea. A luat o supra-doză de narcotic. E idiot acest abuz de stupefiante, al tinerelor fete de astăzi.

— Trist, într'adevăr. Și era foarte inteligentă.

— Se poate.

Tânărul manifesta o totală lipsă de interes, pentru tot ceea ce era străin de persoana sa.

— N'ai fost niciodată la reprezentațiile ei? — întrebă eu.

— Nu. Ceeace făcea ea, nu era de loc genul meu. Arta

aceasta este doar o nebunie a momentului, nu cred însă că va dura mult.

— Ah! — zise Poirot. — Iată taxi-ul, — și-i făcu semn cu bastonul.

— Eu am să-mi continui drumul pe jos — zise tânărul, și deodată, avu un râs nervos.

— Ciudată întâmplare — zise el. — Dineul de noaptea trecută.

— Da?

— Eram treisprezece. Unul dintre invitați n'a venit și n'am observat aceasta decât la sfârșitul mesei.

— Și cine s'a ridicat cel dintâi?

Tânărul avu din nou un râs nervos.

— Eu, — zise el.

Când ajunserăm acasă, îl găsirăm pe Japp, care ne aștepta.

— În drum rpre casă, am trecut și pe la d-ta, pentru a sta puțin de vorbă, d-le Poirot — zise el cu o veselie forțată.

JAPP CERE AJUTORUL LUI POIROT

— Ei, prietene, cum merge?

— Prost de tot, nu merge de loc. — Se uită la Poirot descurajat. — Nu m'ai putea ajuta? D-ta și ideile d-tale? Știu că ești foarte precaut și să nu crezi că sugestiile d-tale sunt cu totul lipsite de valoare, pentru mine. Dimpotrivă, sunt convins că e ceva în capul ăsta curios, al d-tale.

Poirot primi complimentul cu răceală.

— Ți-ai făcut vreo idee în enigma acelei duble personalități a Lady-ei Edgware? Asta vreau să știu.

Poirot îl întrebă dacă o cunoștea pe Carlotta Adams. — Numele mi-e cunoscut, dar nu știu de unde. Cei cu ea?

Poirot îi povesti tot ce făcuse până atunci și concluziile pe care le trăsese.

— Drace, drace! Se poate să ai dreptate. Hainele, pălăria, mânușile și peruca blondă. Da: ea trebuie să fie. Ești un om și jumătate d-le Poirot! Carlotta Adams s'a dus probabil la Lord, cu un anumit scop personal, poate spre a-l șantaja, din moment ce-a spus prietenei sale că avea să câștige bani. A urmat se vede o ceartă. El s'a infuriat, s'a infuriat și ea și l-a omorât. Iar când a ajuns acasă, era zdrobită, căci nu voise să-l ucidă și cred că intenționat a luat acea supra-doză de veronal, care-i oferia cel mai simplu mijloc de-a scăpa de complicații.

— Și crezi că asta ar explica totul?

— Ei bine, mai sunt încă multe lucruri, pe care nu le cunoaștem. Cealaltă presupunere ar fi că festa, despre care vi s'a vorbit n'are nici o legătură cu crima ce s'a comis și că totul este o blestemată de coincidență.

Șiam că Poirot nu împărtășia această părere, dar el spuse totuși fără să clipească: — Mais oui c'est possible!

— Ce legături au existat între lordul Edgware și această femeie, vom afla noi, mai curând sau mai târziu.

Poirot îi vorbi despre scrisoarea trimisă de Carlotta în America, și Japp se declară de acord cu el, anume, că aceasta le putea fi de mare ajutor.

— Am să mă îngrijesc de asta imediat — zise el, făcându-și o însemnare în carnet. — Inclîn spre ipoteza că această d-ră ar fi autoare crimei, deoarece nu pot găsi pentru moment un alt vinovat. Dar știți că actualul lord, căpitanul Marsh are un trecut turbure, foarte puține scrupule, și ceeace e mai important, a avut o ceartă cu unchiul său, ieri dimineață. Asta mi-a spus-o chiar el, dezarmându-mă puțin cu asta. Da, ar fi putut fi un client în afacerea asta.

Dar tipul are un alibi, pentru ieri seara. Pe vremea crimei se afla cu familia Dortheimer la Operă. Aceștia sunt niște evrei bogați, din Crosvenor-Square. Am făcut cercetări și am constatat că nu mințise. A luat masa cu ei, i-a însoțit la Operă și apoi au supat la Sobrani.

— Dar d-ra?

— De fiica lordului vorbești? Nici ea n'a fost acasă. A cinat cu niște prieteni, o familie anume Carthew West. Aceștia au dus-o la Operă și au condus-o apoi acasă. Era 12 fără un sfert, atunci când d-ra se reîntorcea la domiciliu. Asta o scoate din cauză. Secretara îmi pare o femeie foarte cumsecade. Ar mai rămâne valetul. Despre el n'aș putea spune mare lucru. Mi se pare totuși ciudat ca un asemenea om să fie atât de frumos. Nu văd însă ce motiv ar fi avut să comită crima.

— N'a mai ieșit nimic nou la iveală?

— Ba da. Dar n'aș putea spune dacă înseamnă mult sau puțin, Astfel, cheea lordului Edgware lipsește.

— De la ușa din față?

— Da.

— Asta e foarte interesant.

— După cum ți-am spus, poate însemna foarte mult, sau nimic. Ceeace îmi apare însă ca mai semnificativ este faptul că lordul Edgware a încasat ieri un cec — nu

— prea mare — de vreo sută de lire. A luat banii în bancnote franceze, pentru călătoria pe care urma să o facă la Paris. Ei bine, banii aceia au dispărut.

— Cine ți-a spus asta?

— Miss Carroll. Ea a încasat cecul și a luat banii.

— Unde erau acești bani ieri seară?

— Miss Carroll nu știe, i-a dat lordului Edgware, pe la 3 și jumătate. A adus banii într'un plic al Băncii și victima, care se afla în bibliotecă i-a luat și i-a pus lângă el, pe o masă.

— Asta dă într'adevăr de gândit. E o complicație.

— Sau o simplificare. Apropo, rana...

— Da?

— Doctorul spune că n'a fost făcută cu un briceag obișnuit, că s'a întrebuințat ceva în genul acesta, care avea însă lama de o formă cu totul diferită, și extrem de ascuțită.

— Nu cumva a fost un briciu?

— Nu, nu. Ceva cu mult mai mic.

Poirot se încruntă și rămase pe gânduri.

— Noul lord Edgware pare că ține să se distreze pe socoteala noastră. După cât se vede găsește că e foarte amuzant să facă să planeze asupra sa bănuelile noastre. Asta mi se pare deasemeni foarte ciudat.

— Ar putea să fie pur și simplu inteligentă.

— Sau mai curând o conștiință încărcată. Moartea unchiului său a fost providențială. Știți că s'a mutat în casa din Regent Gate?

— Unde locuia înainte?

— Martin Street, St. George's Road. Un cartier nu tocmai faimos.

— Fii bun, Hastings, și notează aceasta.

Mă executai, puțin uimit. Dacă Ronald se mutase în Regent Gate, nu înțelegeam la ce ne-ar mai fi putut servi vechea lui adresă.

— Sunt convins că Adams a făcut-o, zise Japp, ridicându-se. — Ai lucrat strașnic, d-nule Poirot! Frumoasă descoperire, dar ce vrei, d-ta te duci la teatre, te amuzi și ți se prezintă astfel șanse, cu care eu nu am cum să mă întâlnesc. Păcat că nu există nici un motiv aparent, dar cu muncă și cu răbdare, vom isprăvi prin a aduce lumină în această afacere, sper.

— Există, totuși o persoană pe care ar fi interesat-o moartea lordului Edgware, dar nu i-ai dat până acum nici o atenție — observă Poirot.

— Cine-ar fi aceasta, domnule?

— Persoana despre care se spune că voia să se căsătorească cu soția Lordului Edgware. Mă gândesc la ducele de Merton.

— Da, cred că ar fi avut motiv — zise Japp râzând.

— Dar un om ca acesta nu se preta la o asemenea faptă și pe urmă, e la Paris.

— Deci, nu poate fi suspectat?

— D-ta ce spui, d-le Poirot?

Și râzând de absurditatea acestei idei, Japp ne părăsi.

Ziua următoare fu foarte activă pentru Japp și extrem de anostă pentru noi. Inspectorul trecu să ne vadă, pe la ora ceaiului. Era roșu și furios.

— Am făcut o dobitocie.

— Asta-i cu neputință, prietene — zise Poirot ironic.

— Ba da. Am lăsat pe (aci scapă o injură) acela de valet să-mi scape printre degete.

— A dispărut?

— Da. Și ceace mă face să turbez, este că nu-l prea suspectam.

— Atunci, liniștește-te.

— D-tale ți-e ușor să vorbești, dar n'ai mai fi atât de liniștit dac'ai avea răspunderile mele. Tipul trebuie să fie un vechi client al nostru.

— Tout de même, asta nu înseamnă că el este criminalul.

— Ai dreptate! O fi șterpelit ceva din casă și apoi a șters-o, n'o fi prima ispravă de acest fel, dar asta nu ne dă dreptul să-l bănuim de crimă. Nu! Sunt mai convins decât oricând, că răposata Carlotta Adams este aceea care-a făcut omorul. N'am încă dovezi. Mi-am trimis oamenii să-i percheziționeze apartamentul, dar până acum nu s'a descoperit nimic revelator. Era o femeie extrem de prudentă, n'a păstrat decât câteva scrisori comerciale cu privire la angajamentele ei teatrale, pe care le-am găsit strânse cu grijă în pachetele etichetate. În afară de acestea, mi s'au mai adus o sumedenie de scrisori dela sora sa, care se află la Washington și vreo două bijuterii, de-o lucrătură veche — altceva, nimic nou sau prețios. Nu obicinuia să-și noteze evenimentele sau impresiile într'un jurnal, iar pașaportul și carnetul său de cecuri nu prezintă niciun indiciu. Drace, fata aceasta pare a nu fi avut de loc o viață intimă.

— Era o fire rezervată — zise Poirot pe gânduri — și pentru noi asta este un mare dezavantaj.

— Am vorbit și cu menajera ei. N'a fost chip să scot nimic dela ea. M'am dus apoi la fata care ține un magazin de mode și care, după cât se spune, era o bună prietenă a moartei.

— Ia spune, ce părere ai despre Miss Driver?

— Pare o fată deșteaptă și desghetată, dar nu mi-a putut fi de folos. Nu că asta m'ar mira. Oricâteori am căutat să dau de urma unei fete dispărute, părinții și prietenele sale îmi spuneau același lucru: că fusese foarte bine dispusă în ultima vreme și că n'avea prieteni. Asta nu-i niciodată adevărat. E nenatural. Fetele trebuie să aibă prieteni, dacă nu e ceva cu ele — un viciu de structură. Naivitatea rudelor și a prietenelor fac viața detectivului tare grea.

Se opri pentru a respira, iar eu îi umplui paharul.

— Mulțumesc, căpitane. Tot ce știu, în momentul de față, este că avea mai bine de-o duzină de tineri prieteni, cu care supa și dansa, dar n'a dovedit prin nimic că unul dintre aceștia însemna pentru ea mai mult decât ceilalți. A fost astfel actualul Lord Edgware, Bryan Martin, actorul de cinema și însfârșit alți zece, figuri cu totul șterse. Ceeace caut acum, este legătura dintre ea și victimă. Aceasta nu se poate să nu existe. Cred că va trebui să mă duc la Paris. În inscripția de pe cutiuța aceea de aur, figura acest oraș, iar Miss Carroll mi-a spus că răposatul lord s'a dus de câteva ori, toamna trecută, la Paris. Da, cred că trebuie să mă duc la Paris. Fixasem ancheta pentru mâine, dar va fi amânată. Voiu lua vaporul de după amiază.

— Vădești o energie teribilă, Japp. Mă uimești.

— Da, în schimb d-ta ai început să te lenevești. Stai pe loc și meditezi. E ceace numești utilizarea celulelor cenușii. Asta nu poate servi la nimic. Trebuie să ieși din bârlog și să alergi după adevăr, după indicii, altfel nu vei descoperi nimic.

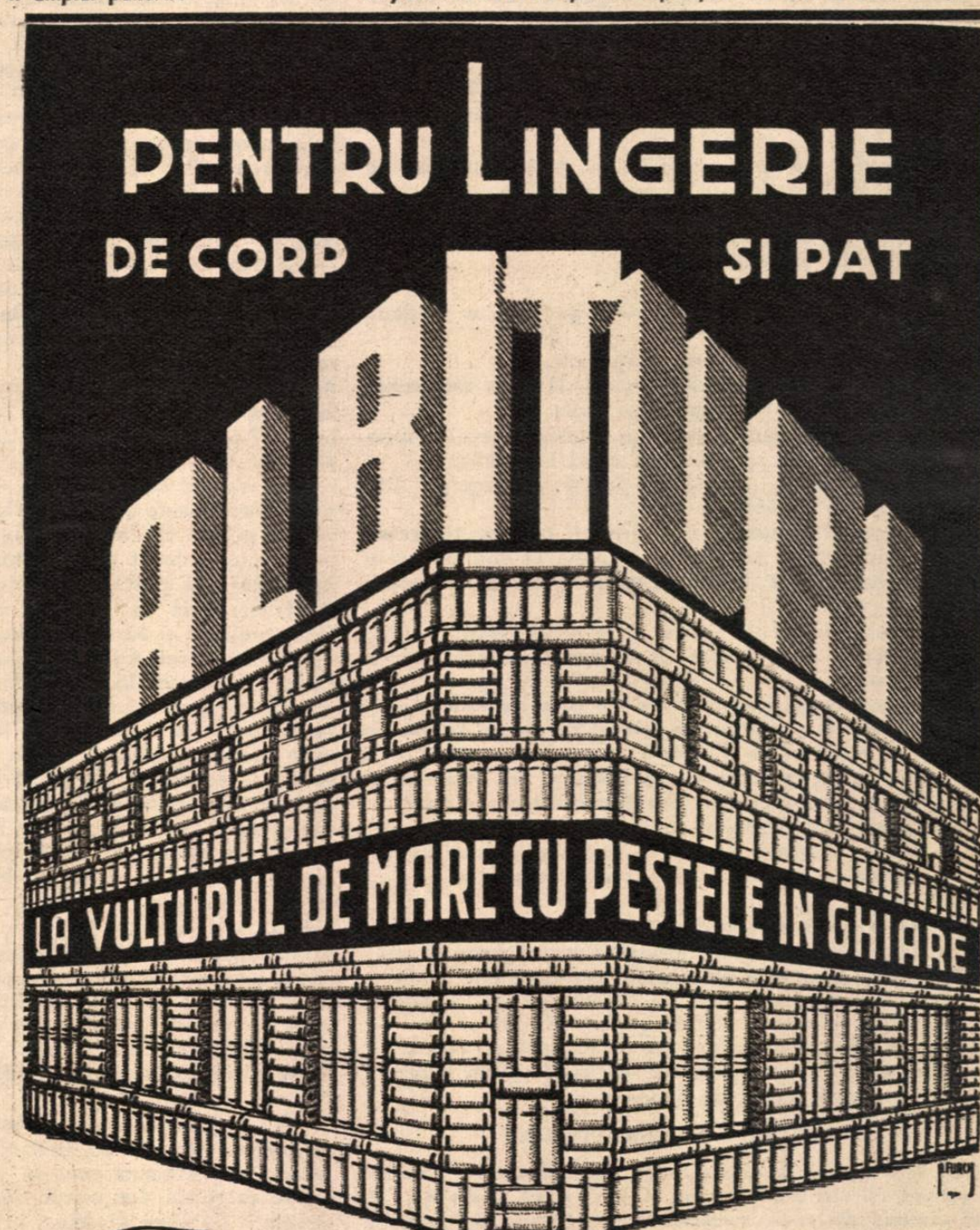
Servitorul deschise ușa și anunță:

— D. Bryan Martin. Sunteți dispus să-l primiți?

— Eu am plecat, d-le Poirot — zise Japp. — Dar se pare că toate stelele lumii teatrale vin să te consulte. Poirot ridică modest din umeri și Japp răsă sgomotos.

*

Bryan Martin își făcu apariția. Purta un costum impecabil.

*Toate pânzeturile garantate
Ușor la spălat și netede la calcat.*

Theodor Atanasiu & Co.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

bil și era extrem de frumos, dar îmi păru totuși cam amărit și cu feța trasă.

— Mi-e teamă că v'am făcut până acum cam prea multe vizite și că v'am răpit timpul degeaba.

— En verité ?

— Da. Am fost la doamna în chestie. Am discutat cu ea, am rugat-o chiar, dar totul a fost în zadar. Nu vrea să recurgă la dvs. și pace. Mă tem că va trebui să lăsăm lucrurile baltă. Regret foarte mult că v'am deranjat...

— Du tout, du tout — zise Poirot zâmbind. — Mă așteptam la asta.

— Cum ? — Tânărul rămase perplex. — V'ați așteptat la asta ?

— Mais oui. Când mi-ați spus că vă veți consulta prietena, aș fi putut pune mâna'n foc că veți veni cu acest rezultat.

— Atunci, aveți o teorie ?

— D-le Martin, un detectiv are întotdeauna o teorie. Eu n'o numesc însă astfel. Spun doar că am o mică idee. Aceasta este primul stadiu.

— Și cel de-al doilea ?

— Dacă mica mea idee se dovedește justă, atunci, știu ce trebuie să cred ! Dar cum vezi, e foarte simplu.

— V'aș ruga să-mi spuneți, în ce constă teoria sau mica dvs. idee.

Poirot dădu din cap.

— Asta-i altă chestiune. Detectivul nu-și expune nici odată teoriile.

— N'ați vrea să faceți măcar o sugestie, cât de mică ?

— Nu. Voiu spune doar că mi-am format o teorie, în momentul când mi-ați vorbit de dinte de aur al individului.

Bryan Martin rămase cu ochii ațintiți asupra lui.

— Afacerea Edgware, intrigă din ce în ce mai mult, nu-i așa ?

— Formidabil. Nu știți, poliția nu și-a făcut nici o idee asupra aceluia care-ar fi putut făptui această crimă, acum că Jane a fost cu totul scoasă din cauză ?

— Mais oui, au o bănuială foarte puternică.

Bryan Martin se impurpură.

— Nu zău ? Asupra cui ?

— Valetul a dispărut. Înțelegi — fuga este o a doua mărturisire.

— Valetul ! Nu zău, asta mă surprinde.

— Un bărbat excepțional de frumos. Il vous ressemble un peu. — Aci, Poirot se inclină puțin.

— Acum îmi dau seama pentru ce figura valetului mi-a părut, cam familiară, prima dată când l-am văzut.

— Complimentul pe care mi-l faceți e exagerat, zise Bryan Martin râzând.

— Ba de loc. Nu sunteți dvs. idolul tuturor tinerelor fete începând dela servitoare și până la domnișoarele din înalta societate ? Există cineva care să vă poată rezista ?

— O, destul ! — zise Martin și se ridică brusc. — Ei, vă mulțumesc, d-le Poirot și vă cer încă odată iertare pentru deranj.

Ne strânse mâinile și în clipa aceea îmi păru îmbătrânit.

Eram frământat de curiozitate și imediat ce ușa se închise, în urma lui, mă apropiai de Poirot.

— E adevărat că te așteptai să revie și să renunțe la investigațiile acelor ciudate incidente din America ?

— M'ai auzit doar spunând-o, Hastings.

— Dar atunci... atunci trebuie să știi cine e acea misterioasă femeie, pe care el a trebuit s'o consulte ? Poirot zâmbi.

— Am eu o mică idee prietene, care, după, cum ți-am spus, a luat naștere din menționarea aceluia dinte de aur ; și, dacă mica mea idee este justă, știu cine este femeia ; știu de ce nu vrea să-l lase pe Martin să mă consulte ; cunosc toată afacerea. Și ai putea să știi și d-ta tot atâta ca și mine, dac'ai face uz de creierul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Uneori, înclin să cred că în privința aceasta, te-a cam trecut cu vederea.

CELĂLALT INDIVID

Nu mă voiu opri să descriu ancheta deschisă asupra Lordului Edgware și nici aceea asupra Carlottei Adams. În cazul acesteia din urmă, verdictul fu: moarte prin accident, iar în privința neîndolnicului asasinat al bătrânului, ancheta fu amânată. În urma analizei stomacului, se stabilă că moartea avusese loc la o oră după cină, ceea ce însemna între orele 10 și unsprezece.

Nu se suflă însă un singur cuvânt despre travestirea Carlottei în Jane Wilkinson. Se publică în ziare o descriere a valetului și după toate aparențele, valetul era omul căutat. Declarațiile lui cu privire la venirea Janei Wilkinson erau privite ca o nerușinată invenție. Nu se pomeni nimic despre depozitiile secretarei, care coincideau cu ale lui. Apăreau în toate zărele coloane întregi, cu privire la această crimă, literatură multă, conținând însă prea puține informații, conforme cu realitatea.

În acest timp, Japp muncea cu tenacitate și aduna material. Se duse la Paris, precum spusese și reveni, după câteva zile, cu un aer mulțumit.

— Merge încet — spunea el — dar odată și odată, va trebui să ieșim la lumină.

— Te felicit, prietene. Ce descoperiri ai făcut ?

— Am aflat că doamna blondă a depozitat, în seara aceea pe la ora 9 o mică valiză în vestiarul dela Euston. Li s'a arătat geanta d-rei Adams și au identificat-o numaidect. Este de o fabricație americană, așa că are un aspect mai deosebit.

— Ah ! Euston. Cea mai apropiată stație de Regent Gate. S'a dus acolo și s'a machiat fără îndoială la toaletă, apoi a lăsat geanta și a plecat. Când a fost reluată ?

— La 10 și 20. Funcționarul spune că de către aceeași doamnă. Și în afară de aceasta, am motive să cred că d-ra Adams se afla la ora 11 în localul Lyons Corner, din Strand.

— Ah ! C'est très bien ça ! Asta cum ai aflat-o ?

— Mai mult grație unei întâmplări. Vezi, s'a pomenit, în ziare, despre cutiuța aceea de aur, cu inițialele în rubine. Unul dintre reporteri a descris-o într'un articol, asupra patimei stupefiantelor, la tinerele actrițe. Știi, material romantic pentru paginile de Duminică. Fata cutiuță de aur, cu ucigătoru-i conținut — patetica figură a unei tinere fete, înaintea căreia viața abia se deschidea ! La sfârșit, autorul se întreba unde-și petrecuse actrița ultima seară, ce simțise etc., etc.

— Ei bine, o chelnăriță dela Corner a citit acest articol și și-a amintit că servise în seara aceea pe o doamnă, care avea o astfel de geantă în mână. Și-a amintit apoi fizionomia Carlottei și a început a vorbi despre aceasta, prietenelor sale. În cele din urmă s'a dus la ziar, sperând că i se va da ceva pentru această informație și Duminica aceasta va apare un nou articol, în genul celui precedent. Ultimele ore ale actriței, așteptarea bărbatului care nu mai vine — și ceva despre intuiția chelnăriței care bănuia că tânără fată era în prada unei funeste frământări sufletești. Cunoști șablonul, d-le Poirot.

— Și cum ți-a ajuns aceasta atât de repede la urechi ?

— A, suntem în termeni foarte buni cu „Strigățul de seară”. Mi-a comunicat-o tânărul lor reporter, care venise să stearcă dela mine ceva noutăți. Cum am auzit, m'am și repezit la Corner...

Așa și trebuia să se procedeze. Poirot îmi inspira milă. În vreme ce Japp culegea informațiuni de primă importanță, Poirot sta acolo și clocea, pierzând poate detalii de pref.

— Am vorbit cu chelnărița — continuă inspectorul. — N'a putut recunoaște figura Carlottei Adams, dar mi-a spus că n'a privit cu atenție figura „acelei doamne”. Nu poate spune decât că era tânără, brună, sveltă și bine îmbrăcată. Că purta una dintre cele mai moderne pălării. Ar fi de dorit ca femeile să dea mai multă atenție fizionomiilor și să se uite mai puțin la pălării.

— Figura d-rei Adams se putea reține ușor — zise Poirot. — Era mobilă, sensibilă, fluidă.

— Da, ai dreptate. Dar lăsând aceste analize deoparte, fata a spus că doamna era îmbrăcată în negru și că avea în mână o mică valiză. Ea a reținut aceasta în special, deoarece i s'a părut ciudat faptul că o doamnă, atât de bine îmbrăcată, ducea astfel o valiză. A comandat jumări de ouă și cafea, dar fata crede că doamna intrase în local mai mult pentru a aștepta pe cineva. Avea la mână un ceas cu brățară, pe care-l consulta mereu. Abia când a venit cu socoteala, a observat chelnărița, cutia de aur. Doamna o scosese din poșetă și o privia zâmbind, dusă pe gânduri. Chelnărița a observat cutiuța, pentru că i-a plăcut foarte mult. — Aș vrea să am și eu o pudrieră de aur cu inițialele mele, în rubine, — a spus ea. Se pare că Miss Adams, a mai stat acolo câțva timp după plata notei. Apoi la un moment dat, uitându-se din nou la ceas, se ridică și plecă. Poirot se încruntă.

— Era un rendezvous — murmură el — un rendezvous cu cineva, care nu s'a arătat. Să se fi întâlnit Carlotta Adams cu persoana aceasta, mai târziu ? Sau n'a putut da de ea și s'a dus acasă, de unde a încercat să-i telefoneze ? Aș vrea să știu... o, cum aș vrea să știu !

CU CINE S'A ÎNTĂLNIT CARLOTTA ADAMS
ÎN NOAPTEA CRIMEI ?

O veți afla în capitoul următor

**Cea mai perfectă
vopsea de păr**
IMEDIA L'ORÉAL
PARIS

TE ADOR

Numele două cuvinte... Der ale însemnează așa de mult pentru tânăra fată care dorește din adâncul sufletului să facă o casatorie fericită. Pe lângă el strage totdeauna efectul magnetic cel are o piele fragilă, limpede și albă și un ten delicat. În ziua de azi, orice femeie poate să se facă repede îndoit de atragătoare dacă întrebuintează noua Crema Tokalon, culoarea albă (neumăroasă), celebra Crema de Paris. În trei zile numai se produce o schimbare uimitoare. Porii dilatați, coșurile și cutele de oboseală dispar, pe când pielea se face mai limpede și mai delicată. Încercați însăși Dv. aceasta simplă rețetă dacă doriți să câștigați iubirea pasionată a unui bărbat.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, la Lei 60.—.

Farmecul începe să dispară la femei odată cu ivirea părului alb
ELIXIRUL DE PĂR

HEINRICH MÜNCHEN PHYSICHRON
Preparat eficient contra albirii părului

Această apă de păr, întrebuintată cu succes, nu este un preparat de vopsele. Părul natural și sănătos se obține prin procedură biologică. Părul aspiră această apă de cap și acest nutriment redă în scurt timp părului alb culoarea lui sănătoasă de mai înainte. Afară de aceasta, fortifică rădăcina părului, el devenind frumos și des. ELIXIRUL de PĂR PHYSICHRON produce creșterea părului și împiedică albirii lui până la vârsta cea mai înaintată. Singurul Preparat: Heinrich München, Viena, Prețul Lei 120. Depozitul General: Farmacia „Minerva” Oradea, Piața Unirii Nr. 5

Se găsește în București:
Farmacia:
Bruss-Straja
Calea Victoriei Nr. 36

Operațiuni de Corectură și Plastică
(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gâtului și pieptului.

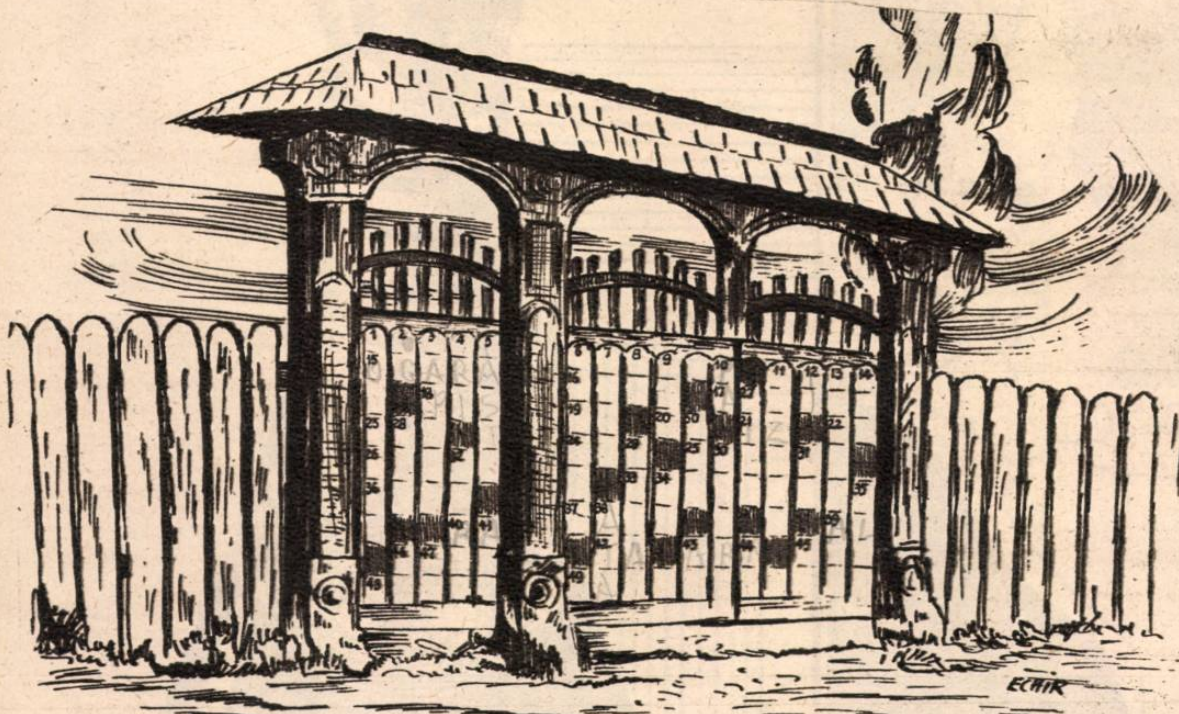
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLFF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniei 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOAMNELORI

Vopseala de păr, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulări permanente, execută ireproșabil Coaforul Français, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

Jocurile Realității

„POARTA”

Orizontal :

1) Prin ele ieși. Sau la nevoie le și... îmbracil 6) Sublima Poartă. 11) Curat. 15) Căței de vânătoare. 16) Pericol posibil. 17) Culoana din figură. 18) Interjecție cu care se cheamă pisica. 19) inventatorul porții. 20) Cesium. 21) Gust particular. 22) Patria lui Mezeray. 23) Părintele taoismului. 24) Nume feminin dela... poarta pietii. 25) Niște „Domnișori” cu haine „fanteisi”. (Acestia stau în dosul porților de fier). 26) Un orașel de... aur (I) în Franța. 33) Babușcă. 36) Pasăre înnotătoare bună pentru...

inlesniri de plată. 37) Excepțional. 39) Articol. 40) Zeul soarelui de pe malul Nilului. 42) Jumătatea tatii... 43) Moșie. (od.) 44) Ivi. 48) Autorul Comentariilor despre războiul Galic. 49) Supus schimbărilor.

Vertical :

1) Funcționarul cel mai apropiat de... poartă. (pl) 2) Regele Basanului. 3) Darea de seamă a... portarului 4) Prefix. 5. A intrat pe poarta Ierusalimului călare pe un măgar. 6) Cântarea bisericăscă a... portarului. 7) A mira. 8) Eres. 9) 300. 10) Te sa-

lut cu capu 'n jos! 11) Porțile de Fier. 12) Măsura din stomacul porții. 13) Avariați. 14) Ai dumitale. 27) Jocul național cu mingea. 50) Mamifer cornut (I) din ordinul... omnivoarelor. 28) Strugure. 29) Cal cu o pată albă sub coadă. 30) Din... Croația. 32) Hoardă. 34) Dispuși de. 35) Plumb mărunt pentru vânat. 38) Fire. 41) Fluviu elvețian. 43) Societate Anonimă. 44) Măsură în Cambodge. 45) Planta... prepozițională. 46) Relativa lui Siminov. 47) Obiceiu.

W. Ally

Joc silabic

Se dau următoarele silabe: AS, BEUF, BA, BURG, CO, CA, DIC, DA, E, ER, HABS, IM, LA, MON, MI, MA, NIM, NE, O, ON, PE, RA, RIU, ROD, RE, TRA, TE, TA, UL, VID.

Să se formeze din aceste silabe 10 cuvinte cu următoarele semnificațiuni:

1) Faimos demagog francez. 2) Contesa care juca șah cu Napoleon. 3) Situate dincolo de Alpi. 4) Vânător faimos. 5) Legi promulgate de un suveran. 6) Casă domnitoare germană. 7) Impărăție. 8) Un grup celebru de marmoră în Vatican. 9) Pictor francez. 10) Oraș în Eritreea. Inițialele și finalele acestor cuvinte, citite de sus în jos, vor da numele a două femei celebre prin rivalitatea dintre ele.

Cupon de jocuri No. 470

Numele și prenumele

Adresa:

Deslegările jocurilor din n-rul precedent

G	R	O	E	N	L	A	N	D	A	I	O	/
L	U	P	I	A	T	H	A	B	A	/	C	A
A	/	A	F	E	L	W	O	T	/	/	/	/
C	R	I	Z	A	R	/	A	M	O	K	/	/
I	N	I	C	I	N	I	O	D	B	A	/	/
A	A	R	G	M	T	N	O	R	D	I	C	/
L	U	N	A	O	I	U	R	I	O	E	/	/
T	B	Y	R	D	/	N	A	G	O	V	/	/
S	I	Z	U	S	A	C	A	N	A	D	A	/
A	L	A	/	K	A	T	O	A	R	O	N	/
N	U	L	O	U	R	I	/	I	R	/	/	/
I	/	G	O	N	I	/	E	/	I	/	/	/
E	/	A	I	M	A	N	I	T	O	R	A	/

CITIȚI

SFÂNTA

DREPTATE

ROMAN DE

C. MANOLACHE

De mult nu s'a citit un roman în care năzuințele sufletului omenesc individual și colectiv să fie redat într'un stil mai plin de farmec și originalitate.

Edit. „Adevărul” 80 lei volumul

Concursul de șah prin corespondență

M. Tărnăuceanu (55): 30. Td3-g3, g7-g6. Iuliu Suciu (37): 25. Nd3-f1, D b6-c6 +. Athanasie C. Tănase (13): 24. Cf3, Ng3. 25. Rg2, Nd6. V. Alexiu (38): 28. Cg3-h5, Rg7-f8. 29. Ch5-f4, Tg6-f6. P. Gheorghievici (21): 10) g2-g3, e7-e6.

CONDIȚIILE

DE PARTICIPARE

Deslegările se vor trimite pentru fiecare număr în parte. Cei cari vor deslega toate jocurile, vor participa la tragerea premiilor săptămânale. Se vor acorda următoarele premii: PREMIUL I, lei 200, în numerar. PREMIUL II, lei 100, în numerar. PREMIUL III, un abonament pe 3 luni la „Realitatea Ilustrată”. Se vor mai acorda și mențiuni în volume literare.

2000 lei PREMIU!

Crimă sau sinucidere?

Cititorii cari au urmărit romanul nostru: „13 sau Asasinatul din Regent Gate” vor putea participa la un concurs interesant, dotat cu un premiu de 2000 lei.

Cine a ucis pe lordul Edgware?

Carlotta Adams s'a sinucis sau a fost asasinată?

Cine e criminalul?

Împreună cu detectivul Poirot, chibzuți bine la toate amănuntele celor două morți; cântăriți faptele tuturor actorilor în această îndoită tragedie și dați-ne răspunsul la cele trei întrebări ale noastre.

CONDIȚIUNILE CONCURSULUI:

Răspunsurile trebuie să ne fie trimise între 12 și 17 Februarie cor.

Ele trebuie să fie scrise pe o carte postală, să cuprindă maximum trei fraze și să fie însoțite de couponul pe care-l vom publica împreună cu pen-ultimul feuilleton al romanului. Concuranții ne vor da și numele și adresa exactă. Între răspunsuri identice hotărâsc sorții.

Nu se va lua în considerare niciun răspuns sosit după 17 Februarie orele 10 seara. Personalul redacțional, tehnic și administrativ al revistei „Realitatea Ilustrată” nu poate participa, nici direct, nici indirect la acest concurs.

Premiul de 2000 lei se acordă răspunsului exact eșit eventual la sorți, dacă au fost mai multe identice.

SFATURI PENTRU FRUMUSEȚE

Madame X. Îmbătrânirea desigur că nu poate fi evitată, totuși o femeie la vârsta dv. nu trebuie să fie „bătrână”. Îngrijindu-vă trupul și tenul, vă puteți menține tânără. Astăzi numărul femeilor frumoase este cu mult mai mare decât înainte de război. Nu numai artistele de teatru și cinema și-au păstrat frumusețea până la vârsta de 40—50 de ani! Incepeți deci cu îngrijirea frumuseții dv. cât mai curând!

Irene D. Faceți băi de aburi pentru ten. După baie stoarceți punctele negre cu o batistă curată. Întrebuințați pentru zi o pudră sulfurată. Oricare pudră poate fi preparată cu sulf. M. D. Brașov — O cură de slăbire fără regim nu poate avea efect. În afară de gimnastică și tratament local cu masaje, aparate, etc. aveți nevoie și de regim special. Consultați medicul dv. pentru a vedea dacă nu este vorba de vreo insuficiență glandulară. În acest caz este indicat un tratament hormonal. B. D. București. — Numai epilajia cu diatermie are efect definitiv. După întrebuințarea depilatorilor sau dacă scoateți firele de păr cu penseta, ele cresc mai mari și mai aspre.

Abonată Basarabia și C. O. — Adresați-vă Institutului Cosmetic Medical, București, str. Brezoianu 9, III, tel. 3-5922.

DOCTOR

IONEL HAIMOVICI

STRADA ITALIANĂ Nr. 5

(colț Bulevardul Carol)

Telefon 382.71

Unde MERGEM?

în această săptămână

TEATRE

TEATRUL NATIONAL: „Harap Alb”, „Casa Hervey”, „Ruy Blas”, „Umbra”, „Cocoșul Negru”.

REGINA MARIA: „Lozul cel Mare” cu Lony Caler și Maximilian.

ALHAMBRA: „Dunărea Albastră”.

COMOEDIA: „Apropo... Tănase”.

VESEL: „Unchiul lui Noșă”.

EXCELSIOR: „Afacerea Kubinsky”.

CINEMATOGRAFE

CAPITOL: „Străjerii Africei” cu Gary Grant și Claude Rains.

TRIANON: „Lacrimi de paiață” cu Joseph Schmidt.

ARO: „Trandafirii negrii” cu Lilian Harvey și Willy Fritsch.

SCALA: „Becky Sharp” cu Miriam Hopkins, apoi „Echipajul”.

REGAL: „Iubesc toate femeile” cu Jan Kiepura.

SAVOY: „Dora Nelson” cu Elvira Popescu.

SELECT: „Contele Obligado” cu Georges Milton.

BD. PALACE: „Contele Obligado” cu Georges Milton.

ROXY: „Străjerii Africei” cu Gary Grant și Claude Rains.

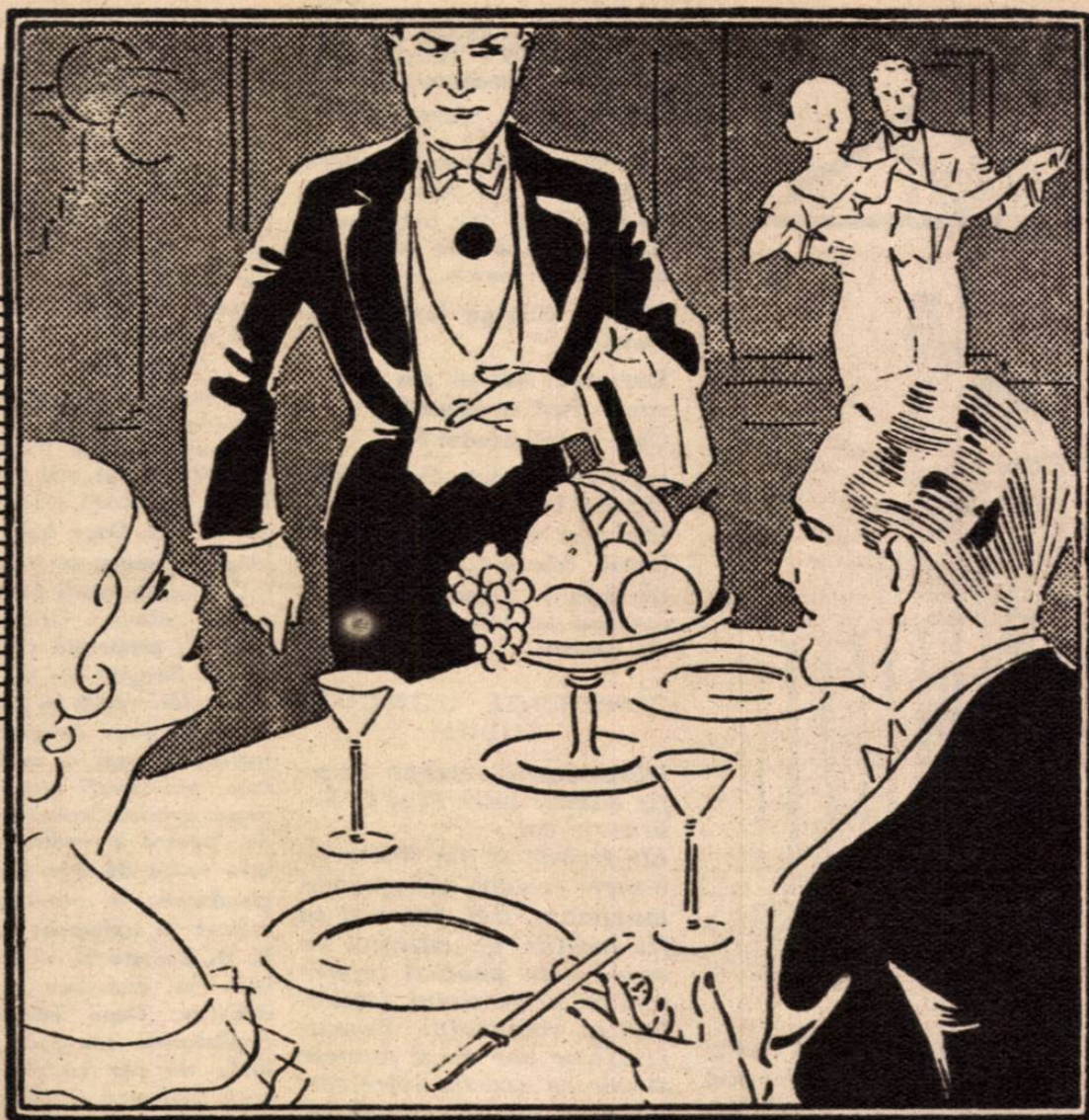
VOX: „Agentul special” și revista „Ceac-Pac”.

CITY: „Blonda Carmen” și „Tovarășul”.

DARLY: „Cruciadele” cu Loretta Young și Harry.

OMNIA: „Pe mările Chinei” și „Atențiune dinamită”.

MARNA: „Femea și minciuna” cu Alice Cocca și Harry Baur și revistă,

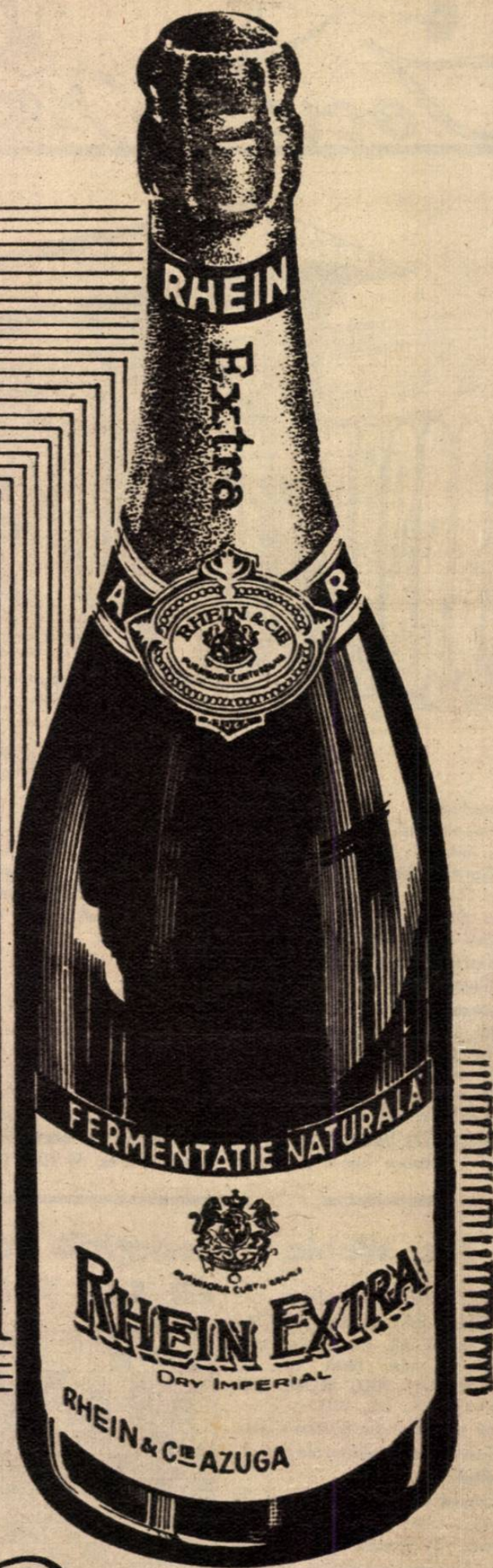

Adu-mi, te rog, ca de obicei, o sticlă de

RHEIN EXTRA

Iată ce oferiți prietenilor Dv. pe care i-ați invitat la un bar. Ei vor petrece de minune, vor aprecia ospitalitatea Dv., vă vor fi recunoscători de a le fi dat prilejul să petreacă o seară minunată — iar a doua zi, niciun efect neplăcut, niciun regret de a fi acceptat invitația Dv.

Tocmai aceasta este partea minunată, aceasta constituie marea calitate a șampaniei „RHEIN-EXTRA”, favorita cunoscătorilor : aduce veselie, asigură succesul unei petreceri, fără a vă face să regretați a doua zi că ați băut un pahar în plus.

Șampania
RHEIN
EXTRA

REALITATEA
ILUSTRATA

ANUL X No. 471
29 IANUARIE 1936

10 LE

EDUARD VIII NOUL REGE AL ANGLIEI

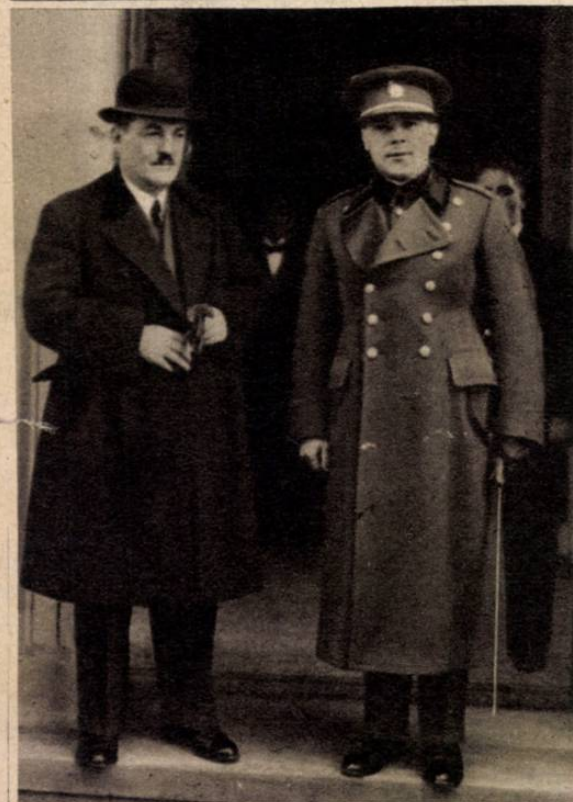

CONDOLEANȚE LA MOARTEA REGELUI ANGLIEI

Corpul diplomatic s'a prezentat în corpore la Legația Angliei pentru a prezenta condoleanțe pentru încetarea din viață a Regelui. În fotografiile noastre vedem pe d-nii d'Ormesson (ministrul Franței), Savel Rădulescu (subsecretar de stat la externe), Jan Šeba (ministrul Cehoslovaciei), d-na și d. ministru al Olandei, d. Ostrovski (ministrul U. R. S. S.) împreună cu ministrul Austriei, d. Fujita (ministrul Japoniei), ministrul Germaniei și nunțul papal Valerio Valeri.

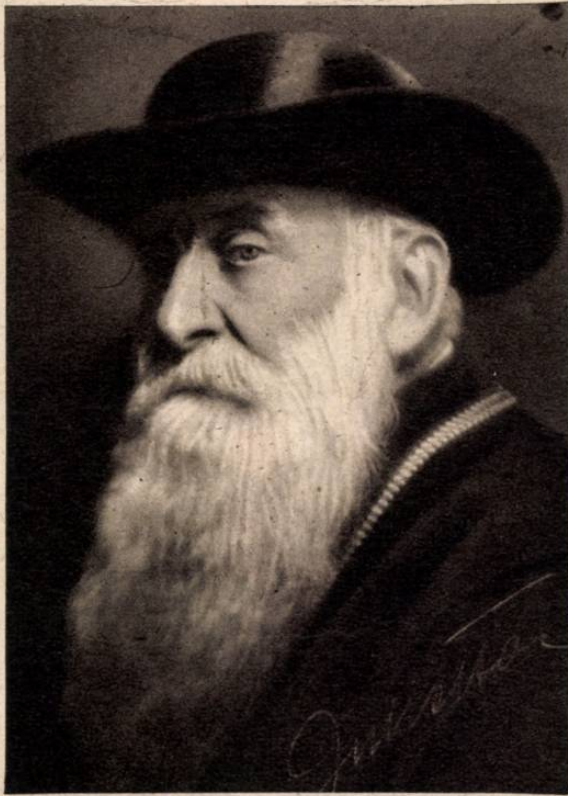
VOEVODUL MIHAI LA DAVOS

Fotografia alăturată îl înfățișează pe Voevodul Mihai făcând sport de iarnă la Davos.

MOARTEA EPISCO- PULUI ROMÂN CIO- ROGARIU AL ORA- DIEI

Săptămâna trecută a încetat din viață în vârstă de 84 de ani episcopul Roman Ciorogariu al Oradiei. Episcopul Ciorogariu fusese rănit cu prilejul atentatului săvârșit la Senat în 1920. Alăturat un recent portret al episcopului.

JURAȚII AU DELIBERAT ȘI ... AU DORMIT

Jurații procesului Stavisky au avut de răspuns la mai bine de 1000 de chestiuni. Cum deliberările trebuiau să fie secrete, ei și-au petrecut și noaptea în sala de consiliu unde li s'au amenajat paturi speciale.

PREȘEDINTELE JURAȚILOR...

... d. Guillon citind rezultatul deliberărilor. Mâna lui dreaptă este pe inimă.

DOAMNA STAVISKY...

... părăsind sala procesului după citirea verdictului de achitare.

MICUL DEJUN AL DOMNILOR JURAȚI

Iată în fotografia noastră un grup de chelneri aducând micul dejun celor 18 jurați ai procesului Stavisky care au locuit în timpul deliberărilor în palatul de justiție.

PROCESUL STAVISKY

SALA DE CONSILIU

Fotografia alăturată înfățișează sala în care au deliberat zi și noapte cei 18 jurați ai procesului Stavisky.

**PIELEA
COPILOR
nu suportă
orice săpun**

Se cere acestui necesar produs de toaletă — mai cu osebire pentru copii — o emoliență și mai cu seamă absența oricăror materii vătămătoare. E ceea ce oferă **săpunul veritabil de Marsilia**, purtând marca „PISICA” (Le chat).

PISICA **LE CHAT**
C. FERRIER • MARSEILLE

• REPREZENTANȚA G-RALĂ: STUDERUS & Co. BUCUREȘTI, STR. Sft. GHEORGHE No. 22 •

PAPA AȘTEPTĂ PACEA

La deschiderea cursurilor academiei pontificale pentru știință din Va'ican, papa Pius XI a ținut un discurs în care și-a manifestat optimismul în privința unei apropiate restabiliri a păcii. Fotografia noastră îl înfățișează pe Papa Pius XI în timpul discursului.

PAZA PUTERNICĂ LA PALATUL RASULUI GAGSA

Palatul Rasului Gagsa din Makalle este foarte sever păzit în vederea unei eventuale încercări a Abisinienilor de a-l recâștiga. Fotografia noastră înfățișează o mitralieră instalată pe acoperișul palatului.

LUPTĂTORII LUI MUSSOLINI

În războiul împotriva Abisiniei, Italienii se servesc în majoritate de soldați indigeni. Iată un grup de luptători italieni concentrați la Dolo.

NOUL CONSILIER POLITIC A NEGUSULUI

John H. Spencer din Grinnell, Iowa U. S. A. a fost numit recent consilier politic al împăratului Haile Selassie. El este în vârstă de 28 ani. Spencer este unul din cei patru fii ai lui Edward Bukham Teylor Spencer, profesor de greacă la colegiul Grinnell.

Iată scrisoarea unui actual comandant al trupelor abisinienilor, care a fost pe vremuri comerciant în România, trimisă unui cunoscut din Constanța. Generalul abisinian înfierează atacurile italienilor și speră în victoria dreptății.

Monsieur H. Philippe
36, rue Miron
Kostanza

Monsieur,

J'ai reçu votre très aimable lettre du 28 octobre dernier. Je ne sais pas comment puis-je vous remercier pour les vœux si sincères et bienveillants.

L'Ethiopie qui est attaquée lâchement, mérite toute la sympathie de toute l'humanité entière.

J'aurais été très heureux si j'aurais l'occasion de conduire à la victoire cette nation brave, honnête et courageuse et je suis sûr de votre confiance.

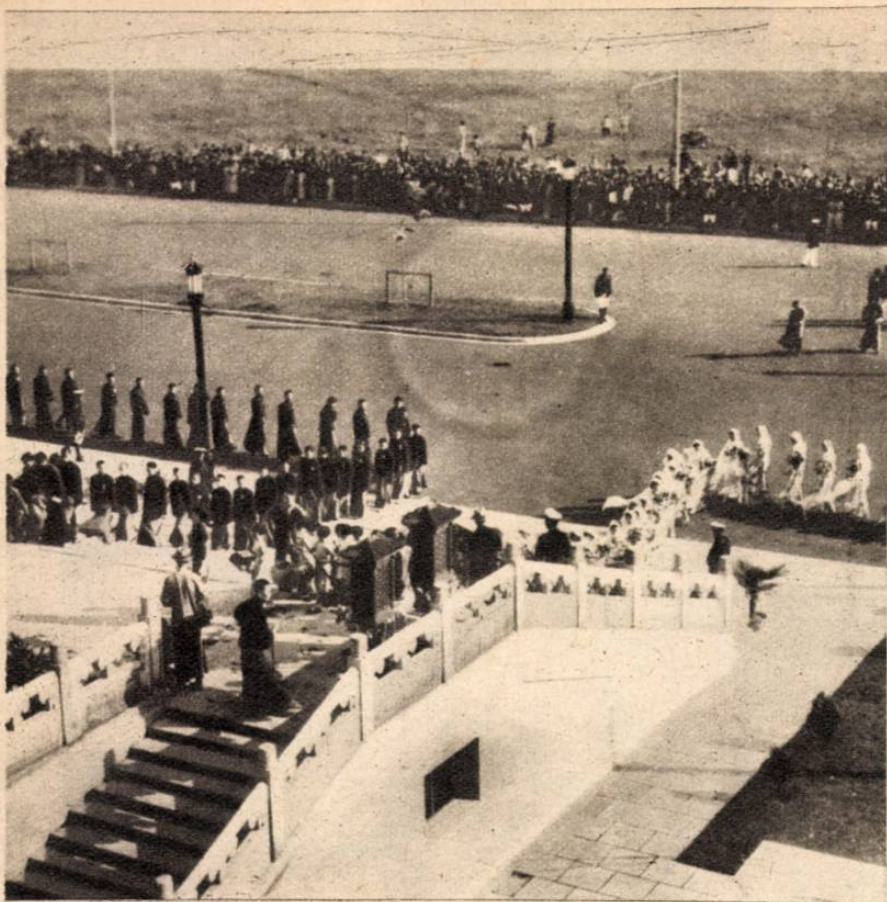
Veuillez croire, cher Monsieur mes sentiments sincèrement respectueux et dévoués.

Le Général
[Signature]

INSTALAȚIA TELEFONICĂ ÎN NORDUL ABISINIEI

În fotografia alăturată se vede cum trebuie transportată sârma telefonică și tot ce mai este necesar pentru a face o instalație telefonică în nordul Abisiniei. Transportul se efectuează pe spatul unui măgar.

REDESCHIDEREA PARLAMENTULUI SUEDEZ

Ceremonia redeschiderii parlamentului suedez, s'a desfășurat în palatul regal din Stockholm în prezența regelui Gustav Adolf. Fotografia noastră a fost luată în clipa când d. M. A. Vennersten președintele Camerei, a exprimat regelui devotamentul adunării.

CĂSĂTORIILE IN SERIE IN CHINA

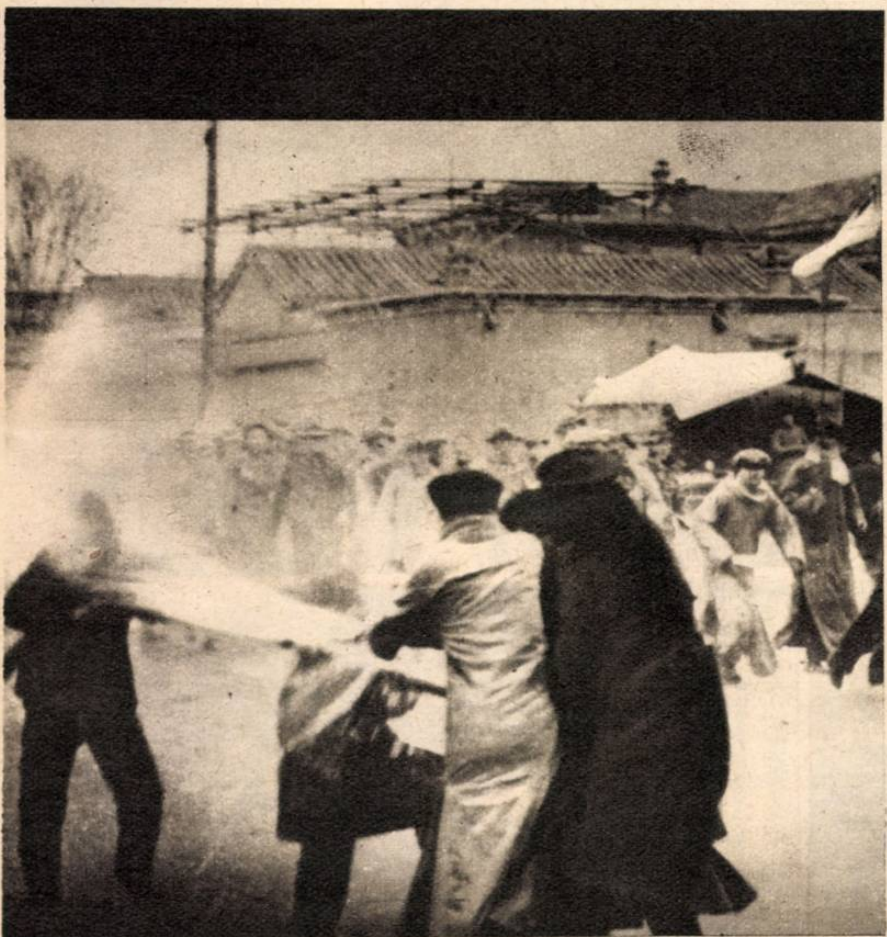
Guvernul chinez a adus recent o modificare vechiului obicei chinez după care ceremonia căsătoriei era de un fast neobicinuit. Se întâmpla destul de des ca tinerii însurați — pentru a nu călca tradiția — să cheltuiască atâta pentru nunta lor, încât apoi nu mai aveau cu ce să trăiască. Acum, lucrurile s'au schimbat și ceremonia este foarte simplificată. Căsătoriile se oficiază chiar în serii mari. Fotografia noastră a fost luată la Shanghai în timpul ceremoniei nupțiale a 130 de perechi.

SPECTACOL DE GALĂ IN CINTEA PREȘEDINTELUI BENEȘ

Cu prilejul alegerii d-lui Eduard Beneș ca președinte al republicii cehoslovace a avut loc un mare spectacol de gală la opera din Praga. Fotografia noastră înfățișează un aspect din sală în clipa când orchestra intona imnul național. Dl. și d-na Beneș se află în loja din mijloc cu covor.

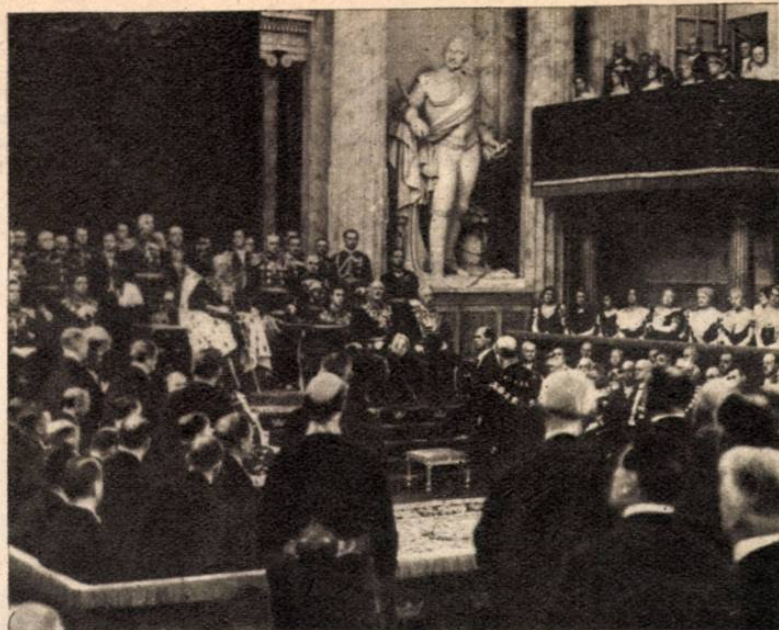
MANIFESTAȚIE STUDENȚEASCĂ LA PEKING

Mai bine de opt sute de studenți au manifestat recent la Peking împotriva Japoniei și împotriva autonomiștilor din China de Nord. S'au produs ciocniri cu poliția și mai bine ca 100 de manifestanți au fost grav răniți. Fotografia noastră înfățișează pe polițiști întrebuițând furtunile cu apă ale pompierilor pentru a ține la distanță pe manifestanți.

MECCA VA FI MODERNIZATĂ

Un concern bancar din Egipt a luat asupra-și modernizarea orașului Mecca. În primul rând se va face o instalație modernă de apă potabilă, apoi se va face canalizarea orașului, iar străzile vor fi luminate cu electricitate. Fotografia noastră înfățișează strada principală din Mecca străbătută de pelerini.

DIN STRĂINĂTATE

VERITABILELE

Pastile VALDA

nu se vând decât în cutii originale purtând numele VALDA.

Numai ele sunt eficace pentru a preveni și îngriji

RĂCELI, DURERI DE GÂT

Răgușeli, Gripă, Astm etc.

Nu vă lăsați induși în eroare

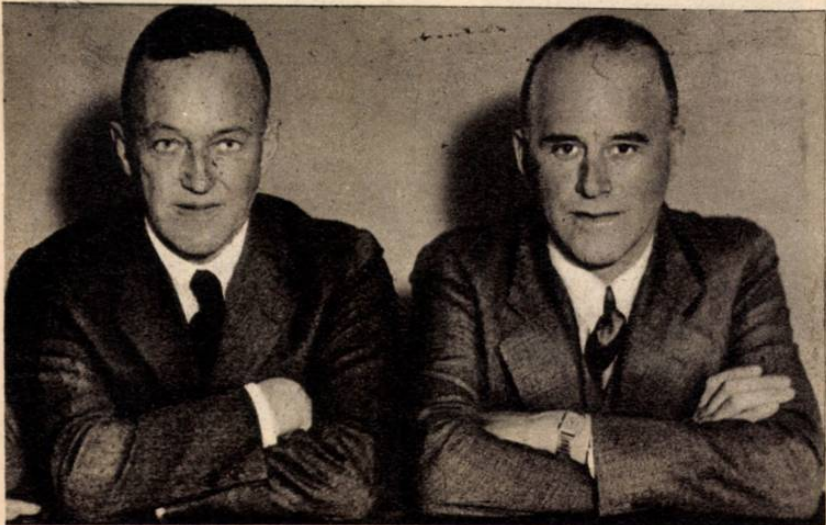
Veritabile sunt cele vândute în cutii originale singurele eficace.

Preț pentru public cutia Lei 33

La farmacii și orogerii.

AVIONUL CARE NU POATE FI DOBORAT

Ministerul aerului britanic a dat recent la Vickers o mare comandă a unui nou tip de avion de război. Noua mașină este cu 35—40% mai ușoară decât cele de până acum și are deci un câmp mult mai mare de acțiune. Interesant la noul tip este însă faptul că a fost astfel construit încât nu poate fi doborât nici cu obuze de tun. Fotografia noastră înfățișează noul tip de avion.

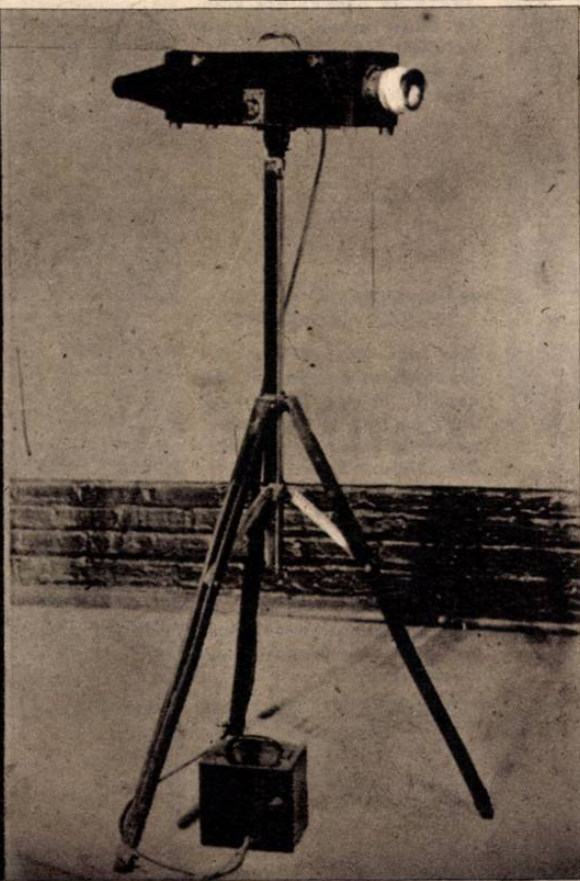
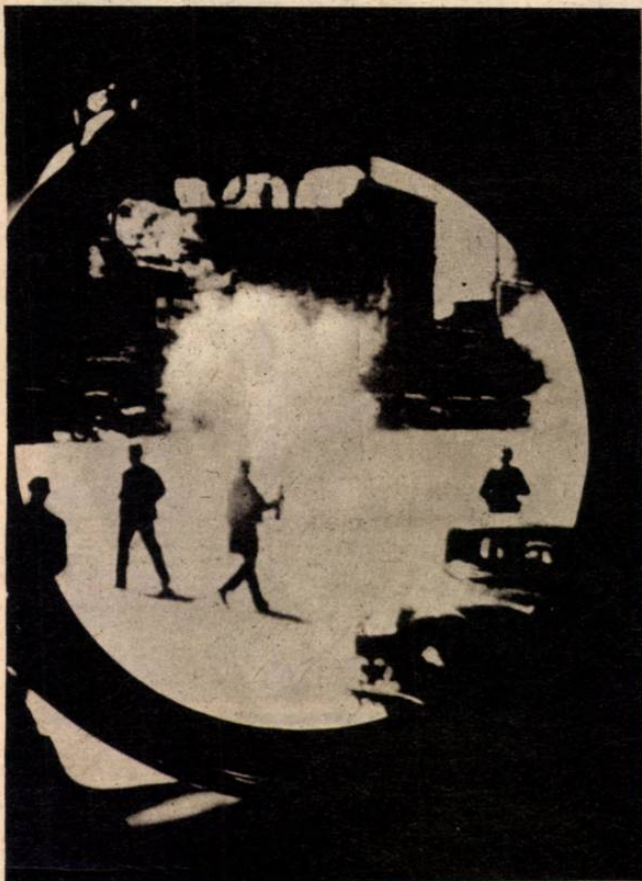

REGĂSIREA AVIATORILOR ELLSWORTH ȘI KENYON

Vaporul englez „Discovery II” a transmis săptămâna trecută un mesaj prin radio prin care anunță că a găsit pe cei doi aviatori Ellsworth și Kenyon dispăruți în Noembrie trecut. Ambii sunt în perfectă stare de sănătate și au fost luați pe bordul vasului. Fotografia noastră înfățișează pe Lincoln Ellsworth (stânga) și pe Herbert Holick Kenyon.

FOTOGRAFII NOAPTEA

Inginerii U. K. Zworyn și George A. Morton din Saint Louis (Statele Unite) au pus la punct un aparat pe care l-au numit „Electron Telescope” și cu care se poate fotografia noaptea fără nici un fel de lumină cu ajutorul razelor infra-roșii. În fotografiile noastre: STANGA, o fotografie făcută noaptea cu „Electron Telescopul”; DREAPTA, aparatul.

LUI MORGAN NU-I PLAC REPORTERII FOTOGRAFI

Fotografia noastră îl înfățișează pe renumitul bancher new-yorkez John Pierpont Morgan, încercând să-și acopere fața, pentru a nu fi fotografiat. Reporterul a lucrat însă mai repede...

UN TRANSATLANTIC PENTRU 7000 DE PASAGERI

Fotografia noastră reprezintă proiectul unui nou transatlantic. Vasul urmează să parcurgă drumul dela Boston la Liverpool. Toate cabinele vor avea aer condiționat. Vaporul va putea cuprinde 7000 de pasageri care vor avea de plătit 60 dolari (în afară de mâncare) pentru o traversare.

INDIA IN SĂRBĂTOARE

Cu prilejul împlinirii a 60 de ani de domnie a maharadjahului de Barowa, s'au desfășurat în acea regiune a Indiei mari serbări. Fotografiiile noastre înfățișează: fațada palatului locuit de maharadjah, iluminată cu prilejul festivităților, și maharadjahul șezând pe tron alături de soția lui Maharani Saheb.

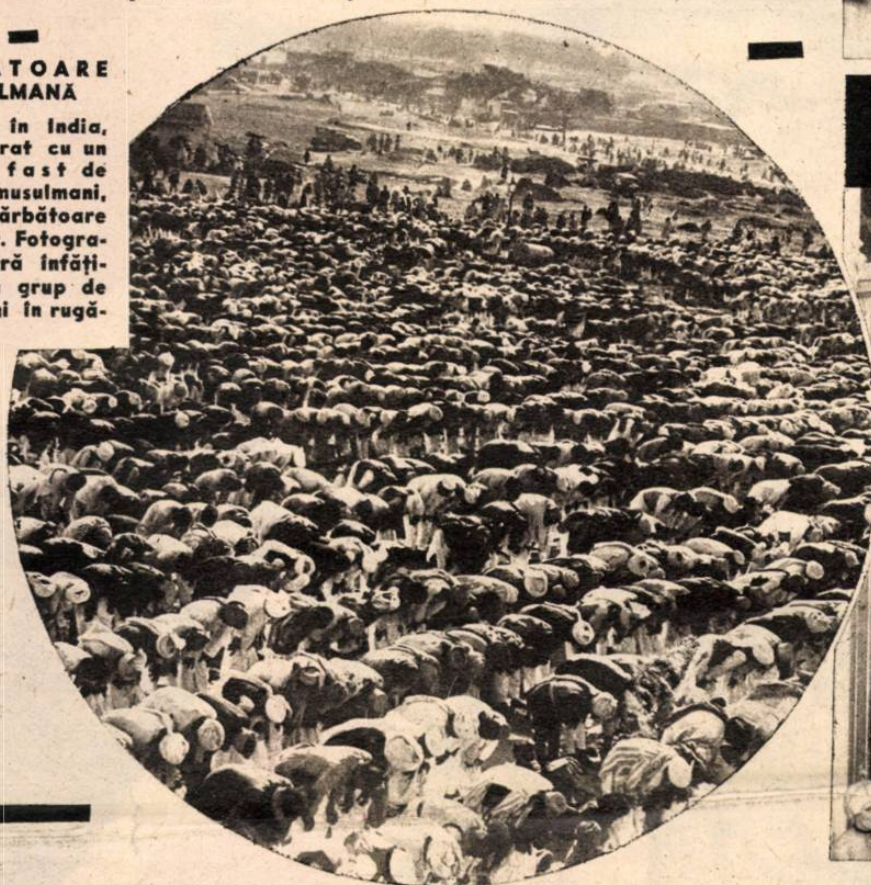
UN BAL LA CALCUTTA

Contesa de Willingdon a dat recent un mare bal în palatul din Calcutta. Fotografiiile noastre înfățișează două aspecte prinse cu acest prilej și anume: Lady Willingdon, costumată ca Maria Antoinette, împreună cu maharadjahul de Jaipur; o vedere generală asupra sălii de bal în palatul din Calcutta.

SĂRBĂTOARE MUSULMANĂ

La Delhi în India, s'a celebrat cu un deosebit fast de către musulmani, marea sărbătoare Id-Ui-Fitr. Fotografia noastră înfățișează un grup de musulmani în rugăciune.

AMNESTIAȚI PENTRU... ECONOMIE

GUVERNUL polonez aflându-se în fața unei grave dileme, datorită enormei aglomerări din închisori, a găsit o soluție... solomonică. Temnițele statului pot cuprinde în total 39.000 indivizi, iar astăzi ele adăpostesc peste 55.000, la cari trebuie să se adauge încă mulți alții. Prin urmare, se impunea găsirea unui remediu, cât mai grabnic cu putință: sau să construiască închisori noi, sau să le golească pe cele existente. Cum însă bugetul în curs n'admite nici o cheltuială de soiul acesta, guvernul a ales o soluție intermediară: va decreta o amnistie largă atât pentru delictele politice, cât și pentru cele de drept comun.

Cu toate ocupațiile în gospodăria
Dv. puteți avea totuși pielea
îngrijită prin **NIVEA**

Deși umblați mereu cu apă caldă și rece, pielea Dv. poate rămâne totuși fină și fragedă. Deci îngrijiți tenul și mâinile cu crema Nivea. Numai „Eucerită” pe care o conține crema Nivea, face să aibă aceasta calitate

ANGLIA E IN DOLIU:
Regele George al V-lea
a murit

Povestea scurtă a vieții lui George al V-lea Regele Angliei

Dela trimisul nostru special, Edmond Demaitre

Când a fost încoronat — acum un sfert de veac și mai bine — numele de familie al lui George al V-lea, Regele Angliei era Wettin, nume pe care l-au purtat ducii de Saxa Coburg-Gotha și prințul consort Albert, bărbatul Reginei Victoria, bunicul Suveranului care a murit. Însă la 1917, Regele Angliei a renunțat la toate titlurile și numirile germane, și de atunci numele său de familie a rămas: Plantagenet-Beaufort-Tudor-Macalpin-Bruce-Stuart-Goelph-Windsor. În afară de Regii Angliei, George al V-lea, număra printre strămoșii săi și pe Carol cel Mare, pe Rodrigo Cidul, pe Frederic Barbarossa și pe Ludovic cel Sfânt al Franței...

Regele ura dansul, dar adesea juca bucurios o partidă de tenis; îi plăcea să se preumblă călare; era un vânător pătimaș și făcea yachting oricâte ori avea posibilitatea. Printre evenimentele sportive la care era dator să asiste, fără îndoială că cele care-l interesau mai mult erau întrecerile de bărci cu pânze. Dealtminteri lucrul e dela sine înțeles: își petrecuse toată tinerețea la marină și străbătând oceanele, se îndrăgostise de mare, de vapoare, de yachture, de corăbii, de vânturi, înfășurit de tot ceea ce alcătuiește viața adevăraților marinari.

Dacă am voi să explicăm această pasiune a Regelui pentru mare, după metodele psiho-analizei, s'ar putea spune că Regele se îndrăgostise de viața de marinar, pentru că pe mare a avut el emoția cea mai puternică, acel simțământ unic, pe care-l dă omului pericolul de moarte... E o poveste de demult... Regele se afla împreună cu fratele său pe o barcă ușoară, aparținând vaporului „Bacchante”. Mai înainte de a ajunge pe vapor, s'a deslănțuit o furtună. Cei trei băbrați cari se găseau în barcă, au luptat eroic împotriva valurilor, când deodată un talaz smulge una din cele două lopeți. Totul părea pierdut... Din fericire, Francis Chodwick, bărbatul care întovărășea pe rege și pe fratele său, fără șovăire se aruncă în mare și isbutește să prindă rama. După o jumătate de oră, cei doi prinți și tovarășul lor se aflau teferi și sănătoși pe bordul vaporului „Bacchante”.

Oricât ar fi de mare, unui rege i se întâmplă câteodată să treacă prin clipe grele... În afară de pericole, necazuri și griji, regii îndură uneori și neplăcerile mărunte ale vieții... Se cunosc cel puțin trei cazuri când Regele George al V-lea — fără a lua lucrurile prea în

Fostul rege al Angliei primind
ecent defilarea trupelor.

tragic — a îndurat totuși un sentiment foarte neplăcut. E adevărat că știa foarte bine să se stăpânească și că numai încrunțarea sprincenelor i-a trădat indignarea în clipa în care bunăoară curtea a asistat la ceea ce s'a numit în Anglia „scandalul sufragetelor”...

Aceasta a fost cu câțiva ani înainte de războiu, când o mână de femei ducea o luptă desndădăuită pentru dreptul de vot al semenelor lor. Potrivit legii, acele care atacau cu armele în mână pe agenții de poliție, erau închise; în cazul în care arestatele încercau să facă o grevă a foamei, autoritățile le alimentau cu sila. Dar iată că într-o seară, când au fost prezentate Majestăților Lor câteva tinere care-și făceau intrarea în lume, o domnișoară, după ce-a făcut reverența tradițională, a început să strige:

— Rog pe Majestatea Voastră să ordone încetarea chinurilor la care sunt supuse femeile!...

Nici Regele, nici Regina n'au clipit. Niciun gest n'a trădat emoția lor. Sir Douglas Dawson, atașat pe lângă Marele Șambelan, a luat pe tânăra fată de braț și a condus-o spre ușă.

O altă scenă foarte neplăcută s'a petrecut la Ambasada Statelor Unite, unde Regele asista la masa oferită de domnul Harwey, care fusese rechemat de către guvernul său. După masă, ambasadorul a întovărășit pe Majestatea Sa până la trăsura. Regele i-a întins mâna, apoi a adresat câteva cuvinte de adio diplomatului. Acesta, încântat, a strâns mâna Regelui, apoi cu un gest mai mult decât familiar l-a bătut ușor pe spate, pe Suveran...

Cea de a treia întâmplare, a fost aproape la fel. Marele humorist american Mark Twain a fost prezentat Regelui în timpul unei garden-party. Scriitorul a salutat pe Rege cu adânc respect, dar a rămas cu pălăria pe cap...

Dar să ne întoarcem la sporturi... Regele era unul dintre cei mai buni țințași ai regatului, deși se știe că spre a ținti nu-și ținea arma după regulă. În loc să

Poarta castelului regal din Sandringham unde și-a dat obștescu sfârșit regele George V.

Cetățenii Londrei urmărind la poarta palatului Buckingham afișarea buletinelor medicale cu boala regelui.

Un trup oțelit

Ca să i se mărească duritatea și să i se dea elasticitate, fierul se căleşte. Muier brusc în apă după ce a fost ridicat la o temperatură înaltă, el căpătă acele proprietăți speciale care îl fac apt la multiple întrebări. Corpul omenesc are și el nevoie de tărie și elasticitate pentru a rezista la atâtea încercări la care îl supune viața. Oricât am fi fericiți de nevoi materiale, s-au dus vremile traiului în puf. Viața modernă ne smulge fără cruțare din culcușul confortabil și ne aruncă în vâltoare, la întâmplare, fără să țină seama nici de fragilitatea noastră, nici de dușmanii, vii sau neînșuflețiți, infiniți de mari sau infiniți de mici, care ne pândesc, nici de rigorile climatice în mijlocul cărora suntem siliți să trăim.

Iată de ce trebuie să ne întărim trupul, să ni-l oțelăm, așa cum se căleşte fierul pentru a-i spori duritatea. Singurul mijloc pentru aceasta e întrebarea Tonoglobinei, preparatul specific pentru combaterea anemiei și a limfaticismului și pentru menținerea și sporirea proporției de globule roșii din sânge. Sub formă de vin tonic sau sirop, Tonoglobina conține o serie de substanțe ca: Hemoglobină, Extract de Ficai, Glicerofosfat de Calciu. Vitamine, care înviează trupul debilitat și oțelesc organismele normale.

Artin

CEL MAI EFICACE LAXATIV,
nu provoacă dureri, nici turburări! Nu obișnuiește stomacul.
ARTIN constituie tratamentul ideal al CONSTIPAȚIUNILOR acute și cronice.

EXCELENTELE

produse „TABAN“

pentru îngrijirea tenului se găsesc la institutul de înfrumusețare

Calea Victoriei Nr. 1
Telefon 3.09.60

Deveniți zilnic mai frumoasă

Iacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și «perb parfumată».

Crema Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65. Cereți o mostră de Coldcream contra Lei 12 timbre la »Parfex« Cal. Moșilor 78 București.

Citiți „MAGAZINUL“

Publicația publicului select. Apare lunar 160 pag. Lei 25

DRAMA DIGESTIEI

Specialiștii bolilor de stomac sunt de acord să aducă mărturie că influența digestiei asupra celorlalte organe ale corpului, asupra sistemului nervos și asupra mentalității acelor care suferă de stomac, e capitală. Influența unei rele digestii asupra caracterului e netăgăduită pentru că, de două ori pe zi, digestia constituie, pentru unii martiri ai stomacului, veritabile drame. Excesul de aciditate, care pricinuește, întotdeauna, abundența de gaze, senzații de acru, migrene, îngreunări la mers și somnolență, e stăvilit instantaneu, e neutralizat, printr-o mică doză de Magnesia Bisurata luată după fiecare masă. O mică doză e suficientă. În trei minute, toate aceste suferințe sunt alinate și dramele zilnice dispar din existență. Magnesia Bisurata care e prescrisă de medici, poate fi luată după fiecare masă, până la lecuirea definitivă și completă. Magnesia Bisurata are acest lucru ce nu aparține niciunui alt remediu împotriva bolilor de stomac: ea nu creează „obișnuința”, adică e de prisos de a vă droga până la sfârșitul vieții. De vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu prețul de lei 75 sau în format mare economic lei 110. 5061

M-me AXELRAD
Str. Nicolae Filipescu 27
SOLDEAZĂ
Rochi-Montouri
primește Comenzi

D O A M N E L O R !
Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7.

Dr. B. LAVER
Medic de sanatoriu, chirurgie,
Boli de Femei
Genito-Urinare
Consult 3—5 p. m.
B-dul Carol 45. Tel. 3.20.72

Dr. Elisabeta Molnar
Medic stomatolog al Casei Centrale, Chirurgie și lucrări dentare.
Consult 3—5
Str. Brezoianu 29, Et. I.

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8 sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctorițe din Berlin.
Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărimurile cosmetice.
Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

DOCTOR

IONEL HAIMOVICI
STRADA ITALIANA Nr. 5
(colț Bulevardul Carol)
Telefon 382.71

sustină țeava puștii îndoind brațul stâng, el întindea brațul acesta drept înainte. Oricine ar fi încercat să-l imite, ar fi oșchit foarte prost.

Un înalt funcționar al Curții îmi povestește că într-o zi întovărășind pe Rege într-o plimbare scurtă, s'au înapoiat după o oră, după ce-au omorât doi fazani, un iepure, patru rațe, opt zecișipatru de becafe, cinci lișițe, patru potârniche și un porumbel. Singur Regele îi împușcase... Numai de cinci ori greșise ținta.

Trebuie să mai adăugăm că Regele George al V-lea se putea mândri ca vânătorul care a ucis cel mai mare tigru și cel mai mare leopard. Totuși — deși vânașe adesea în Indii și în Africa — întâmplarea cea mai neobicinuită de vânătoare, a avut-o lângă Balmoral, unde avea obiceiul să vâneze cerbii, anume păstrați pentru vânătorile regale. Într-o zi văzând o turmă de cerbi, Regele a deosebit un animal neobicinuit, care avea coarne, sau mai precis podoabe curioase, care semănau cu niște coarne uriașe. Își poate închipui oricine bucuria lui... De multă vreme Regele căuta un cerb care să aibe coarne neobicinuite de mari, cu gândul să bată un record, stabilit de bunicul său, prințul consort, care a fost proprietarul celui mai frumos trofeu, păstrat și astăzi în castelul dela Balmoral. În aceste condițiuni, bineînțeles că cerbul a fost urmărit, și în cele din urmă doborât de Rege. Când s'au cercetat coarnele, s'a văzut că animalul bătându-se cu un alt mascul, l-a învins și i-a rupt o parte din coarne, care s'au încurcat între ale lui. Spre a scăpa de acest trofeu supărător, cerbul și-a tot frecat capul și coarnele de sârma de fer care înconjură parcul, ceea ce nu făcu decât să-i înrăutățească situația neplăcută. Căci s'au găsit printre coarnele sale cam douăzeci de metri de sârma, pe care cerbul a rupt-o din gard. „Să ucizi un cerb care are două perechi de coarne, — spunea Regele râzând — treacă-meargă... dar să vrei să bați un record și în cele din urmă să dobori douăzeci de metri de sârma, asta e prea mult...”.

Oricât ar fi fost de îndrăgostit de yachting și de vânătoare, totuși nu acestea se pot considera că au fost slăbiciunile Regelui. Pasiunea lui pentru mărci a fost mai puternică decât aceea pe care a vădit-o pentru vânătoare și pentru mare. Nu se prea știe că Regele George al V-lea a fost nu numai posesorul faimosului diamant Koh-i-noor și al celei mai frumoase colecții de perle fine, dar că avea și cea mai mare, cea mai completă și cea mai bogată colecție de mărci poștale, pe care au cunoscut-o vreodată filateliiștii. Se găseau în colecția sa unele specimene de o valoare de 10—15.000 lire sterline. Colecția era păstrată în casele de fer ale palatului, iar cheile erau ținute de Rege și de Marele Șambelan. Uneori, suferind de insomnie, Regele se scula în mijlocul nopții, deschidea casele de fer, și-și petrecea restul nopții cercetându-și colecția...

Când se afla la Londra, Regele lucra aproape toată ziua. Dar ar fi o greșală să se creadă că în timpul vacanțelor nu mai avea nimic de lucru. Castelele din Sandringham și din Balmoral sunt legate cu palatul din Buckingham prin fire speciale, și se întâmplă că Regele era chemat la aparat de zece și de douăsprezece ori pe zi. Ba chiar de două ori pe zi veniau așa numiții „Kings Messagers”, curierii speciali ai Regelui, aducând în genți de piele toate documentele pe care Regele trebuia să le semneze sau să le studieze. Regele nu putea suferi superficialitatea; el voia să cunoască toate amănuntele afacerilor care interesau imperiul său.

Era pătruns de spirit democratic. Generalul H., care întovărășia pe Rege în cursul numeroaselor vizite pe care George al V-lea le-a făcut în timpul războiului soldaților săi, mi-a povestit referitor la aceasta, o întâmplare caracteristică. Într-o zi, pe front, Regele a venit singur în fața unei colibe de unde se auzea svon de glasuri. Se opri în fața unei care era numai proptită și bătut. Nici un răspuns. Bătut din nou. Soldații care erau prea ocupați cu jocul, tot nu răspundeau. Însfârșit, când Regele bătut pentru a treia oară, soldații strigară:

— Hei, prea cuviinciosule! Nu mai fi atât de politicos, și intră odată...

Regele intră, soldații îl recunoscuseră... Își poate închipui oricine această scenă... Regele se ținea din răspuneri ca să nu isbucnească în râs. El cercetă pe soldați despre nevoile lor, apoi le dete ordin să meargă la cantină să bea câte-un pahar de vin... bineînțeles în socoteala Lui.

Ne vine în gând întrebarea ce nume o să i se dea de către posteritate? Va fi numit oare în istorie, George cel Pașnic sau George Navigatorul?

Oricum, e tot una... Și istoria și legenda vor recunoaște că a fost nu numai un Rege mare, dar și un mare cetățean, un adevărat părinte al mării familii care a fost poporul său. Și acesta va fi omagiul cel mai înălțător, cel mai profund, acordat lui George al V-lea, Regele Angliei și Împărat al Indiilor, care înconjurat de dragostea întregului său popor și de respectul lumii întregi, a închis ochii pe vecie...

Fotografiile de mai sus îl înfățișează pe fostul rege George V la diferite vârste. Dela stânga spre dreapta: la 4 ani, la șase ani în costum de marină, la 22 ani ca locotenent de marină, la 46 de ani în ziua încoronării.

PE FRONTUL FRANCEZ

Fotografia alăturată datează din timpul războiului mondial și înfățișează pe Regele George V pe frontul francez împreună cu fiul său mai mare, actualul rege Eduard VIII.

UN RECENT PORTRET...

al fostului Rege George V în uniformă de marină.

DOI REGI: GEORGE V ȘI EDUARD VIII ÎN DIFERITE MOMENTE ALE VIETII LOR

Fotografiile de mai jos îl înfățișează pe noul rege al Angliei Eduard VIII la diferite vârste. Dela stânga spre dreapta: la doi ani și jumătate, la zece ani în costum de marină, ca tânăr ofițer și cavaler al ordinului Bath.

TREI GENERAȚII

Fotografia noastră îl înfățișează pe Eduard VII fostul rege al Angliei, împreună cu fiul său George V, pe vremea când acesta era principe de Wales și cu actualul rege Eduard VIII, nepotul său.

PRIMA FOTOGRAFIE A NOULUI REGE

Iată mai jos prima fotografie a noului rege Eduard VIII al Angliei fost până mai ieri principe de Wales. El este în automobil împreună cu fratele său ducele de York, actualul moștenitor al tronului. Mașina condusă de șoferul fostului rege, îi conduce de la castelul din Sandringham la aerodromul din Bircham Newton de unde amândoi au luat avionul pentru Londra.

EDUARD VIII...

fotografiat pe vremea când era principe de Wales, în uniformă gărzii personale a regelui Angliei.

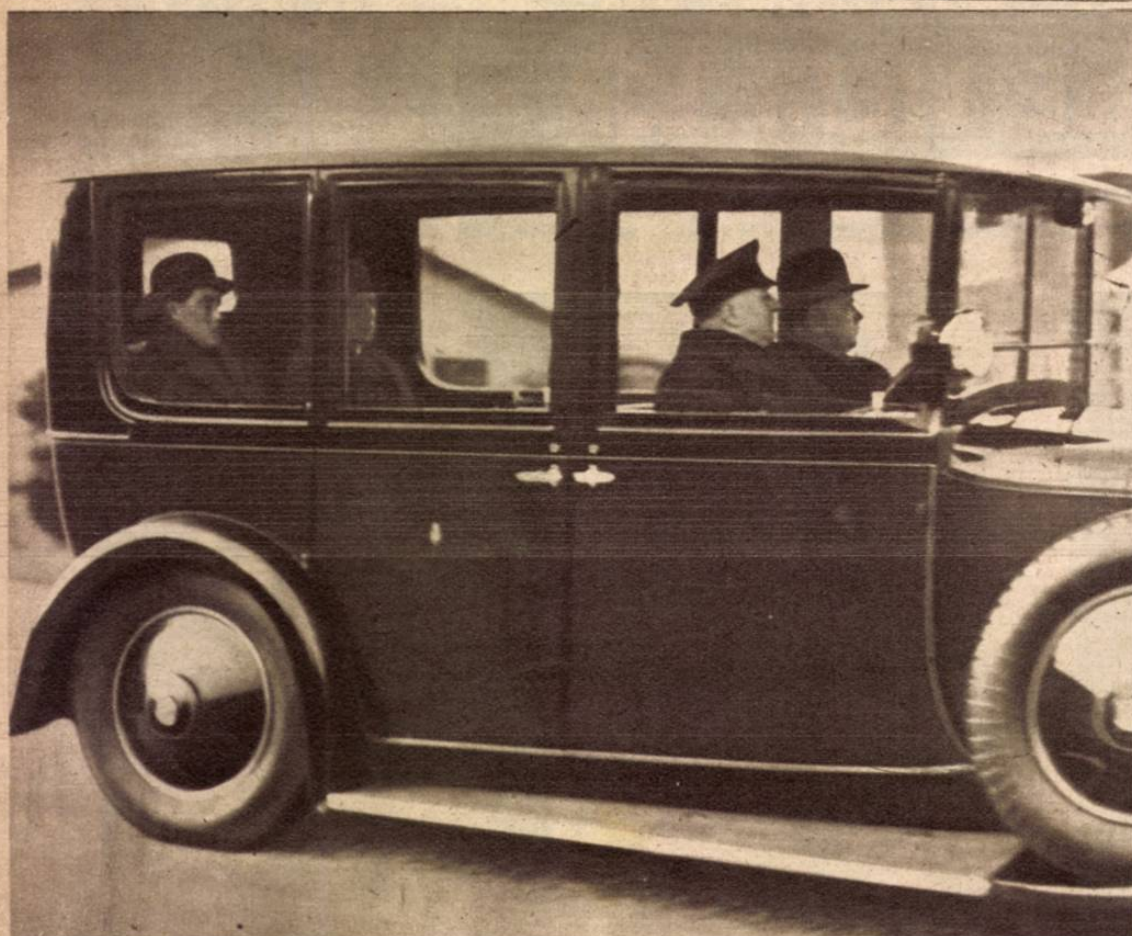

NOUL REGE ȘI INVALIDII DE RĂZBOI

Fotografia noastră îl înfățișează pe Eduard VIII noul rege al Angliei, întreținându-se în timpul unei ceremonii, pe vremea când era principe de Wales, cu invalizii de război.

Edward VIII

Prima iscălitură a noului rege
Eduard 8

MICUȚELE PRINCIPESE...

...Elisabeta și Margareta, fiicele ducelui de York, au fost aduse la căpătâiul bunicului lor bolnav.

URGENT

Charges to pay

RECEIVED
at Central Telegraph
Office, E.C.1.

**POST OFFICE
TELEGRAM**

Prefix. Time handed in. Office of Origin and Service Instructions. Words.

2 12.28 SANDRINGHAM OHMS PRIORITY L 24

LORD MAYOR LONDON -

I AM DEEPLY GRIEVED TO INFORM YOU THAT MY BELOVED
FATHER THE KING PASSED AWAY PEACEFULLY AT 11.55 PM
TONIGHT - EDWARD ** 11.55 ***

For free repetition of doubtful words telephone "TELEGRAMS ENQUIRY" or call with this form

REGELE A MURIT TRĂIASCĂ REGELE!

CEI PATRU FII AI REGELUI ANGLIEI

Iată pe cei patru fii ai Regelui Angliei recent
fotografiați. De la stânga spre dreapta: Ducele de
Kent, Regele Eduard VIII (fost până mai ieri prin-
cipe de Wales) Ducele de York și Ducele de
Gloucester.

PROCLAMAREA NOULUI REGE

Conform tradiției, proclamația suirii pe
tron a noului rege, a fost citită și în
principalele piețe ale Londrei. Fotogra-
fiile noastre au fost luate la Temple Bar
unde este poarta oficială a orașului.
Acolo, cortegiul heralților, al înalților
demnitari și al clerului a găsit bariera
orașului închisă printr-o funie de mătase.
Conducătorul cortegiului a cerut să fie
lăsat să intre pe teritoriul orașului
pentru a vesti că Marea Britanie are un
nou rege. Primarul a poruncit să fie des-
chisă bariera și cortegiul a pătruns în
oraș pentru ca un vestitor al regelui
să citească în picioare, în calească, pro-
clamația.

DRAPELUL INDOLIAT

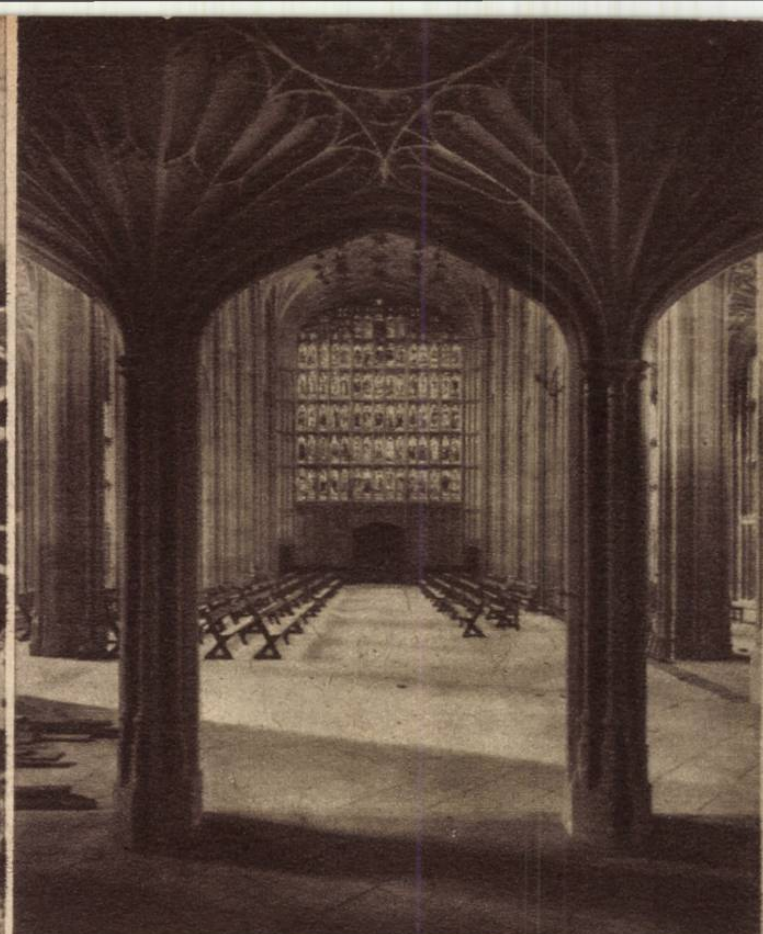
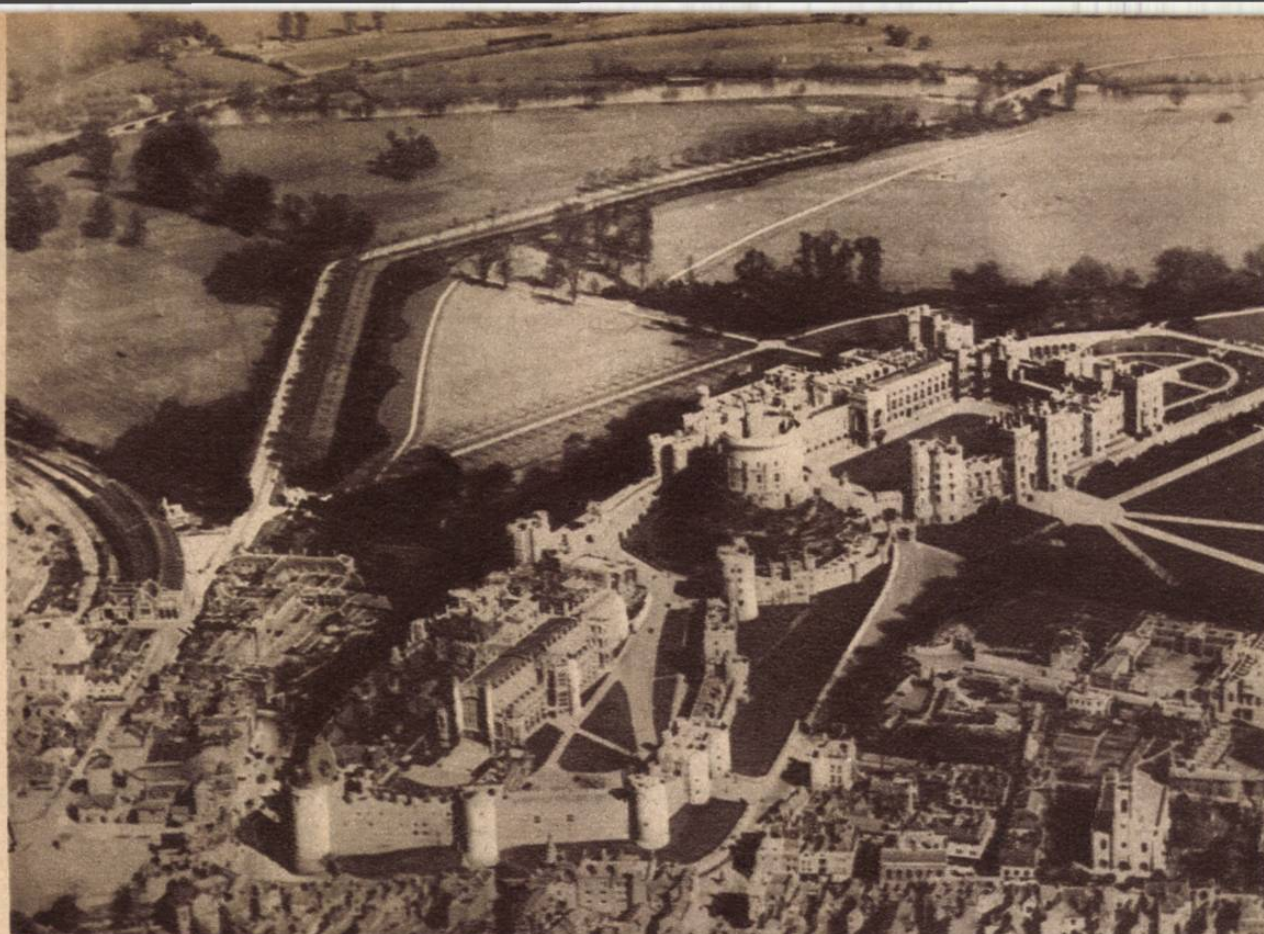
Imediat după ce s'a anunțat moartea re-
gelui toate edificiile au arborat drapelul
indoliat. Fotografia noastră surprinde
frontispiciul din Londra, cu steagul co-
borât la jumătate în semn de doliu.

TELEGRAMA REGELUI EDUARD VIII CĂTRE PRIMARUL LONDREI

Fotografia noastră înfățișează o
reproducere a telegramei pe care
a adresat-o noul rege Eduard VIII
primarului Londrei, imediat după
încetarea din viață a regelui
George. Cuprinsul este următo-
rul: „Sunt profund mișcat să vă
aduc la cunoștință că iubitul meu
tată, Regele, a încetat din viață
în pace astă noapte la 11,55 —
Edward”. Această telegramă re-
prezintă primul act public al nou-
lui rege fost până mai ieri prin-
cipe de Wales.

CASTELUL WINDSOR

Fotografia noastră înfățișează o vedere din avion asupra castelului Windsor, în al cărui mauseleu regal va fi înmormântat Regele George V.

PUȚIN ÎNAINTE DE MOARTEA SUVERANULUI...

...membrii Crucii Roșii din Sandringham au îngenunchiat în fața palatului rugându-se pentru rege.

RUGĂCIUNE PENTRU REGE

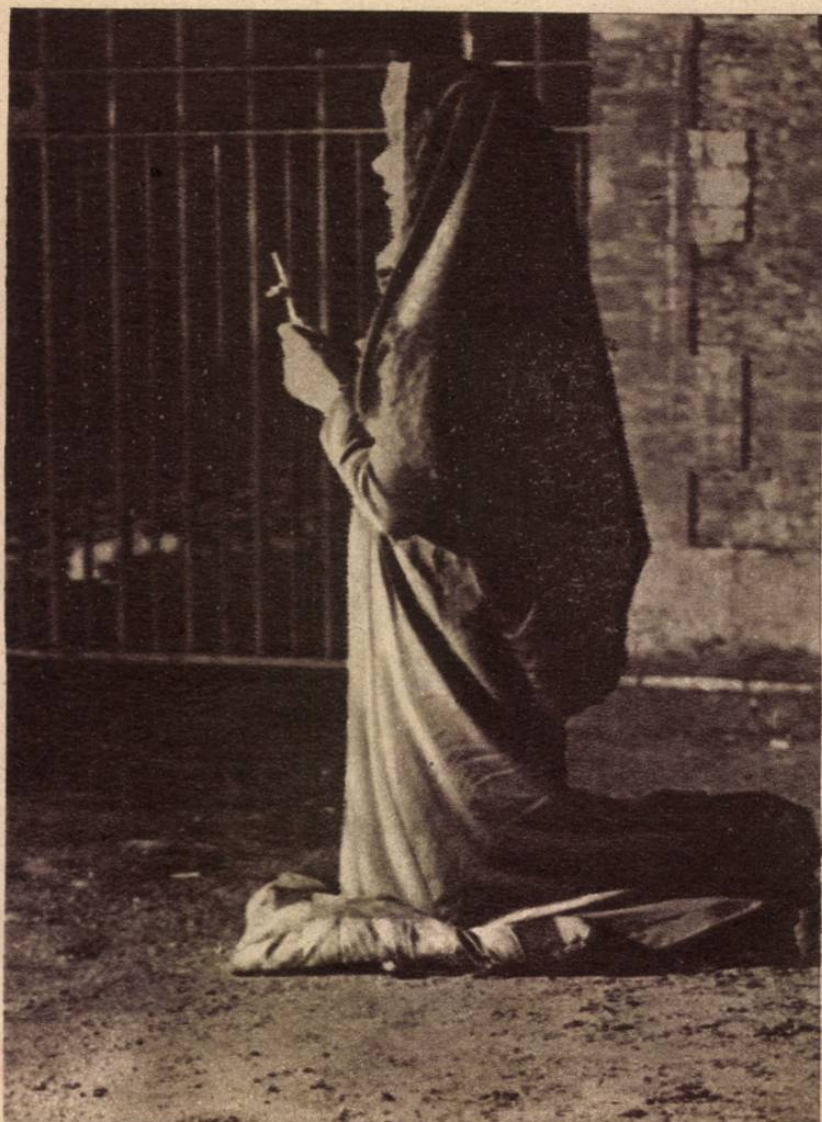
În ziua care a precedat morții regelui George, atenția întregului imperiu britanic era concentrată la Sandringham unde zăcea bolnav suveranul. Fotografia noastră înfățișează o mlaie, rugându-se la intrarea palatului din Sandringham pentru rege. Instantaneul a fost luat târziu noaptea, la 19 ianuarie.

ACI VA ODIHNI REGELE GEORGE V

Întă interiorul capelei St. George de la castelul din Windsor, unde se află cavoul familiei regelui George V și unde va fi depus corpul său neînsuflețit.

POPORUL PLÂNGE...

Imediat ce s'a afișat la palatul Buckingham din Londra buletinul care anunța încetarea din viață a regelui George, o tristețe adâncă a cuprins pe toți acei care se aflau acolo. Femeile plângeau pe regele iubit așa cum vedem în fotografia noastră.

ADUCEREA RĂMĂȘITELOR PĂMÂNTEȘTI ALE REGELUI GEORGE V LA LONDRA

Regina Mamă Mary și Regele Eduard la sosirea la — Londra. —

Fotografia noastră înfățișează pe regina mamă Mary și Regele Eduard VIII după sosirea la Londra în King's Cross Station. În spatele lor ducele de Gloucester. Ei au sosit cu trenul special care a transportat trupul neînsușleț al regelui mort de la Sandringham la Londra.

Calul favorit al suveranului

La transportarea sicriului dela biserica Mary Magdalena din Sandringham, afetul de tun a fost urmat de membrii familiei regale și de micul pony „Jock” calul favorit al fostului suveran.

De la Sandringham, trupul neînsușleț al regelui a fost adus la Londra unde a fost așezat pe un catafalc la Westminster Hall. Pe sicriu a fost așezat sceptrul regal și coroana cu pietre prețioase. Ofițerii din garda personală fac de strajă purtând uniformă de gală.

Regele George V la Westminster Hall

Un REGE MODEL

Regina Mary a Angliei, soția lui George V și mama noului rege Eduard VIII.

Regina Mary vizitând un cartier periferic al Londrei și împărțind daruri copiilor săraci.

Iată o vedere din avion a castelului din Sandringham unde și-a dat obștescul sfârșit, Regele George V al Angliei.

E LOGIILE care s'au adus fostului Rege al Angliei, George al 5-lea, cu prilejul morții, au depășit cu mult obișnuitele discursuri și necroloage, de o rece solemnitate. E o dătină și o politeță ca regii să nu fie vorbiți de rău, în timpul vieții, și să fie omagiați după moarte.

Cu George al V-lea lucrurile s'au schimbat: durerea poporului englez este mai mult decât o convențiune, căci el știe de câte ori Regele lui l-a cruțat de suferințe și de câte ori i-a evitat tragediile sociale. Omagiile aduse la catafalcul suveranului, au pornit din inimi total cernite, încredințate că nici un omagiu și nici mulțimea lor n'ar depăși meritele excepționale ale fostului rege.

S'ar crede că regalitatea engleză are de veacuri o situație nu se poate mai ușoară: tradiția parlamentară a început dinaintea revoluției franceze, fiind deci întâia în Europa, iar însușirile oamenilor politici englezi au fost din totdeauna de prim rang, dovadă, însemnătatea și întinderea imperiului colonial englez. Ce-ar mai avea de lămurit, de împăcat, un rege englez?

Această părere, foarte răspândită, mai cu seamă în țara noastră, e cu desăvârșire falsă.

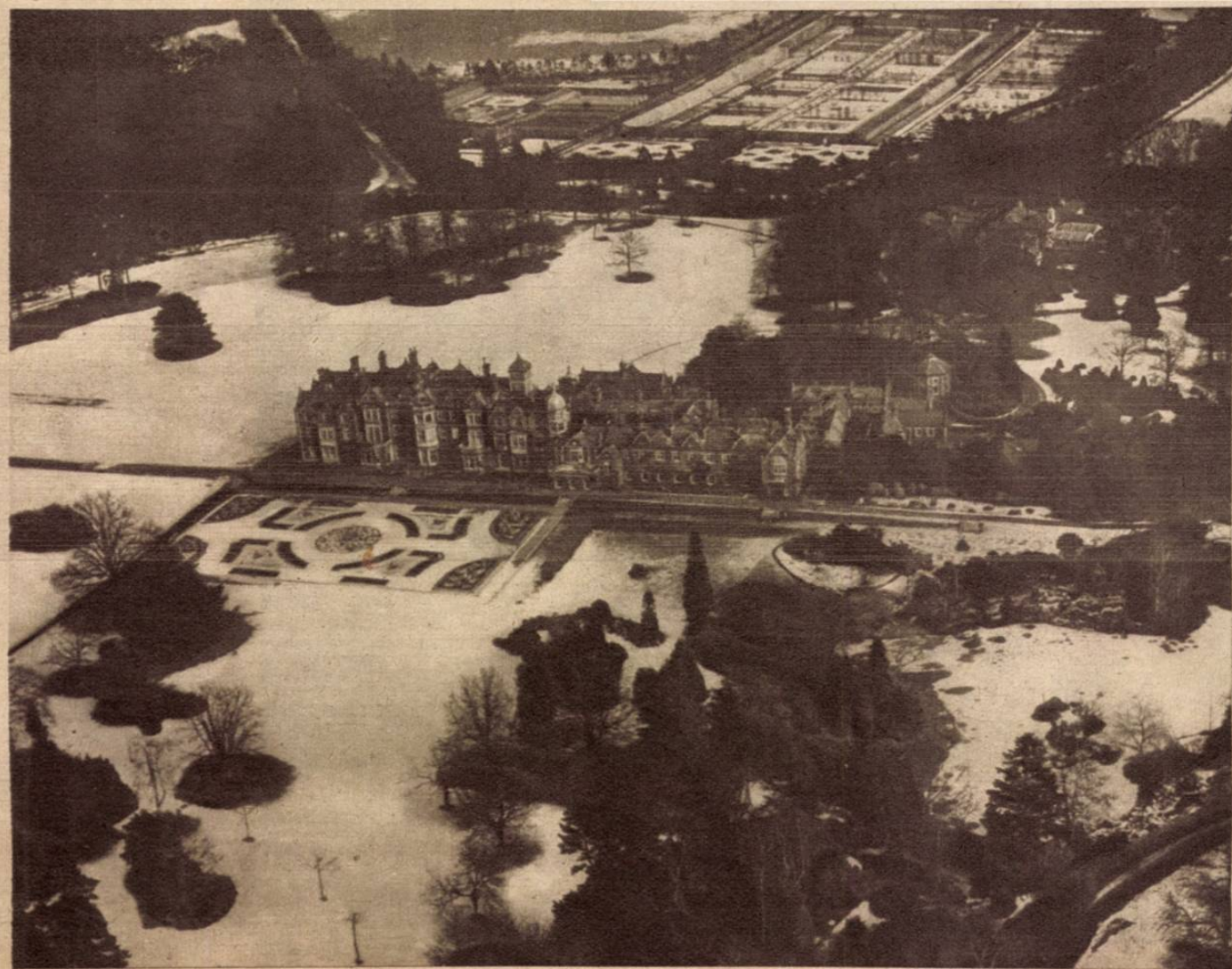

În primul rând unitatea politicii engleze, de care avem tot dreptul să ne minunăm, e o **rezultantă** — iar părerile oamenilor politici din Anglia, mai mari sau mai mici, nu sunt mai puțin diferite ca ale oamenilor politici din celelalte țări; ele sunt uneori diametral opuse, adică oricând gata să arunce țara într-o catastrofă.

Aici intervine forța ponderatoare a regilor englezi, aici s'a arătat geniul politic al fostului suveran. Nu trebuie să uităm că după constituția britanică puterile regelui sunt subordonate parlamentului. Efectiv, regele nu are în Anglia decât un singur drept: **să dea sfaturi**. Toate celelalte acțiuni îi sunt dictate de parlament, adică de voința poporului.

Sfaturile regelui George al V-lea au fost de asemenea natură, încât de câteva ori, în cele trei decenii ale domniei lui, uriașul imperiu a fost ferit de desmembrare, război civil și înfrângere, deși fusese în preajma lor. A doua zi după urcarea lui pe tron, în 1911, găsește politica Angliei într-o tensiune, care-ar fi dus cu siguranță la grave turburări, dacă regele n'ar fi urmat politica cea mai cuminte, mai în tradiția poporului și democrației engleze. Camera Lorzilor — ai căror membri sunt numiți de suveran — pierzând într'un an ocazia să voteze bugetul țării, în anul următor primul ministru Asquith a prezentat o lege, în Camera Comunelor, după care se anula dreptul lorzilor de a

O excepțională fotografie a fostului Rege George al V-lea cu prilejul vizitei sale în Londra. Suveranul este în mijlocul mulțimii.

Regele Angliei sărutând pe principesa Marina, actuală ducesă de Kent cu prilejul sosirii ei la Londra.

Un recent portret al regelui George V.

Cetățenii Londrei citind la Buckingham Palace buletinul medical afișat puțin înainte de moartea regelui.

Regele George V al Angliei împreună cu regele Eduard VIII (fost principe de Wales) și cu ducele de York la o ceremonie la Londra.

elentă
rafie a
i rege
V luată
jul fes-
lor care
loc la
când
anul a
t 63 ani

mai vota și bugetul. Această lege, spre a deveni valabilă, avea însă nevoie de votul lorzilor. Asquit simțind împotrivirea, a amenințat că va înmulți numărul lorzilor cu atâți partizani, ca să-și poată trece legea. Primul act al noului rege a fost să menție guvernul Asquit — care fusese totuși acuzat, pe străzi, că asasinase pe Eduard al VII-lea! — pentru că Asquit având majoritatea în Camera Comunelor, reprezenta voința legală a poporului englez. Pe aceeași considerație făgăduiește lui Asquit să numească atâți „păiri” câți va dori — numiri de care însă n'a mai fost nevoie, de oarece Camera Lorzilor, în asemenea situație, a cedat.

Dacă regele Angliei, George al V-lea, ar fi urmat sfaturile multor amici din palat și nu instinctul lui politic, atât de sănătos, Anglia ar fi fost dată pradă unor turburări, cu-atât mai dăunătoare, cu cât pricina era numai de însemnătate administrativă.

Abia se potolise conflictul cu lorzii și izbucni conflictul politic pe tema independenței Irlandei. Războiul civil părea iminent. Oamenii politici din Londra luaseră atitudine categorice și extreme: unii erau pentru autonomie, alții pentru înăbușirea în sânge a populației răzvrătite din Irlanda. Ofițerii irlandezi primiseră înștiințări individuale de la generalul lor, naționalist irlandez, că'n caz de conflict armat cu Anglia, îi desleagă de jurământul care le-ar împovăra conștiința.

George al V-lea se dovedi și în această

viețile a milioane de ființe nevinovate, sunt cunoscute — și n'au dus la nici un rezultat. În vreme ce populația Londrei, cuprinsă de frenezia războiului, aclama pe suverani, regele George saluta îndurerat poporul iar ochii reginei Mary, erau plini de lacrimi. În tot timpul războiului, patru ani, regele n'a pus piciorul într'un teatru, deși spectacolul teatral era una din puținele lui plăceri și privia cu nemulțumire tăcută la petrecerile bolnavicioase, ale unora dintre londonezii detraçați de psihoza războiului.

Când s'a luat măsura opririi alcoolului, care mina viața multor muncitori și periclita apărarea națională, această oprire regele a explicat-o și la Buckingham Palace. Când s'au introdus în Anglia cartelele de alimente, palatul, din porunca regelui, a fost supus aceluiași regim.

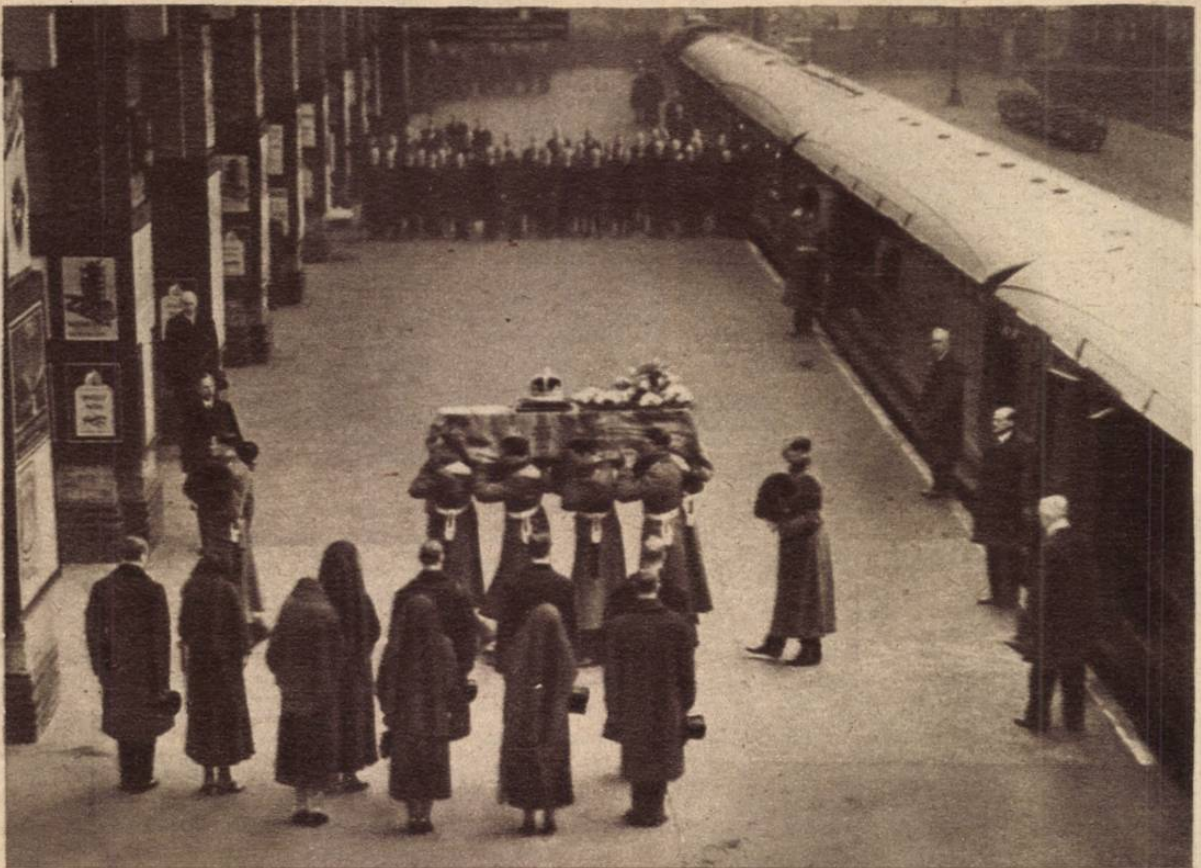
Nu erau atitudini teatrale, ci purtarea unui Rege, care nu înțelegea să se despartă de poporul lui, nici măcar în calitatea și numărul suferințelor.

Regele George al V-lea se putea preumbla pe străzile Londrei fără nici o teamă; nici unui nebun nu i-ar fi putut trece prin minte să atenteze la viața unui asemenea om — în vreme ce dictatorii sunt siliți să trăiască în cetăți, păziți de mitraliere și să iasă la preumblare, precedați de tancuri și mitraliere. S'au prăbușit imperii uriașe, au căzut case domnitoare cu tradiții de veacuri.

Imperiul englez nu s'a desfăcut; regele George a rămas pe tronul lui — și chiar în cazul unei înfrângeri militare, poporul englez ar fi făcut zid în jurul regelui, căci știa că era singurul om care l-ar fi putut ridica din acea suferință. Aiurea, suveranii au fost alungați sau asasinați, a doua zi după înfrângerea trupelor lor...

Dar nici suveranul Bulgariei, nici împăratul Austro-Ungariei, nici țarul Rusiei n'au avut inteligența cumpănită, dragostea de popor și modestia lui George al V-lea.

A.

Coborîrea sicriului din trenul special

Sicriul cu corpul neînsușit al Regelui George a fost coborît din trenul special de către ofițerii din garda personală a Regelui. Regele Eduard, Regina Mary și ceilalți membri ai familiei regale (în fotografia noastră cu spatele) au făcut front la trecerea sicriului.

Pe străzile Londrei

Dela King's Cross Station sicriul cu corpul neînsușit al fostului Rege George V a fost transportat pe un afet de tun la Westminster Hall. Fotografia noastră a fost luată în timpul trecerii cortegiului pe străzile Londrei

Cei patru fii ai fostului rege...

Fotografia noastră înfățișează pe noul rege Eduard, pe ducele de Gloucester, ducele de York și ducele de Kent, în urma afetului de tun care transporta trupul neînsușit al augustului lor părinte.

**DAȚI
DINȚILOR DV.
ALBEAȚĂ ȘI
STRĂLUCIRE!**

Crema antiseptică dentară curăță și îndepărtează petele decolorate și redă albeața naturală.

Dacă dinții dv. sunt urâți pătați și decolorați încât vă e dezagreabil să zămbiți, întrebuințați antisepticul Kolynos. Aplicați seara și dimineața câte un centimetru de cremă pe o periuță uscată. Spuma antiseptică Kolynos pătrunde repede în cele mai minuscule interstii, distrugând milioane

de bacterii bucale, cari produc decolorarea, petele și caria dentară. Dinții Dv. devin albi-strălucitori, iar gura Dv. curată și improspătată.

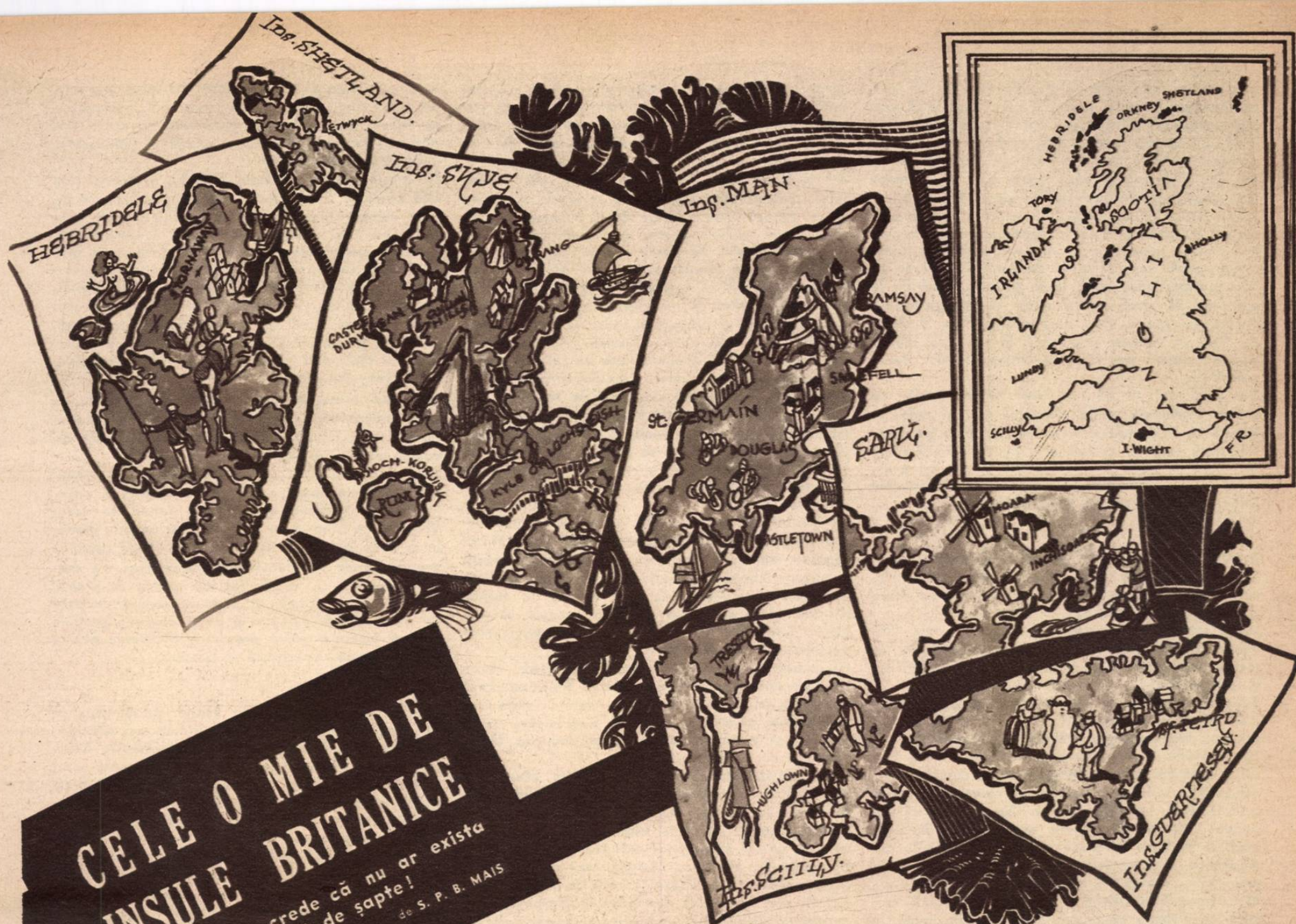
Incepeți cu Kolynos chiar azi, și veți fi încântați.

Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

Citiți „MAGAZINUL“

Publicația publicului select. Apare lunar 160 pag. Lei 25

CELE O MIE DE INSULE BRITANICE

In genere se crede că nu ar exista
mai mult de șapte!

de S. P. B. MAIS

CÂTE insule credeți că există în jurul coastelor Mării Britanii? Șaizeci? O sută douăzeci? Pun rămășag că numărul lor e cu mult mai mare.

Walter de la Mare, dotat cu o viziune de poet, spune că de pe colnicul din Iona a văzut și numărat trei sute, așa că înțelept ar fi din partea dvs. să pariați pe un total de patru cifre. Van Loon, marele geograf american a spus că Marea Britanie este țara farurilor.

Când ai de ales între o mie de insule, n'ar trebui să existe regiuni aglomerate dar aceasta se întâmplă totuși pentru simplul motiv că oricâteori un Englez se gândește să-și petreacă vacanța pe o insulă, alegerea sa se mărginește la una din cele șapte mai cunoscute. Rar îi vine în minte că ar putea s'o pornească spre Est de Londra, spre exemplu. Și totuși, la o aruncătură de piatră, ar găsi printre mlaștinile dela Essex, insule tot atât de singuratece, tot atât de dominate de fantastic și de sgomote ciudate, ca și acelea ale lui Prospero.

Chiar eu, începându-mi explorarea am scăpat insulele și mlaștinile Essexului luând-o ca și toți ceilalți spre Sud Vest.

M'am îndreptat mai întâi către insulele Canalului dar am făcut greșala de a nu porni cu avionul. Dela Southampton la Jersey nu faci mai mult de o oră și toți cei pe cari i-am întâlnit la hotel s'au declarat încântați de ruta aeriană.

Luând calea apei, m'a mirat faptul că vapoarele ignorează Alderney-ul una dintre cele mai fascinante și mai puțin exploatate insule.

Jersey, insula cea mai depărtată de Anglia este

totuși foarte cunoscută. Datorită dialectului locuitorilor cari vorbesc o veche franceză normandă, am avut tot timpul impresia că mă aflam într'o țară străină și în afară de limbă, atât obiceiurile cât și legile regiunii sunt foarte deosebite de ale celorlalte districte. Aci nu există divorțuri și nu se iau impozite pe venituri. Intregul pământ al insulei este semănat cu cartofi și munca câmpului pare a nu lua niciodată sfârșit.

Cum Jersey are numai 10 mile lungime și cinci mile lățime, nu-ți trebuie mult pentru a o explora pe jos, și vilegiaturistul care stă o lună aci se va amuza scăldându-se pe rând în fiecare din numeroasele-i golfuri.

Seniorii Jersey-ului se trag din familia Cartaret care numără mai bine de o mie de ani vechime. Actualul Senior, care este președintele parlamentului și judecătorul ținutului este al 28-lea vlăstar.

Guernsey de o aceeași întindere ca și Jersey-ul, diferind însă ca formă face o intensă cultură de tomate în serele ce-i acoperă mai bine de trei sferturi din suprafață și pare a fi foarte bogată în legende și antichități. Am fost în special impresionat de două vechi zeități primitiv cioplite în granit, una fără cap cu sânii mutilați iar cealaltă, care reprezenta țarina, cu niște ochi cari ziua par închisi dar seara văzuți la lumina torței, devin înfiorător de vii și de scânteetori. Mi s'a spus că locuitorii se mai închină încă pe furiș acestui idol și în cursul lunii Mai, rectorul parohiei în care se află această piesă de artă preistorică trebuie să se scoale anume în zorii zilei, pentru a lua ghirlandele ce i se pun în jurul capului, și banii de pe brațe și pentru a șterge libațiunile vărsate în jurul picioarelor de granit. Guernsey a avut o epocă de aur în zilele corsarilor când într'un singur an se încasa mai bine de un milion de lire ca preț de răscumpărare pentru victimele capturate, dar în Războiul Civil, în vreme ce Jersey-ul sprijinia pe rege, Guernsey-ul trecu de partea parlamentului deoarece Carol I, refuzase să-l ajute a răscumpăra câțiva cetățeni de ai săi capturați de pirații algerieni.

Dar cea mai importantă dintre insulele Canalului

este fără îndoială Sark, care constă într'o rocă înaltă de trei mile lungime, o milă lățime și se ridică cu trei sute cincizeci de picioare (115 m.) deasupra mării. Aceasta a fost tot o fortăreață de pirați; Actualmente o guvernează un „Seigneur” și a rămas singura insulă, cu adevărat feudală, în lume. Proprietarul, Dl. Hathaway, un american naturalizat care s'a căsătorit cu moștenitoarea Insulei „La Dame” nu permite intrarea vreunui automobil pe insula sa. Veniturile domeniilor sale se datoresc în parte taxei de un shilling de persoană pe care o plătesc vizitatorii insulei și parte unui impozit pus pe băuturile spirtoase.

Insula posedă o închisoare care nu are decât doi pensionari și o moară de vânt ce datează din 1576. Domnii dela amiralitate au ocolit odată insula fără a găsi un loc de acostare. Portul său este cel mai mic din lume și din interiorul insulei se poate ajunge acolo doar printr'un tunel deschis cu dinamită în stâncă.

* * *

Părăsind insulele Canalului m'am îndreptat spre grupul Scilly unde am ajuns după patru ore, cu un mic steamer. Sunt vreo douăsprezece insulițe de câte o milă întindere și având fiecare cam vreo sută de locuitori, mai mult sau mai puțin grămădite în jurul unei lagune închise aproape cu totul, și de o albastrime incredibilă. Locuitorii se interesează prea puțin de vizitatori, consacrandu-și toate energiile cultivării florilor de culori vii și cu parfumuri puternice. Câmpiile sunt pline de narcise, zambile, tuberoze, etc.

Am văzut apoi aci un mare număr de păsări străine, în special americane, doborâte cu ocazia unei vânători organizate pe una din insule, și în afară de aceasta, ținuturile sunt atât de puțin turburate de om încât mai toate rocile adăpostesc colonii întregi de păsări marine. Unele specii trebuiesc însă împiedicate a se înmulți într'o prea mare măsură și locuitorii umblă la epoca reproducerii din cuib în cuib, găurind o parte din ouă.

Un spectacol și mai sinistru mi-au oferit însă grădinile insuliței Tresco unde se află înșiruite masco-

tele vaselor sfărâmate de stâncile mascate de apă, ce înconjură aceste insule, și care dacă e să credem în spusele Duceului de Tuscany mort în 1669, au cauzat mai multe naufragii decât s'au pomenit în toate celelalte mări ale Europei la un loc. Din zilele sale și până acum, s'au mai produs încă două sute de naufragii pe această coastă. Poate părea ciudat faptul că locuitorii, care de sute de ani au fost obicinuți să lupte cu marea în cele mai ingrate condițiuni, au devenit în ultima vreme o comunitate de cultivatori de bulbi. Dar florile au adus prosperitatea acolo unde pescuitul abia de le permitea să ducă un trai mizer de azi pe mâine. Astăzi, ei exportă vreo cinci milioane de buchete de flori în fiecare primăvară. Și nu e de mirare că-i interesează mai mult dezvoltarea florilor, decât vizitatorii.

Dar dacă vrei să vă recreați într'un mediu de senină frumusețe, unde albastrul pur al mării se îmbină cu roșul înflăcărat al măceșului de pe coastă, dacă vrei să gustați o liniște desăvârșită stând de vorbă cu niște oameni amabili și privind avânturile în spațiu ale păsărilor marine, atunci insulele Scilly vor fi pentru dvs. țara fermecată.

* * *

Insula omului (Isle of Man), ca și insulele Canalului, iese în calea vizitatorilor și-i reține. Anul trecut au venit aci un milion de vilgiaturisti pe mare și Dumnezeu mai știe câți cu avionul.

Insula aceasta nu se aseamănă cu acelea ale Canalului sau cu grupul Scilly decât prin bogăția de măceș de pe stâncile coastei și atât prin tradiții cât și prin legende, este scandinavă.

Snaefell se ridică cu 600 de metri deasupra nivelului mării și depe ea vezi Anglia, Scoția, Wales-ul și Irlanda, deci o perspectivă nu tocmai redusă.

Legile insulei sunt proclamate în fiecare an în ziua de 5 Iulie de către guvernator depe un mic colnic acoperit cu iarbă și cunoscut sub numele de Tynwald Hill, întocmai cum se făcea acum câteva secole în Thingall din Islanda, sau în Tingwall din Shetland. În vechime se credea că Islanda se afla sub stăpânirea unui magician anume Mananan, care ținea insula într'un vâl de ceață.

El fu înlocuit în secolul al 6-lea de misionarii creștini, care ținură insula sub influența lor, până la venirea Vikingilor. Aceștia înființară în secolul al 9-lea **Tynwaldul**. Timp de câteva secole, lorzii Derby fură regii insulei Man. Unul dintre aceștia, un al șaptelea cavalier care a dat numele său Derby-ului, organizând prima cursă de cai pe insula sa în anul 1627 a fost mai târziu executat de **Cromwell** pentru devotamentul său față de rege. La sfârșitul secolului al 18-lea, insula a fost vândută coroanei de către ducele de Atholl pentru o jumătate milion de lire.

* * *

Dela **Kyle la Lochalsh** faci cinci ore iar dealurile insulei Skye spre Vest și cele depe Ross și Southland spre Est sunt destul de impresionante pentru a schimba dispoziția unui om îmbăcșit de viața prozică a orașului. Dar cu toate că umblam după senzații, mărturisesc că am fost foarte puțin pregătit să văd acele fantomatice figuri de tinere fete și băieți care lunecau parcă, fără sgomot și vorbeau aproape în șoaptă un dialect galic, plimbându-se pe cheiul dela **Stornoway**.

Era într'adevăr un moment feeric, cum nu-ți poate da decât amurgul unei zile de vară, dar înșiruindu-se pe două rânduri pentru a lăsa să treacă pe vilgiaturistii care debarcau, am simțit o tentație aproape irezistibilă să întind mâna pentru a mă convinge că figurile acelea albe încadrate de păr roș-

covan nu erau doar o plăsmuire a fanteziei. Locuitorii trăesc în căsuțe mici și negre, cultivând pământul care e cam ingrat. Insula are multe lacuri cu apă dulce și vreo duzină de râulețe în care se găsesc cele mai bune specii de somon.

Am găsit aci două interesante relicve ale antichității: pietrele dela **Callernish** și ruinele dela **Carloway**. Primele sunt un cerc de 12 bolovani de câte patru metri înălțime și stau pe acest colnic deasupra Atlanticului, de peste trei mii de ani.

Locul îmi părea absolut pustiu când am ajuns aci, în ciuda faptului că o stradă lungă tivită de case negre ducea până la marginea cercului. Mă apucase o furtună și căutam în zadar să mă adăpostesc de ploaie sub piatra centrală. În momentul acela văzui o fetiță ghemuită sub un zid de piatră de cealaltă parte, în afara cercului, ținând de funie o vacă. Drumul cel mai scurt de unde se afla fata și până la șiragul de case negre ducea prin mijlocul cercului de bolovani, dar în cele din urmă când ploaia se potoli și se hotărî să plece fata făcu un ocol, evitând să intre în cerc, și văzând că vroiam să mă apropiu de ea, iuți pasul fără a-mi răspunde la salut.

La **Carloway**, unde se află ruinele unei vechi cetăți situate pe o ridicătură de pământ între stânci răpoase, am găsit vreo jumătate duzină de băieți în hăinuțe albastre, jucându-se sub ziduri. Nici aceștia nu mi-au răspuns la salut și nici la vreuna din întrebările mele, dar când am început să explorez gangurile fortăreței, s'au luat după mine pândindu-mi fiecare mișcare.

Pe coasta apuseană a acestei insule Lewis, lângă Uig, am luat îndepărtatul arhipelag **Flannan** drept ghețar și am auzit pentru prima dată în viața mea „clopotele zănelor”. Sunetele erau slabe, dulci, muzicale și nu durară decât câteva secunde. Nu se știe încă ce le determină.

Ceva mai la Sud de acest punct, în **Harris** se află lacul în mijlocul căruia se ridică splendida insulă pe care Sir James Barrie a scris **Mary Rose**. Harris și Lewis fac parte dintr-o aceeași insulă ce intră în grupul Hebridelor exterioare.

Drumurile în **Harris** și **Lewis** sunt puține, rele, adesea chiar primejdioase și atât de înguste încât ciclistii sunt nevoiți să descalece la apropierea unui automobil. Peisagiile în schimb par plăsmui de vis. Oriunde-ți îndrepti privirile, vezi piscuri învăluite în ceață iar la picioarele lor, albastre lacuri marine și câmpii întinse, străbătute de râuri ce șerpuesc printre râpe pornind din lacurile de pe dealuri, spre a se vărsa în ocean.

Nu se poate să te simți desprins de realitate când privești spre Vest, insula St. Kilda acum pustie sau când te gândești la misterul nedeșlegat al farului dela Flannan unde șlepul venit cu provizii a găsit în locul păzitorilor, trei scaune trase în jurul unei mese pe care bucatele rămăseseră neatinsse. Nici până astăzi nu se știe ce s'au făcut acei oameni.

* * *

Herbridele interioare, diferă mult de insulele descrise până acum. Skye e cu mult preferată de turiștii insulelor Wight, Jersey sau Man, având drumuri bune, hoteluri numeroase și bine amenajate, iar peisagiile sale întrec în frumusețe tot ceea ce pot oferi celelalte.

Lumea se duce la **Lewis** pentru pescuit iar la Skye, spre a face alpinism. Nu există pe toată întinderea insulelor britanice regiune care să se poată compara din acest punct de vedere cu grupul de piscuri răpoase dela **Cuillin**, care nu sunt prea înalte (vreo opt dintre ele abia de trec peste 1000 de metri.) dar ascensiunea se face cu greu și e foarte

hazardată. **Lanțul Cuillin** văzut pe orice vreme și din orice unghi are un aer inaccesibil. Frumusețea lor falnică și severă este accentuată de lacul Coruisk ce formează o căldare uriașă și întunecată, chiar în creierul munților.

Pe coasta nordică, craterul **Quirang** și izolatul pisc **Old Man of Storr**, forme fantastice, creeate de niște vulcani stinși de mult, intensifică atmosfera de feerie pe care o simți peste tot în această insulă. Părăsind **Hebridele** m'am oprit în **Orkney**. Pe grupul acesta cam greu abordabil cu vaporul, se ajunge ușor cu aeroplanul și diferă în întregime de Hebride. Locuitorii săi nu sunt munteni, nu vorbesc dialectul galic și au cu totul alt temperament. Sunt veseli, vorbăreți și comunicativi. Muncesc intens dar sunt înstăriți. Hebridele sunt sărace pe când arhipelagul **Orkney-ului** e bogat.

În grupul acesta se cuprind vreo șaptezeci de insulițe întinzându-se pe o distanță de 50 mile, capătul de sud oprindu-se abia la vreo șapte mii de coasta nordică a Scoției.

Orkney-ul este o adevărată comoară pentru arheologi. La **Maeshowe** am văzut un cimitir de patru mii de ani vechime care a fost jefuit de către **Vikingi**. La **Stennes** se află un uriaș cerc de piatră, între două lacuri iar la **Skara Brae** lângă capul în dreptul căruia s'a înecat Lordul **Kitchener**, s'a desgroat recent un vechiu sat din epoca de piatră, unde am avut ocazia să văd mobilele și unelte de silex: paturi, dulapuri și poliți lăsate în pozițiile în care fuseseră găsite, precum și o cisternă pentru păstrarea apei, practică în pământ.

* * *

La vreo sută de mile spre **Nord de Orkney** se află grupul **Shetland** mai sărac și mult mai sălbatec, decât primul. Casele sale negre și câmpiile dezo-late fac ca peisagiul să aducă mult cu acela văzut în **Lewis**. Dar ca și **Orkney-ul** este bogat în cimitire antice și mai cu seamă, în păsări marine.

Portul principal al grupului **Shetland** este **Lerwick-ul** unde se adăpostesc numeroase vase din diferite țări, pornite după pescuit. Arhipelagul acesta cuprinde vreo sută de insule ce se întind pe o distanță de o sută de mile, dela **Nord** la **Sud** despărțind Marea **Nordului** de **Atlantic**. Locuitorii acestor insule sunt vagabonzi innăscuți și mai toți vânătorii de balene ai lumii pornesc de aci. Deși se află mai aproape de **Bergen** decât de **Aberdeen** și deși la **Nord** se oprește nu tocmai departe de capul sudic al **Groenlandei**, grupul se bucură de o climă caldă. Vara e cam răcoroasă din cauza vânturilor dinspre **Nord** și **Est**, dar iarna e în schimb blândă.

Iată că am trecut în revistă cele șapte arhipelaguri. Ar fi trebuit poate să pun insulele **Scilly** în capul listei, pentru iubitorii de soare, de liniște și de flori. **Shetland** este pentru aceia cărora le plac păsările marine și frumusețea sălbatecă a unor țărături stâncoase.

Foula are cele mai înalte piscuri. **Orkney-ul** e pentru arheologi, **Skye-ul** pentru aceia cărora le place atmosfera galică și pentru alpinisti, **Lewis** pentru pescuitorul de somoni.

Insulele Canalului (cu excepția **Alderney-ului**) și **Insulele Omului** se plasează printre localitățile de vilegiatură aglomerate și sunt preferate de aceia cărora le place să se recreze în societate. Cât despre mine, prefer locurile singuratece așa că de vrei să mă găsiți cândva în cursul verii, căutați-mă în **Scilly** sau, într'una din insulele despre care n'am pomenit până acum nimic, și al căror număr rotunjește mie.

TOATA LUMEA SELECTA CITEȘTE „MAGAZINUL”

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 35

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și mesaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

Cea mai perfectă
vopsea de păr
IMEDIA L'ORÉAL
PARIS

Operațiuni de CORECTURĂ și PLASTICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței,
gâtului și pieptului.
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Rucurești, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

Iată un tip de frumoasă abisiniană.

Abisinia

e țara cea mai bizară de pe glob

CÂTEVA NOTIȚE IMPRESIONANTE

O țară ca în povești. Și totuși Abisinia sau Etiopia e atât de puțin cunoscută în Europa, încât foarte puțini ziariști știu ce suprafață are, câți locuitori, pe ce longitudini și latitudini e situată, care e flora și fauna ei, sau măcar ce produse vinde țara asta.

Războiul cu Italia a plasat imperiul Etiopiei într-o situație de importanță în primul plan. Mii de gazete și toate stațiunile de radio de pe glob se ocupă zilnic de această împărăție africană, pentru independența căreia amenință să izbucnească al doilea război mondial.

NEGUSUL E UNUL DIN MARI MILIARDARI AI PLANETEI

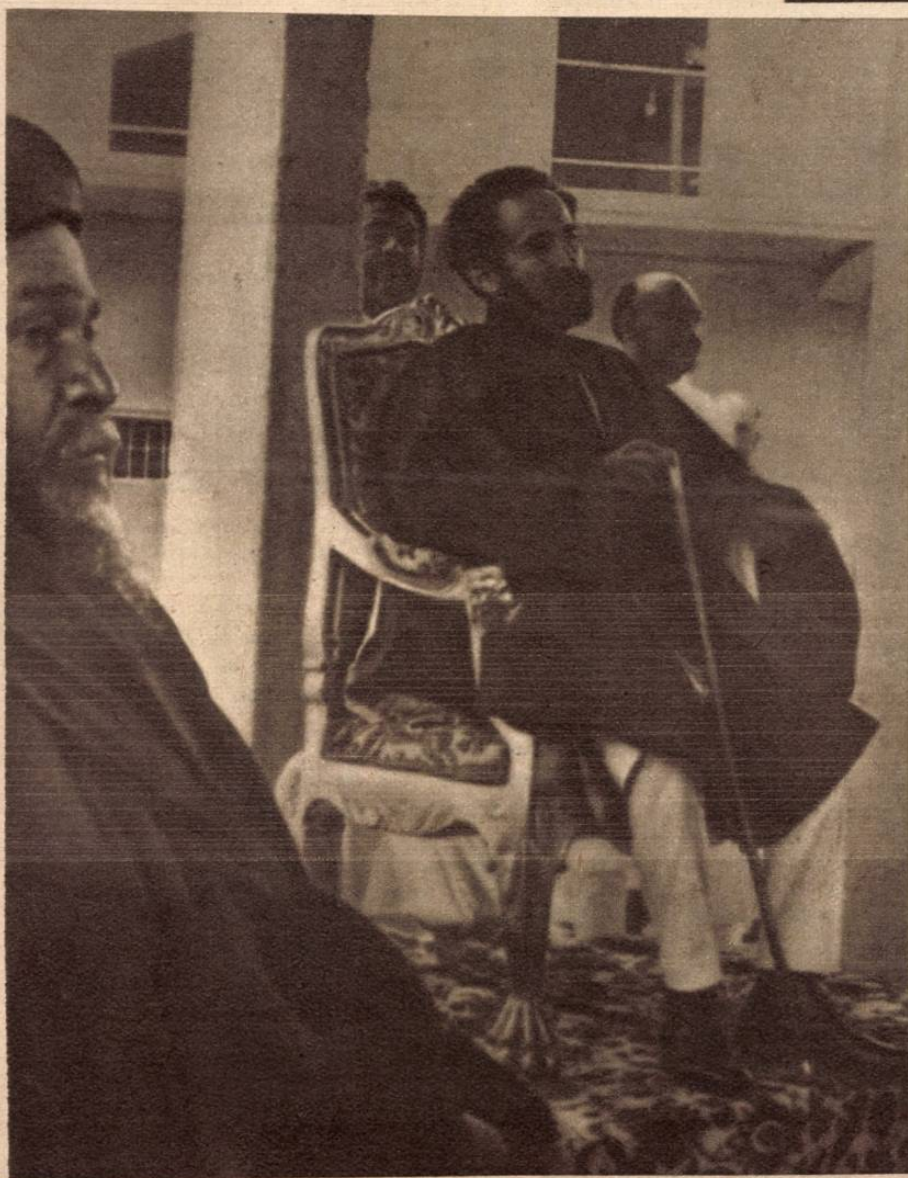
Negusul nu e negru ca majoritatea locuitorilor săi, ci alb-smead, având o piele și o figură asemănătoare cu a Armenilor.

Nu este exclus ca ascendenții săi să fie originari din regiunea Araratului, sau chiar dela Erzerum, ținând seama că împărăția persană se înindea odată, după cum e menționat în cartea „Esterei” dela Oidi până la Kuș (în ebraică: mi Oidi vead Kiș), adică din India până în Etiopia. Din această vastă împărăție, a mai

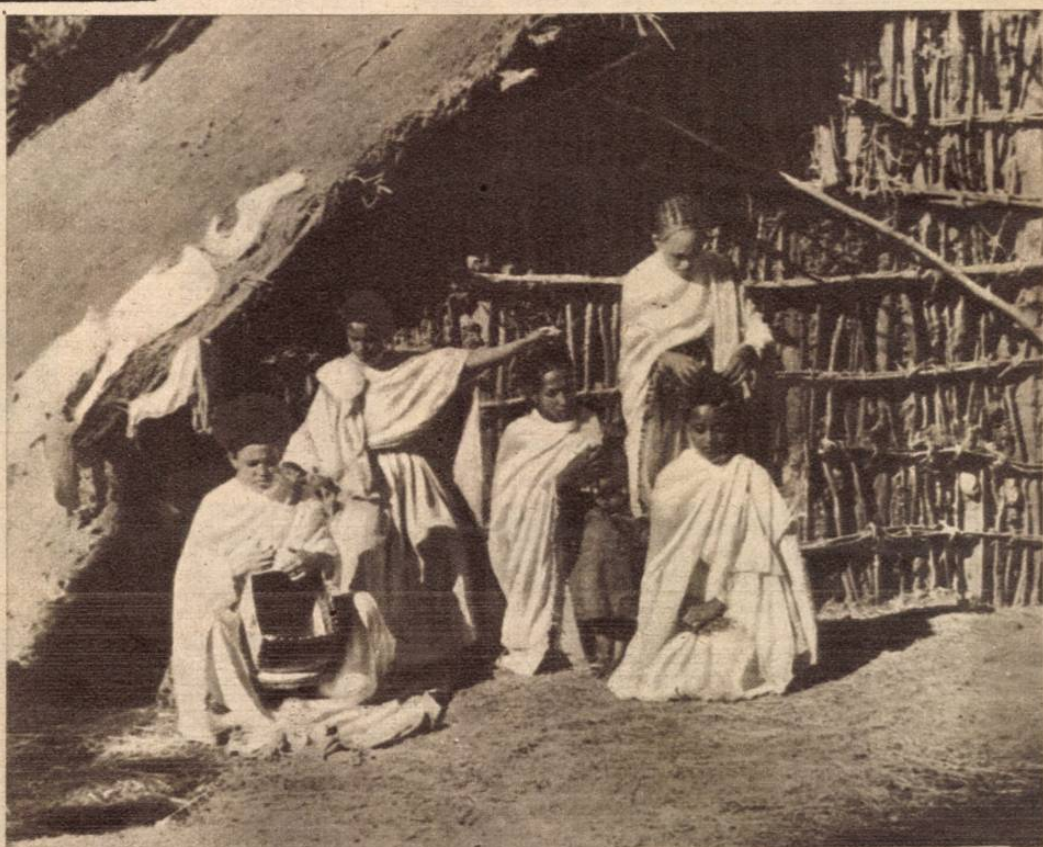

Sir Sidney Barm ministrul Angliei la Addis-Abeba, fotografiat cu prilejul sosirii sale la recepția pe care a dat-o Negusul corpului diplomatic.

In Abisinia femeile se ajută unele pe altele la facerea coafurii.

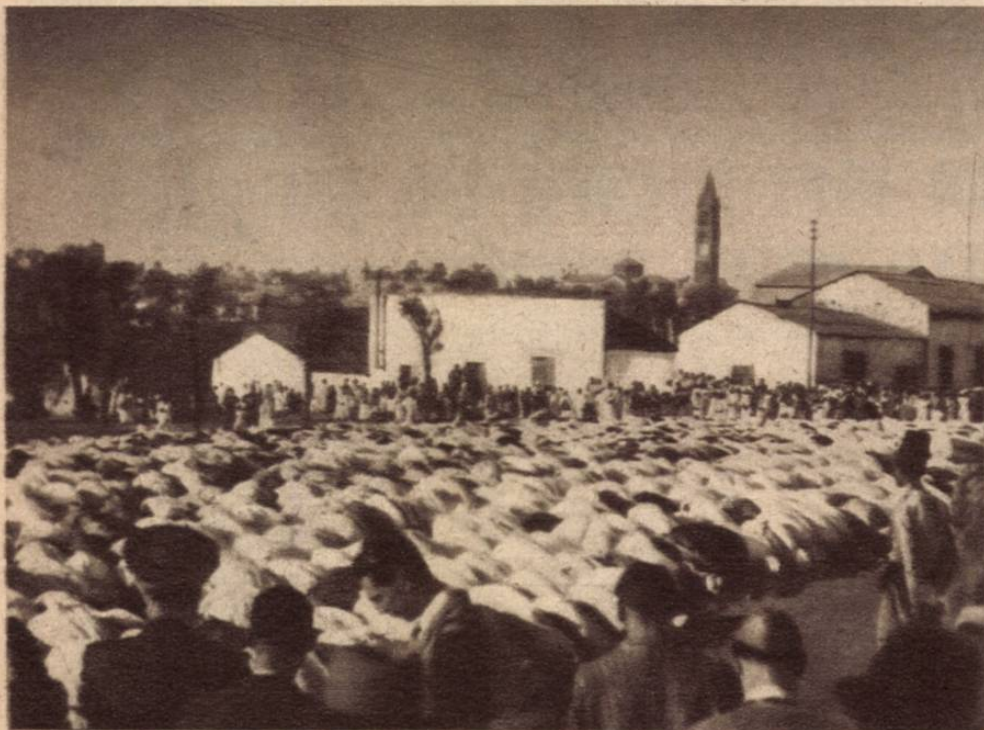
O recentă fotografie a Negusului.

rămas extremitatea ei de sud-vest, aparținând Negusului și câtorva Rași (cuvântul Ras e de origine ebraică și înseamnă cap, de unde derivă și „Roș- Hașana”, adică Anul Nou, începutul anului).

Negusul e unul din marii bogătași ai lumii. Nu de mult i s'a transportat la Londra aurul și bijuteriile în valoarea de 66 milioane Lire sterline (33 miliarde lei). În toată Italia nu s'a găsit atâta aur, deși s'au adunat toate verighetele, iar dacă am propune lui Mussolini să strângă și toate penițele de aur dela stylouri, încă n'ar întrecă averea personală a Negusului.

În afară de incommensurabila sa bogăție, Negusul vorbește la perfecție 5 limbi europene, fără a mai ține seama că înțelege și toate limbajurile popoarelor sale. În plus e un om de o cultură vastă — de aceea e apreciat de cei mai învățați oameni ai veacului

nostru, cari l-au cunoscut în persoană la Londra și Paris.
Fiind și un perfect strateg, nu e de mirare că armata sa rezistă împotriva tankurilor și avioanelor de bombardament.

O JUMĂTATE DE ORĂ IN ABISINIA

Cititorii vor face împreună cu noi o călătorie imaginară de studii în Abisinia, cu ajutorul cărților, revistelor și atlaselor aflate pe masa de lucru.

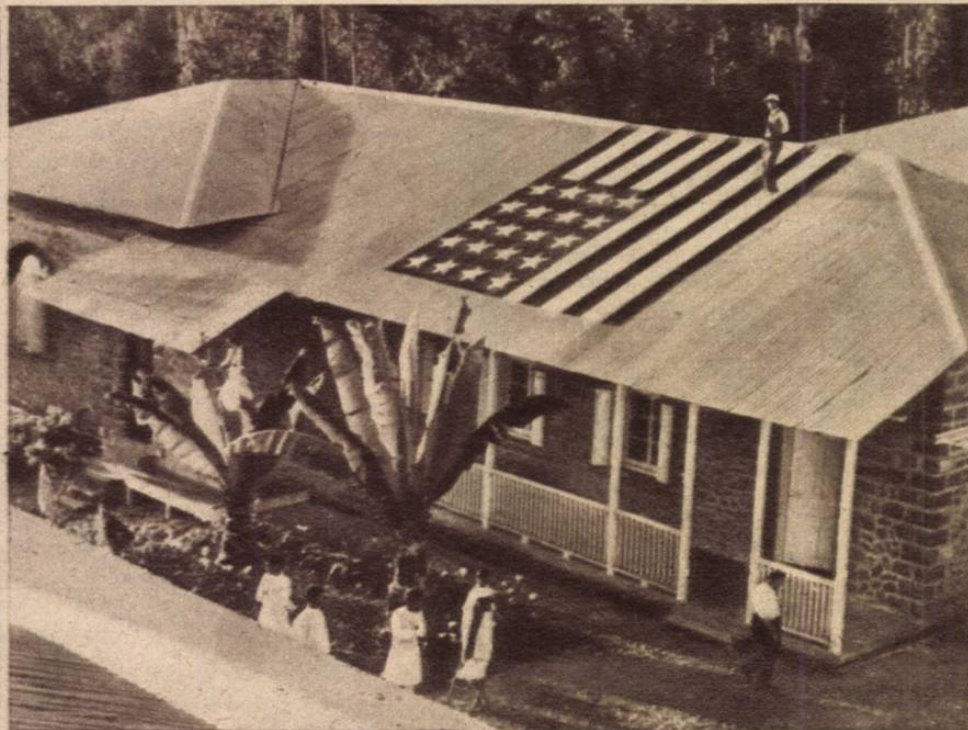
Plecăm dela București spre Constanța. Ne oprim puțin la Medgidia și mergem vre-o 20 km. pe jos până la Kara Su (Valea Rea) și vom avea impresia că ne găsim în Etiopia. Impresia aceasta e mărită și de steagurile arborate de autoritățile din Medgidia, orașel care seamănă mult cu Addis-Abeba. Albastrul a fost decolorat, devenind verzui. Etiopienii au un tricolor aproape ca Ț. nostru: roș, galben și verde (în loc de albastru). Dela Constanța plecăm cu vaporul până la Canalul de Suez și ancorăm în fața statuei lui Lesseps, unde autoritățile engleze ne controlează într'un mod foarte sever.

Traversăm Marea Roșie în tot lungul ei, ceea ce e penibil din două motive:

- 1) E o căldură greu de suportat pentru Albi.
- 2) E o călătorie ce pare a fi o veșnicie. Dela intrarea în Canalul Suez până la portul Djibuti din golful Aden e o distanță de două ori mai mare ca dela Constanța până la Suez, cum se poate convinge oricine are un atlas și un compas. Din România până

Fotografie luată în timpul unei ceremonii religioase la Aksum. Preoții duc sicriile sfinte din biserici.

Grupul de infirmiere engleze care au plecat să îngrijească de răniții de pe frontul abisinian.

Indigenii din Eritreia fotografiați în timpul rugăciunii în fața moscheii din Asmara.

Spitalul american din Addis-Abeba are vopsit pe acoperiș drapelul din U. S. A. pentru a fi ferit de bombe avioanelor italiene.

O fotografie recentă a principelui moștenitor al Etiopiei.

La Addis-Abeba se sap tranșee pentru eventualitatea unui atac aerian din partea italienilor.

în Egipt străbați abia o treime de drum iar alte două treimi trebuie să cobori din Egipt pe meridian pentru a ajunge la Addis Abeba. Dela gara maritimă din Constanța până la Djibuti se pierd cel puțin două kilograme din cauza oboselii unei călătorii de 13 zile între cer și apă.

Dela Djibuti până la Addis-Abeba nu mai e mult, fiind doar o distanță ca dela Constanța până la Cluj, dar 20 ore în tren, aproape de ecuator, după 13 zile pe mare înseamnă o slăbire sigură de încă o jumătate de kilogram.

Am ajuns în sfârșit la Addis-Abeba. Orașul e situat la o altitudine de 2640 metri. Pivnițele cele mai adânci sunt la o înălțime mai mare decât Negoitul (2544m.), lezerul Mare (2463 m.) și Caraimanul (2384 m). Primele lanțuri de munți au început să se vadă dela Addagalla, aproape de Somalia engleză, dar abia dela Dire Dava drumul devine de un pitoresc inimaginabil. Omul și Caraimanul nostru par modeste dealuri în fața unor masivuri de peste 4.000 metri, acoperite de zăpezi perpetue. Pe aci nu pot trece tankuri, nici nu se pot ridica tunuri cu macarale și chiar avioanele cele mai repezi sunt prăbușite de curenții puternici descendenți.

Dela podul de peste râul Au Ask, un fel de Prahova a Abisiniei, începem să zărim uriașele piscuri dela Ancober, Debra-Braham, Habra, Goga și Fegoji, care se înalță cu 2000 metri de-asupra munților uriași dela Addis Abeba.

